

தெய்வமே துணை

அருட்பெருஞ்சோதி! தனிப்பெருங்கருணை!!

முன்னுரை

திருவருள் துணையால், திருவருட் பாவின் முதற் பகுதியான திருவடிப் புகழ்ச்சி விரிவுரை, தைப்பூச நாளன்று, அருளார் வடலூரில் அரங்கேறியது. பாரம் வளர்வது கருதியும், பூசநாள் அணுகியதை எண்ணியும், நால்வர் துதி தனியாக இருக்கும் பகுதி வெளிவரும் அமயம் அதனில் விரிவு செய்து கொள்வம் என்னும் நினைவிலும், சங்கத்தலைவர் கட்டளைப்படி, இறுதிச் சிலவரிகள் பதவுரை அளவில் பதிக்கப்பெற்றன.

விண்ணப்பக் கலிவெண்பா, 417 வரிகள் கொண்ட ஒரு பாடல், யாப்பளவில் ஒரு பாட்டு எனினும், வரிகளாலும், சொல்லாலும் பொருளாலும், நுட்பம் பல பொதிந்த ஒரு நூலாக இது விளங்குகிறது. இப்பாடலை ஏற்பார் வாங்கற்கு எளிதாக இருக்கவும், கைக்கு அடக்கம் ஆதல் கருதியும், மாசியில் முற்பகுதியும், பங்குனியில் பிற்பகுதியுமாக இது, இருபத்தகம் ஆக்கப் பெற்றது.

ஏறக்குறைய நூறு ஆண்டுகட்கு முன், வள்ளலார் உணர்வு, தில்லையில் ஆரம்பித்துத் திருக்கயிலைவரை சிறக்க யாத்திரை செய்தது. இடையில் காவிரியின் வடகரை, தென்கரை, ஈழநாடு, பாண்டிநாடு, மலைநாடு, கொங்குநாடு, தொண்டைநாடு, துளுவநாடு, வடநாடு எனும் இவைகளில் உள்ள வானளாவிய புனித ஆலயங்கள் தோறும் புகுந்தது. விநயமுடன் பெருமானை விளித்தது.

உலகெலாம் தாமே ஆக உள்குகின்றது உள்ளம். அதன் மூலம், ஆன்ம வர்க்கத்தின் பிரதிநிரியே ஆகி, எவர் செய்பிழையும் தம் பிழையாக எண்ணுகிறார். இரக்கமே என் உயிர் என்று எண்ணும் இப் பெருந்தகை, பிறர்செய் பொல்லா குற்றங்கட்குத் தாம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு அருளாகரா! மெய்ப்பொருளாகரா! ஊன்றி என் குறைகளை உணர்கிறேன்! கைவிட்டு விடேல்! தள்ளி விடேல்! போக்கிவிடேல்! தயவு சூழ்க! தொண்டருடன் சேர்த்தருள்க என்று இறைவனை மன்றாடி வேண்டும் மரபை எண்ணும் போதெல்லாம், கல்லாம் நம்மனமும் கரைகிறதே! இக்கருணையை நினைந்து, கண்மழை சிந்தி, ஊன்றி வள்ளலாரை உணர்ந்து, வடலூர் நோக்கி, தகவொடு கூம்பும் கைகள் தலைமேல் ஏறுகின்றன. (ஓம் ஓம் ஓம்.)

இந்நூலின் உரைப் பகுதிகளைக் குறித்து, அடியேன் ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை. அதனுள் நான் இல்லை. அவ்வளவுதான் செய்தி.

திருவருட்பா உரைப் பகுதிகளை வெளியிட்டு வரும் வடாற்காடு மாவட்ட சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய சங்கத்தார்க்கு, முன்னைய புண்ணியம் முதிர்ந்துளது என்பது என் எண்ணம். சங்கத்தின் மூலம் எளிய என்னையும் ஒரு

பொருளாக்கி, இப் பெரும் பணியில் ஈடுபடுத்திய திருக்குறள் நம்பி ஊ.வ.தட்சிணாமூர்த்தி முதலியார் அவர்கள் உதவியை என்றும் மறவேன். ஆத்மம் பிரகாசம் சிவப் பிரகாசமாக, வழிகாட்டும் திருவருட் பிரகாச வள்ளலாரது அருளார் திருவடிகட்கே அடைக்கலம்.

வாழ்க திருவருள்!

வளர்க சன்மார்க்கம்.

வாழ்க திருவருட்பா உரைவளம்

ஓம்

97; சஞ்ஜீவிராயன் கோயில் வீதி
பழையவண்ணை, சென்னை,21

இங்ஙனம்,
குகயூ ரஸபதி.

**This e-book can be downloaded for free from
<http://www.vallalar.org>**

தூய அருள்ஜோதி துணை.

விண்ணப்பக் கலிவெண்பா

-மோனருளே

**203. பூவணமும் பூமணமும் போல அமர்ந்ததிருப்
பூவணத்தின் ஆநந்தப் பொக்கிஷமே!**

(ப-ரை.) மோனர் உளே பூவணமும் பூமணமும் போல அமர்ந்தருளும்-மெளன யோகிகளின் உள்ளத்துள் மலரின் நிறமும், மலரின் (அரிய) மணமும் போல் அமர்ந்துள்; திருப்பூவணத்தின் ஆநந்தப் பொக்கிஷமே-திருப்பூவணத் தலத்தின் (கம்பீரமான) பேரின்பக் களஞ்சியமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) உத்தம மோனர் பலருளர். அவர்கள் உள்ளத்துள் மலராய், மலர் நிறமாய், மலர் மணமாயுளர் மாதேவர் என்பது, அதிரகஸ்யமான அனுபவம். வணம்-வண்ணம், நிறம். பொன்னனையாள் என்பவள் ஒரு உருத்திர கணிகை. இவள், இறைவர் திருவுரு அமைக்க நினைத்தாள். பொன் தொகுத்தது போதவில்லை. இறைவர் சித்தராகி எழுந்தருளினார். இரசவாதம் செய்தார். பொன்மேனிப் பிராற்கு அவள், அதுகொண்டு பொன்னுருவை அமைத்தாள். அச்சோ அழகிய பிரான் என்றாள். அன்று முதல் அப்பெயரே இறைவர்க்கு அமைந்தது. இதற்கு ரயில் நிலயம் உளது. (203) திரு-11

-தீவணத்தில்

**204. கண்சுழியல் என்று கருணையளித் தென்னுளஞ்சேர்
தண்சுழியல் வாழ்சீவ சாட்சியே!**

(ப-ரை.) தீ வணத்தில் கண்சுழியல் என்று கருணை அளித்து-நெருப்பைப் போல் (கவலை மிகுதியால்) கண் சிவந்து போகாதே என்று (பரம) கருணை பாலித்து; என் உளம் சேர் தண்சுழியல் வாழ் சீவ சாட்சியே-அடியேன் உள்ளத்தில் அமர்ந்துள் தண்மைத் திருச்சுழியலில் ஆத்ம சாட்சாத்காரம் ஆனவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கவலை மிகுந்தால் கண் சிவக்கும்; அங்ஙனம் ஆகாதபடி, தண்ணருளைத் தந்தான்; அதன்பின் என் உள்ளத்தில் புகுந்தான்; அந்த எம் ஈசன், திருச்சுழியலில் இருக்கின்றான்; யார் சாட்சி? ஆன்மாவே சாட்சி என்று அறிவித்தபடி. மனசாட்சியா யுளது சீவன்; சீவசாட்சியாயுளது சிவம் என்பர் மேலோர். கண் சுழியல் என்பது, ஒரு வகையான யோக சாதனையுமாம்; இது இதன் உள்ளுரை. இதற்கு மானாமதுரை வழியில் ரயில் நிலயமுளது. பிரளய காலத்தில் வெள்ளம், சுழித்துப் பிலவழியில் பாதலம் செல்லச் செய்த தலம்து. (204)

-பண்செழிப்பக்

205. கற்றாலங் குண்மைக் கதிதருமென் றற்றவர்கூழ்
கற்றாலத் தன்பர் குதுகலிப்பே!

(ப-ரை.) பண் செழிப்ப கற்றால் அங்கு உண்மை கதிதரும் என்று-பண் வளம் பலிக்கப் பயின்று பாடினால், அப்போதே உண்மையான முத்தியை அருளும் என்று நிச்சயித்து; அற்றவர் சூழ் கற்றாலத்து அன்பர் குதுகலிப்பே-திருக்குற்றாலத் தலத்தில், பிறங்கும் அன்பர்களின் பெருமகிழ்வே. ()

(வி-ரை.) இது திருமால் சிவலிங்கமான தலம். சிற்சபேசரின் சித்திரசபையிது. மலையடிவாரத்தில் ஆலயம். மலை வீழ்ருவியின் மகிமை இங்குளது. இத்தலம், தென்காசி ரயில் நிலயத்தில் இருந்து, மேற்கில் 3 மைல். (205)

-பொற்றாம

206. நல்வேலி சூழ்ந்து நயன்பெறுமொண் செஞ்சாலி
நெல்வேலி உண்மை நிலயமே!

(ப-ரை.) பொன் தாம நல்வேலி சூழ்ந்து-பொன்போல் மதிக்கப் பெறும் நல்லவேலி நாற்புறமும் சூழ்ந்து; நயன் பெறும் நல்லவேலி நாற்புறமும் சூழ்ந்து; நயன் பெறும் ஒள் செஞ்சாலி-எளிதாக விளையும் ஒளியுள் செந்நெற் பயிர்களையுடைய; நெல்வேலி உண்மை நிலயமே-திருநெல்வேலியில் நினைக்கும் தன்மையுள் நிலயமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இது, தாம்பிர பரணியின் கரையில் உள்ள தலம். சிற்சபேசரின் தாம்பிர சபை இங்குளது. ஒரு அன்பர் யாசித்துக் கொணர்ந்த நெல்லை உலரவைக்க, அதைத் திடீரென்று வெள்ளம் அடித்துப் போகாதபடி, இறைவன் சுற்றிலும் வேலி கட்டிக் காத்த தலம். மூங்கிலில் இருந்து வெளிப்பட்ட காரணத்தால், இறைவர் இங்கு வேய்முத்த நாதர் எனப் பெறுகிறார். தாருகாவன முனிவர் வரலாறுகள் நிகழ்ந்த இடமிது. திருகாந்திமதியம்மை சேவை அற்புதமாயுள்ள பதி. “திருநெல் வேலியுறை செல்வர் தாமே” என்பது தேவாரம். இங்கு ரயில் நிலயமுளது. (206)

மலைநாட்டுத் தலம்

-வல்வேலை

207. நஞ்சைக் களத்துவைத்த நாதவெனத் தொண்டர்தொழ
அஞ்சைக் களஞ்சேர் அருவுருவே!

(ப-ரை.) வல் வேலை நஞ்சை களத்து வைத்த நாத எனத் தொண்டர் தொழ-வன்மையுடைய கடல் விடத்தை (வாழுமாறு) கண்டத்தில் வைத்தருளிய நாதா! என்று தொண்டர்கள் தொழுது துதிக்க; அஞ்சைக் களம் சேர் அரு உருவே-திரு அஞ்சைக் களத்தில் அருவமும் உருவமுமான திருமேனியனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வல் என்பது, கடும் நஞ்சிற்கு அடை. வேலா எனும் வடசொல், தமிழியல் விதிப்படி இறுதி ஆகாரம் ஐகாரம் ஆயது; கரைக்கு உரிய இப்பெயர், (பாற்) கடலை உணர்த்தியது. அஞ்சிக்கும் தலம் அஞ்சை; அஞ்சித்தல்-ஆராதித்து வணங்கல். அருவுரு-சதாசிவம் எனும் இலிங்க மூர்த்தம்.

பரசுராமர் தாயைக் கொன்ற பாவம் தீர்த்த பதி இது. ஆளுடைய நம்பிகளும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் இங்கிருந்தே திருக்கயிலாம் சேர்ந்தனர். எர்ணாகுளம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து விசைப் படகில் 22 மைல் சென்றால், இப்பதியை அடையலாம். வேறு பல வழிகளும் உண்டு.

கொங்குநாட்டுத் தலங்கள்

-நெஞ்சடக்கி

**208. ஆன்று நிறைந்தோர்க்கு) அருளளிக்கும் புக்கொளியூர்த்
தோன்றும் அவிநாசிச் சுயம்புவே!**

(ப-ரை.) நெஞ்சு அடக்கி ஆன்று நிறைந்தோர்க்கு-(கண்டபடித் திரியும்) மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, கம்பீர நிறைவு கொண்டவர்க்கு; அருள் அளிக்கும் புக்கொளியூர் தோன்றும்-அருள் வழங்கும் திருப்புக்கொளியூரில் தோன்றுகிற; அவிநாசி சுயம்புவே-திரு அவிநாசி ஆலயத்தில் தானே உதித்த தனிமுதலே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அவிநாசி-விநாசம் இல்லாதது; இது காசிக்குச் சமம். ஊர் பெயர், திருப்புக்கொளியூர்; கோயில் பெயர் அவிநாசி. முதலை விழுங்கி இறந்து ஒரு ஆண்டான பின், ஆளுடைய நம்பிகள் பதிகம் பாடி, மடுவில் நீரை, நீரில் முதலையை, முதலை வாய்வழிப் பிள்ளையை வருமாறு உயிர்ப்பித்து, பெற்றோர்க்கு மகிழ்வளித்த பெரும் பதி இது, திருப்பூர் ரயில் நிலையத்திலிருந்து வடக்கில் 8 மைல். (208)

-சான்றவர்கள்

**209. தம்முருகன் பூனுள் தலம்போல வாழ்கின்ற
எம்முருகன் பூண்டி இருநிதியே!**

(ப-ரை.) சான்றவர்கள் தம்-உணர்வால் நிறைந்த உத்தமர்களுடைய; உருகு அன்பு ஊன் உள் தலம் போல வாழ்கின்ற-உருகுகின்ற அன்புள் உடலுள் தலம் போலத் தழைத்திருக்கின்ற; எம் முருகன் பூண்டி இருநிதியே-எமது திருமுருகன் பூண்டிப் பதியில் பேரருட் செல்வமாகப் பெருகியவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சான்றவர்கள்-எதற்கும் சாட்சியாய் இருப்பவர்கள் எனினுமாம்; சான்று-சாட்சி. ஊன் - உடம்பைக் குறித்த பெயர். இது, தூர்வாசர் முதலினோர்க்குப் பிரம தாண்டவ தரிசனம் தந்த பதி. திருப்பூர் ரயில் நிலையத்திலிருந்து வடக்கே 5 மைல். (209)

-செம்மையுடன்

**210. அங்குன்றா தோங்கும் அணிகொள் கொடிமாடக்
செங்குன்றார் வாழுஞ்சஞ் சீவியே!**

(ப-ரை.) செம்மையுடன் அம் குன்றாது ஓங்கும் அணிகொள் கொடிமாடம்-
(பலவகையான) சிறப்புடன் அழகு குறையாமல் உயரும் அலங்கரிப்புப் பல
கொண்ட கொடிகளை யுடைய மாட மாளிகைகள் சூழ்ந்த; செங்குன்றார் வாழும்
சஞ்சீவியே-திருச்செங்குன்றார்த் தலத்தில் உயிர்ப்பு மூலிகையாக உறைபவனே,
(எ-று.)

(வி-ரை.) அம்-அழகு. அணிகொள்-புதுமைக் கோலம் பல புனைதல்.
ஆளுடைய பிள்ளையார் இங்கு வந்த பொழுது பனிக்காலம். அடியவர்களும்
அவ்வூரவரும் நளிர் சுரத்தால் அவதிப்பட, அறிந்த அப்போதே “அவ்வினைக்கு
இவ்வினை எனும் பதிகம் பாடி, அக் காய்ச்சலை அந்நாட்டை விட்டே அகற்றிய
பதி இது; இதற்கு நாககிரி எனவும் ஒரு பெயருளது. மேலே வீதியில் இருந்து
நோக்கினால், பாம்பு ஒன்றும் படுத்து இருப்பது போலத் தோன்றும் பழம் பதி இது;
அர்த்தநாரீசர் திருவடிக்கீழ், அவரது அருள் வெள்ளம்போல் ஊற்று நீர் உள்ள
இடமிது. இங்குள் முருகன் அழகே அழகு. சேவிக்க, “நாலாயிரம் கண்
படைத்திலனே அந்த நான்முகனே” என்று அருணகிரிநாதர் அனுபவித்த ஆலயம்
இது; இதற்குக் கொடிமாடச் செங்குன்றார் என்பதே இயல்பான பெயர்.
கொடிகளையுடைய தெய்வ மாளிகை போல் தோன்றும் பதி என்பது இக்
கண்ணியில் உள்ள அறிவிப்பு. சஞ்சீவி என்பது, இறந்தாரைப் பிழைப்பிக்கும் ஒரு
தெய்வ மூலிகை; அதுபோல் உளர் இறைவர் என்றபடி. இது, சேலம் மாவட்டம்
சங்கரி தூர்க்கம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து தென்கிழக்கில் 6 மைல். (210)

-தங்குமான

**211. வஞ்சமாக் கூடல் வரையா தவர்குழும்
வெஞ்சமாக் கூடல் விரிசுடரே!**

(ப-ரை.) தங்கு மனவஞ்சம் ஆக்கு ஊடல் வரையாதவர் குழும்-
இயற்கையான உளத்தில், வஞ்சனையை எழுப்புகின்ற பிணக்கை விளைவித்துக்
கொள்ளாத நல்லோர் வலம் வரும்; வெஞ்சமாக் கூடல் விரிசுடரே-திருவெஞ்சமாக்
கூடலின் பேரொளிப் பிழம்பே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இயற்கையை மனம் எண்ணும்; வாழ்க்கையில், அதைச் செயற்கை
யாக்குவது வையகத்தில் பலர் வழக்கம். எதற்கும் மனசாட்சி இருக்கிறது.
காழ்ப்பால் மனத்தைக் களங்கம் ஆக்கியபின், கடவுட் காட்சி தூரம் போம். அப்
பாவத்தைச் செய்யாதவர் வலம்வரும் பதி, திருவெஞ்சமாக் கூடல். அவர்கள்
மனநிலைக்கு ஏற்ப, விரிசுடராய் இறைவன் விளங்குகிறான்.

வெஞ்சன் எனும் வேடர் மன்னன் வழிபட்ட பதி இது. “வேடர் விரும்பும் வெஞ்சமாக் கூடல்” என்பது, இத் தலத் தேவாரம். குடவன் ஆற்றொடு காட்டாறு ஒன்று கலப்பதால், இது கூடல் எனப் பெறுகிறது. ஒரு சமயம் நம்பியாயூரூர், பொன் தருகென நம்பனை இறைஞ்சினார். இறைவன், அந்தண உருவாகி, பிள்ளையாரையும் முருகனையும் இரு பிள்ளைகளாக்கி, அன்பால் தம்மை ஆராதிக்கும் இரு கிழவியிடம் இருவரையும் அடகு வைத்துப் பொன் வாங்கி, நம்பிகள் கரத்தில் நல்கினார். இப்படி இரு அருளாடல் நடந்த பதி இது. கொங்குமண்டல சதகம் இவ் வரலாற்றைக் கூறும். இத்தலம், கருவூர் ரயில் நிலையத்தில் இருந்து 15 மைல். (211)

-துஞ்சலெனும்

211. இன்னல் அகற்ற இலங்குபவா னிக்கூடல்
என்னும் நணாவினிடே இன்னிசையே!

(ப-ரை.) துஞ்சம் எனும் இன்னல் அகற்ற-மரணம் எனும் துன்பத்தை மாற்ற; இலங்கு பவானிக் கூடல் என்னும்-பிரகாசிக்கின்ற பவானிக்கூடல் என்று படிக்கப்பெறும்; நணாவின் இடை இன் இசையே-திரு நணா ஆலயத்தின் நடுவில் இனிய இசையாக இருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) துஞ்சல்-மீட்டும் எழுந்திராத இறுதி நித்திரை. இன்னல்-(இன்பம் போல் எழும்) துன்ப இருளின் தொன்மைப் பெயர். நலம் சிறந்த நாதனை, ‘இன்னிசையே’ என்று விளித்தபடி. இதற்கு ஏற்ப, இங்கு இறைவன் சங்கமுக நாதன் எனும் நாமத்தான். காவிரி, பவானி, அமுதநதி எனும் மூன்றும் இங்குக் கலத்தலால், இது பவானி முக்கூடல் எனப்பெறும்; பதுமம், நாகம், சங்கம், மங்கலம், வேதம் எனும் ஐந்து மலைகட்கு நடுவில் இருக்கின்ற தலம். நணாவூர்-(சேவித்தார்பால் தீங்கு) சேராதவூர் என்பது பெயர்ப்பொருள். நாகப்பட்டினத்திற்கு மேற்கே கீழ்வேளூர். இந்த ரயில் நிலையத்தில் இருந்து தெற்கில் இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள தலமிது. (212)

-துன்னியருள்

212. வேண்டிக் கொடுமுடியா மேன்மைபெறு மாதவர்க்கும்
பாண்டிக் கொடுமுடியிற் பண்மயனே!

(ப-ரை.) துன்னி அருள் வேண்டிக் கொடு முடியா மேன்மை பெறும் மாதவர் க்கும் -அணுக்கம் ஆகி, பேரருளை விரும்பிப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு, அளவிற்கு அடங்காத மேன்மை அடையும் மகிமைத் தவத்தினர் வலம் வருகின்ற; பாண்டிக் கொடுமுடியின் பண் மயமே-திருப்பாண்டிக் கொடுமுடியின் இசையமமாகி இருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அடியவர்கள் அமலனை அணுகுவர்; “அருள் பெறுநாள் என்று என்றே வேண்டுவனே” என்று ஆளுடை அடிகள் வேண்டியவாறு வேண்டுவர். அப் பிரார்த்தனையின் பயனாக, வாழ்விக்கும் சித்திகள் அவர்களை வலம் வரும். புனிதமான அச்சித்திகளை, அவர்கள் பொருள் படுத்துவது இல்லை; பண்மயமான பாண்டிக் கொடுமுடிப் பரமனை, என்றும் வலம் வந்தபடியே இருப்பர்; ஆம்.

இவர்கள், “கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே யன்றி, வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” என்று, அருள்மொழித் தேவர் இவர்களைக் குறித்து அறிவித்துள்ளார். இவ்வளவு செய்திகளும் இக் கண்ணியில் இருப்பதை, நெஞ்சம் எண்ணி நெகிழ்கிறதே! இது, நம்பி யாரூர் நமசிவாயப் பதிகம்பாடிய பதி; திருமுர்த்திகளின் தலம்; இந்த ஆலயத்துள் அரங்கநாதர் உளர்; வன்னி விருட்சத்தின் அடியில் நான் முகர் உளர்; கருப்பக் கிருகத்தில் சிவபெருமான். காவிரிக் கரையில் உள்ள தலம் இது, கொடுமுடி ரயில் நிலையத்திலிருந்து அண்மையில் உள்ளது. (213)

-தீண்டரிய

213. வெங்கருவூர் வஞ்ச வினைதீர்த் தவர்கூழ்ந்த நங்கருவூர்ச் செய்யுள் நவரசமே!

(ப-ரை.) தீண்ட அரிய வெம் கருவூர் வஞ்ச வினை தீர்த்தவர் சூழ்ந்த-தொடுதற்குத் தகுதியற்ற வெம்மையை யுடைய கருப்பத்தின் (சென்று தங்கித் தோன்றச் செய்யும்) வஞ்சக வினைகளை (அடியொடு) விலக்கியவர்கள் வலம் வருகின்ற; நம் கருவூர் செய்யுள் நவரசமே-நமது திருக்கருவூர்ப் பதியுள் ஒன்பது சுவையாகப் பாக்களில் உறைபவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) எண்ணவும் தகுதி யற்றது; வினைகளின் வஞ்சத்தால் விளைவது வெங்கருவூர். இன்பத்தை மகிழ்ந்திலர்; துன்பத்தில் துவண்டிலர்; இருவினை ஒப்பு எனப்பெறும் ஆகாமிய வினைகள் அணுகாதபடி, வாழ்த்திக் கருவூரை நல்லோர் வலம் வரலாயினர். முன் தங்கியிருந்தது வெம் கருவூர். இன்று வலம் வருவது நம் கருவூர். முன்னதில் பரவசம்; பின்னதில் நவரசம். அது துன்பம் கலந்த சிற்றின்பம்; இது பெருகிய நவரசப் பேரின்பம்.

அற்புதம், கோபம், கருணை, குற்சை, சாந்தம், சிங்காரம், அச்சம், பெருநகை, வீர்யம் என ஒன்பது சுவைகள், கற்றவர் செய்யுள்களில் கலந்திருக்கும். அவைகளை ஓதுநர் எவரும் அதன் மயம் ஆவர். அந்த நவரச இன்பப் பண்பே நம்பர் சொருபம்; இதனை, நம் அருட்பிரகாசர் அறிந்து விளிக்கும் அருமையே அருமை. செய்வது செய்யுள்; உள் என்பது பெயர் விசுதி.

புனித காமதேனு பூசித்தது; அதன் மூலம், படைக்கும் தொழிலை அறிந்தது; செயல் செய்து சிறந்தது; அன்றுமுதல் இத் தலம், கருவூர் எனும் பெயரில் கவினியது. எறிபத்தர், சிவகாமி ஆண்டார், புகழ்ச் சோழர், திருவிசைப்பாப் பாடிய கருவூர்த் தேவர் முதலினோர் வாழ்ந்த புண்ணியம் நண்ணிய புனித இத்தலம், ரயில்வே நிலையம் உடையது. (214)

நடுநாட்டுத் தலங்கள்

-தங்களற்றின்

215. தீங்கார் பிறதெய்வத் தீங்குழியின் வீழ்ந்தவரைத் தாங்கா அரத்துறையின் தாணுவே!

(ப-ரை.) தங்கு அளற்றின் தீங்கு ஆர் பிற தெய்வத் தீங்குழியில் வீழ்ந்தவரை-(ஆழமுள) சேற்றில் அமுந்தியவர்களைப் போல, தீமை நிறைந்த புறச் சமயத் தெய்வங்களாகிய தீய படுபள்ளத்தில் விழுந்தவர்களையும்; தாங்கா அரத்துறையின் தாணுவே- தாங்கிக் காக்கும் திருநெல்வாயில் அரத்துறையின் தம்பாகாரத் தனிமுதலே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தங்கு அளறு- என்றும் உலராது இருக்கின்ற சேறு. தாணு- ஸ்தாணு; ஸ்தம்பம்; லிங்கோற்பவர் என்பது குறிப்பு. காட்டேறி, முனியாண்டி முதலிய தெய்வங்கள் ஒருபுறம்; புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் எனும் எந்தச் சமயங்களும், சேற்றில் காலிட்ட செய்திதான். படிக்கிரமம் என்றாலும் பழுதில்லை. ஊன்றி அவைகளை உணராமல், வாதமோதலை வளர்க்குமெனில், அவைகள் தீமைகள் செறிந்த செய்திதான். கரை ஏறமுடியாத படுபாதளத்தில் வீழ்கின்ற பழுதுதான். சொன்னாலும் கேளார்; சுயமாகவும் அறியார்; இவர்களைத் தாங்க இறைவனை யன்றி வேறு எவரால் இயலும்? நிறைந்த சொரூபத்தை நினைப்பது, சன்மார்க்கம் கண்ட சால்பு. அந்தத் தாணுவின் ஆதரவிற்கு உரியவர்கள், பற்றனைத்தும் அற்ற பாக்கியசாலிகள் இந்த அற்புதத்தை, அரத்துறைப் பதியில் அறியலாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு முத்துச்சிவிகை, முத்துக் குடை, முத்துச் சின்னம் முதலியவைகளை அருளிய பதி இது. நிவா நதியின் கரையில் உள்ள இத் தலம், பெண்ணாகடம் ரயில் நிலையத்தில் இருந்து, தென் மேற்கில் 8 மைல்.(215)

-பூங்குழலார்

216. வீங்காணை மாடஞ்சேர் விண்ணென் றகல்கடந்தைத் தூங்காணை மாடச் சுடர்க்கொழுந்தே!

(ப-ரை.) பூங்குழலார் வீங்கு ஆணை மாடம் சேர் விண் என்று-மலரணியும் கூந்தல் மாதர்கள். கம்பீரமான யானைகளைக் கட்டிவைக்கின்ற (சிறந்த) மாளிகைகள் செறிந்துள விண்ணுலகம் என்று விளம்பப் பெற்று; அகல் கடந்தை தூங்காணை மாட சுடர்க்கொழுந்தே-அகன்ற கடந்தைப் பதியில் திருத்தூங்காணை மாடத்தில் எழுந்தருளிய சுடரின் கொழுந்தே, (எ-று.)

(வி-ரை.) காரிகையர் யானைகளைப் பிடித்துக் கட்டுகின்றார் என்பதில், அவர்கள் வீராங்கனைகள் என்பதும், மாளிகைகளின் விசாலங்களும் விளங்குகின்றன; சுவர்க்க லோகம்போல் தோன்றும் சூழ்நிலையும் புரிகிறது. இந்த வளம், கடந்தைப் பதியின் இயற்கை யமைப்பு.

இத் தலம், கடந்தை நகர்ப் பெண்ணாகடம் எனும் பெயர் பெறும். தேவ கன்னியரும், காமதேனுவும், வெள்ளையானையும் வழிபட்ட இடம். (பெண்-கன்னி; ஆ-தேனு; கடம்-யானை.) இத்தலத்து ஆலயம் தூங்காணை மாடம் எனப் பெறும். கலிக்கம்ப நாயனாரது அவதாரத் தலம்.

“பொன்னார் திருவடிக்கு ஒன்றுண்டு
விண்ணப்பம்; போற்றிசெயும்
என்ஆவி காப்பதற்கு இச்சை

யுண்டேல், இருங்கூற்றகல,
மின்னரும் முவிலைச் சூலம் என்மேல்
பொறி! மேவு கொண்டல்
துன்னார் கடந்தையுள் தூங்காணை
மாடச் சுடர்க் கொழுந்தே”

என்று ஆளுடைய அரசு விண்ணப்பிக்க, அவர் திருத்தோள்களில், சூலக்குறியும் இடப முத்திரையும் இட்ட பதியிது. மேல் சொன்ன அப்பர் தேவாரத்தின் சொல்லும் பொருளும், அப்படியே இக் கண்ணியில் அமைந்த இயல்பை உணர்ந்த உள்ளம் உவகையுறும், இதற்கு ரயில் நிலயம் உளது. (216)

-நீங்காது

217. நீடலை யாற்றார் நிழன்மணிக்குள் றோங்குதிருக்
கூடலை யாற்றார் குணநிதியே!

(ப-ரை.) நீங்காது நீடு அலை ஆற்று ஊர் நிழல் மணிக் குன்று ஓங்கும் - இடையறாது எழும் பேரலைகளை யுடைய ஆற்றுடன், ஊர்கினர் நிழலும். (சுவிந்தநவ) ரத்தினக் குன்றுகளும் உயர்ந்துள; திருக்கூடலை யாற்றார்-, குண நிதியே- (எண்) குணப் புதையலாம் செல்வமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நம்பி ஆரூர், விருத்தாசலத்திற்குப் புறப்பட்டார். இடையில் ஒருவர் தோன்றினார். ஐய! எங்கே போகிறீர் என்றார். புனித பழமலை நாதரை தரிசிக்கப் போகிறேன் என்றார் நம்பிகள். அப்படியா! கூடலை ஆற்றாரை முதலில் கூட வேண்டும்; அதற்கு அப்பால்தானே விருத்தாசலம்; வாரும் நான் வழிகாட்டுகிறேன் என்று அழைத்துச் சென்றார். தலத்தை அணுகியதும் திருவுருக் கரந்தார். ஆ! வழிவிடுத் துணைவரா வந்தவர்? “அடிகள் இவ்வழிப் போந்த அதிசயம் அறியேனே! என்று நம்பிகள், பாடிப் பரனைப் பரவிய பதியிது. இத் தலம் சிதம்பரத்திலிருந்து 13 மைல். மணிக் குன்று அழகிய குன்றுகள் எனினுமாம். எண் குண விவரம் திருவடிப் புகழ்ச்சி உரையில் உளது. அதை ஆங்கு அறியலாம். (217)

-நாடியவான்

218. அம்புலியூர் சோலை அணிவயல்கள் ஓங்கெருக்கத்
தம்புலியூர் வேத சமரசமே!

(ப-ரை.) நாடிய வான் அம்புலி ஊர் சோலை அணி வயல்கள் ஓங்கும்- விரும்பத் தக்க விண்ணில் மதி தவழ்ந்து இயங்கும் சோலைகளும், அழகிய நன்செய் நிலங்களும் பெருகிய; எருக்கத்தம்புலியூர் வேத சமரசமே- திருஎருக்கத்தம் புலியூரில் எழுந்தருளிய மறைகள் கூறும் (சத்திய சன்மார்க்க) சமரசமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நாடுதல்-விரும்பி யடைதல். அம்புலி. சந்திரன்; (தண்மை) அழகு தழுவிய மதி என்பது பெயர்ப்பொருள். புல்லுதல்-கலத்தல். வித் எனும் பகுதியிலிருந்து பிறந்தது வேதம் எனும் பெயர்ச் சொல்; வித்-ஞானம். உயர்திணை அஃறிணைகள் யாவும் பிரமம் என்பது, மறைகளின் அறிவிப்பு; இஃது அபேத நிலை.

இப்படி ஒன்றே பொருள் என்பது வேத அறிவிப்பு ஆதலின், 'சமரசமே' என்று விளித்தார்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய திருப்பதிகங்களை, யாழில் இணைத்து வாசித்த திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் அவதரித்த பதியிது; சங்கப் புலவருள் ஒருவரான உருத்திர சன்மரின் ஊமைத் தன்மையை ஒழித்த தலம். ஆலயத்துள் வெள் எருக்கஞ் செடி யிருக்கிறது. "எருக்கத்தம் புலியூர்- அண்ணா என வல்லார்க்கு, அடைய வினைதானே" என்பது இத்தலத் தமிழ்மறை. இது விருத்தாசலத்தில் இருந்து தெற்கில் ஏழு மைல். (218)

-நம்புவிடை

219. ஆங்குத் திணையூர்ந் தருளாயென் றன்பர்தொழு தோங்கும் திணையூர் உமாபதியே!

(ப-ரை.) நம்பு விடை ஆங்கு உந்தினை ஊர்ந்து அருளாய் என்று அன்பர் தொழுது ஓங்கும்-விரும்பிய (தரும) விடையை (அருள் நெறியினர் உள்ள) அந்த அந்த இடந்தோறும் ஏறிச் செலுத்தினையே! (எம்பாலும்) அங்ஙனமே வந்து சேவையருள் என்று அன்பர்கள் தொழுதலால், (தம்மை) உயர்த்திக் கொள்ள உதவுகின்ற; திணையூர் உமாபதியே-திருத்திணையூரில் எழுந்தருளிய (மாபெரும்) உமையாள் மணவாளா, (எ-று.)

(வி-ரை.) நம்புதல்-விரும்புதல்; "நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே" என்பது இலக்கணம். விடப் பருவம் உடைய காரணத்தால், ரிஷபம் விடை எனப் பெறுகிறது. உந்துதல்-ஏறி இயக்குதல். உ+ம்+அ=உமா; பிரணவ உருவப் பொருமாட்டியை, இங்ஙன் உணர்வது யோகிகள் தருமம். அவட்குப் பதியெனவே, எவர்க்கும் எதற்கும் தலையாயான் அந்த இறை என்றபடி; மற்று, உமா எனும் வட சொற்கு, வேண்டா என்று பொருளுண்டு; வேண்டா என்று, எதையும் விட்டவரைத் தொட்டவன் என்று பொருள் கோடலும் நேரிது.

பள்ளன் ஒருவன். பெரியான் என்பது அவன் பெயர். ஒருநாள், ஊன்றி நிலத்தை உழுது கொண்டு இருந்தான். அடியார் ஒருவர் அணுகினார். ஐயா! பசிக்கிறதே என்றார். சுவாமி! இங்கேயே இரும்! ஊருள் சென்று கொண்டு வருகிறேன் என்று ஓடினான். அதி விரைவில் மனைவி மூலம் உணவு கொண்டு திரும்பினான். அடியவர் அங்கு இல்லை. என்ன வியப்பு! உழுத நிலத்தில், திணை விளைந்து கதிர் முற்றி, அறுவடைக்குச் சித்தமாக இருக்கிறது. கண்டான். மெய் சிலிர்த்தது. வந்தவன் இறைவன் என்று உணர்ந்தான். எளிய என்னையும் பொருளாக்கி எய்தினையோ எந்தாய்! பசி பசி என்று வந்த பரமேசா! என்னில் வசிவசி என்று மனைவியொடு கதறி வாழ்த்தினான். விடைமேல் பரமர் வெளியானார். இறைவன் அத் தம்பதிகளை, வீட்டில் இணைத்தான். இந்த அற்புதம் நிகழ்ந்த தலம் இது. திணை விளைவித்த ஆடல் கருதி, இப்பதி திருத்திணையூர் எனப் பெறுகிறது. இன்றும் ஆலயத்தில், திணையே நிவேதிக்கப் பெறுகிறது. இராமாயண கால ஜாம்பவன் வழிபட்ட இலிங்கம் இங்குளது. இத்தலம், குள்ளன் சாவடி ரயில் நிலயத்தி லிருந்து கிழக்கே ஐந்து மைல். (219)

-தீங்குறுமொன்

**220. னார்புரத்தை வெண்ணகைத் தீ யாலழித்தா யென்றுதொழச்
சோபுரத்தின் வாழ்ஞான தீவகமே!**

(ப-ரை.) தீங்குறும் ஒன்னார் புரத்தை வெண்ணகைத் தீயால் அழித்தாய் என்று தொழ-(பொல்லாத்) தீமைகள் பொருந்திய (அசுரப்) பகைவரின் முப்புரத்தை, வெண்மை நகை நெருப்பால் அழித்தவனே என்று கூப்பிய கைகொண்டு கும்பிட; சோபுரத்தின் வாழ் ஞான தீவகமே-திருச் சோபுரத்தில் எழுந்தருளிய ஞான தீபமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வெள் நகை- புன்னகை. தீவகம்-தீபம். திரிபுர தகனரை, திரிபுவன சக்கரவர்த்தி வழிபட்ட இடம் இது. அகத்தியரும், தியாகவல்லி எனும் மன்னர் மகளும் பூசித்த செய்திகளை, அரிய இத் தல மகாத்மியம் அறிவிக்கிறது. பல காலமாக மணல் மூடியிருந்த இத் தலத்தை, தரிசனத்திற்கு வந்த இரு தம்பிரான்கள் அறிந்தனர். திருப்பணி செய்தனர். அதனால், தம்பிரான்கள் கண்ட தலம் என்றும் இதற்குப் பெயருளது; கூடலூர் ரயில் நிலயத்திலிருந்து, 10 மைலில் உளது இப்பதி. (220)

-வார்கெடிலச்

**221. சென்னதிகை யோங்கித் திலதவதி யார்பரவும்
மன்னதிகை வீரட்ட மாதவமே!**

(ப-ரை.) வார் கெடில செல் நதி கை ஓங்கி-நெடிது இயங்கும் கெடில நதி இரு கரையிலும் பெருகி; திலதவதியார் பரவும் மன் அதிகை வீரட்ட மாதவமே-திலகவதியார் வழிபட்ட நிலையான திருவதிகை வீரட்டானத்தில் மகிமைத் தவத்தின் மயமானவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வார்-நெடுமை; “வார்தல் போதல் ஒழுகல் மூன்றும், நேர்வும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்” என்பது விதி. கெடிலம்-(என்றும்) கெடமாட்டேன் என்று செல்லும் நதி; எந்தக் காலத்திலும் வற்றாது பெருகுவது ஆதலின், பேறான நதி இப் பெயரைப் பெற்றது. திருவதிகை. திரு-வதிகையா திரு-அதிகையா எனில், இரு பொருளும் தரும் பதி இது. திலகவதியார் -ஆளுடைய அரசுகளின் முன் பிறந்த உத்தமி, உடலுக்கு உரியாரை இழந்தமையின், பொன்மைத் திலகம் போனவர்; ஆன்ம நாயகர்க்கு ஆளானமையின், என்றும் திலகம் ஆனவர் எனும் குறிப்புப் பொருள்தரு பெயரிது. அட்ட வீரட்டத் தலங்களுள் ஒன்று; திரிபுர தகனம் செய்த இடம் புங்கவர் திமிரடங்கச் செய்தது புன்னகை. திரிபுரத் தானவர் தலைவர் மூவரும் உய்யச் செய்தது தண்ணகை. முப்புர வாசிகளான அசுரர்கள் அனைவரும் வெந்தழியச் செய்தது வெண்ணகை. இம் மூன்று நகைகளையும் எம்மான் இங்கிருந்து இயற்றினன். இங்குள இலிங்கம், பளபளத்துப் பல பட்டைகளாக இருக்கும் அழகே அழகு. மகேந்திர வர்மர் அமைந்த குணதரேச்சுர ஆலயமும் இத்தலத்தில் இருக்கிறது. இது, பண்ணுருட்டி ரயில் நிலயத்திலிருந்து தென் கிழக்கில் ஒரு மைல். (221)

-பன்னரிதாம்

**222. ஆவலூர் எங்களுடை ஆரூரன் ஆரூராம்
நாவலூர் ஞானியருள் ஞாபகமே!**

(ப-ரை.) பன்ன அரிது ஆம் ஆவல் ஊர் எங்களுடை ஆரூரன் ஆர் ஊர் ஆம்-ஓதற்கரிய உயர்வடையதான ஆர்வம் ஊரும் எங்களுடைய (நம்பி) ஆரூரர் உதித்த பதியான; நாவலூர் ஞானியர் உள் ஞாபகமே-திருநாவலூரில் உள்ள ஞானிகள் உள்ளும் உணர்வின் உறைவு இடமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) எதையும் சொல்வது எளிது.எனினும், ஆர்வத்தின் போக்கை அளவிடுதல் அரிது எங்கள் ஆர்வம், நம்பி யாரூரரை ஆ ஆ என்று அணுகுகிறது. அவர் அவதரித்த பதி திருநாவலூர். நாவன்மை மிக்க அவ்வூரில், ஞானியர் பலருளர். அவர்கள் உணர்வில் உணர்வாய் உறைபவர் இறைவர் என்பது கருத்து. இது, சுக்கிரன் வழிபட்ட தலம்; பண்ணுருட்டி நிலயத்திலிருந்து பத்து மைல்.

-தேவகமாம்

**223. மன்றம் அமர்ந்த வளம்போல் திகழ்ந்தமுது
குன்றம் அமர்ந்தஅருள் கொள்கையே!**

(ப-ரை.) தேவு அகம் ஆம் மன்றம் அமர்ந்த வளம்போல் திகழ்ந்த-தெய்வக் கோயிலான பொது நிலயங்கள் (பல) பொருந்திய வளமென விளங்குகின்ற; முதுகுன்றம் அமர்ந்த அருள் கொள்கையே-திருமுதுகுன்றத்தில் அமர்ந்துள்ள அருளின் கொள் முதலே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வளம்-(புனித இயற்கையின்) பொலிவு. மருளும் கொள்கையர் மக்கள்; அருளும் கொள்கையன் அமலன்.திருமுது குன்றம், பழமலை, விருத்தாசலம் முதலிய பெயர்கள் யாவும் ஒரே பொருளான. முதல்வன் படைத்த முதல்மலை இது. பரவையார் பொருட்டு, நம்பிகட்குப் பன்னீராயிரம் பொன் தந்த பதி; இருபத்தெட்டு ஆகம லிங்கங்கல் இத் தலத்தில்தான் இருக்கின்றன. பதினாறு படியிறங்கிக் கீழே சென்றால், ஆழத்துப் பிள்ளையார், வருவாரை வரவேற்று இங்கு வாழ்வு தருகிறார். இங்கு இறந்தாரை மடியில் இருத்தி, விரிந்த முன்றானையால் விசிறி, அயர்வைப் பழமலை நாயகியார் அகற்றுகிறார். உரிய ஐந்து எழுத்தைப், பழமலை நாதர் அப்போது உபதேசிக்கிறார்; இத்துணை அற்புத இத் தலத்திற்கு ரயில் நிலயம் உளது. (223)

-அன்றகத்தின்

**224. நல்வெண்ணெய் உண்டொளித்த நாரணன்வந் தேத்துகின்ற
நெல்வெண்ணெய் மேவுசிவ நிட்டையே!**

(ப-ரை.) அன்று அகத்தின் நல் வெண்ணெய் உண்டு ஒளித்த நாரணன் வந்து ஏத்துகின்ற-அத் துவாபர யுகத்தில், (இடையர்களின்) வீடுகள் தோறும் உயர்ந்த வெண்ணெயை (த் திருடி) உண்டு. (ஒருவரும் காணாதபடி) ஒளித்த கண்ணன், (வைதிக நிலையில்) வந்து வழிபடுகின்ற; நெல் வெண்ணெய் மேவு சிவ நிட்டையே-திரு நெல் வெண்ணெய்த் தலத்தை விரும்பிய சமய வாழ்விற்கு உரிய சாதனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வெள்+நெய்=வெண்ணெய் எனப் புணர்ந்தது. நிஷ்டை-உணர்வின் ஒளியில் அமுந்தி, உறவுகொள முயலும் ஒருநிலை.

**“நெற்றியோர் கண்ணுடை நெல்வெணெய் மேவிய
பெற்றிகொள் பிறைநுத லீரே
பெற்றிகொள் பிறைநுத லீருமைப் பேணுதல்
கற்றறி வோர்கள்தம் கடனே!”**

என்பது, இத் தலத் தேவாரம். இதற்கு ஏற்ப, சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் நால்வரும் வழிபட்ட பதி இது, உளுந்தூர் பேட்டை ரயில் நிலயத்தி லிருந்து வட மேற்கில் 4 மைலில் உள்ளது. (224)

-சொல்வண்ணம்

**225. நாவலர் போற்றி நலம்பெறவே ஓங்குதிருக்
கோவலூர் வீரட்டம் கொள்பரிசே!**

(ப-ரை.) சொல் வண்ணம் நாவலர் போற்றி நலம் பெறவே-பேசும் பேச்சிற்குத் தக்கபடி (செயலில் இருக்கும்) நாவன்மைப் புலவர்கள் நன்மை பெற; ஓங்கு திரு கோவலூர் வீரட்டம் கொள் பரிசே-திருவுயரும் கோவலூர் வீரட்டானம் ஏற்ற பரிசாக இருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சொல்லால் எதையும் சொல்வது சுலபம்; அவைகளைச் செயலிற் கொணர்பவர் உணர்வியல் உலகர். இந் நிலையில், சீர்பெற்ற நாவலர் சிலருளர். அத்தகையர் எந்நலனும் எய்த, திருக்கோவலூர் சிறந்து திகழ்கிறது. இத்தலத்தில், தன்னையே பரிசாக அவர்கட்குத் தருகின்றான் பரன் என்பது கருத்து. இது அட்டவீரத் தலங்களுள் ஒன்று; அந்தகாசரன் அழிந்த இடம் இது, இரு பகுதியாக இருக்கிறது. ஒரு பகுதியாட மேலூரில் தலமுளது; மற்றொரு பகுதியான கீழூரில் கோயிலுளது. இதற்கு ரயில் நிலயமுண்டு.

-ஆவலர்மா

**226. தேவா இறைவா சிவனே எனுமுழக்கம்
ஓவா அறையணிநல் லூருயர்வே!**

(ப-ரை.) ஆவலர் மா தேவா இறைவா சிவனே எனும் முழக்கம் ஓவா-அன்பு மயமான அடியவர்கள், மகாதேவா! எங்கும் வியாபக எம்மானே! சிவனே என்று ஏத்தும் ஓசை நீங்காத; அறையணி நல்லூர் உயர்வே-(மேதகு) திரு அறையணி நல்லூரின் மேலோனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆவலர்-ஆவல்மிக்க அன்பர்கள். சி-அருட்பெருஞ்ஜோதி; வ-தனிப்பெருங்கணை; னகர ஏகார விளியீறு, ஆண்டவனே எனும் பொருண்மைத்து. பிரார்த்தனை ஒலி எப்போதும் பெருகுபதி இது என்பது கருத்து. குன்றிற்கு மேலே கோயில்; அக் குன்றின் உச்சியில் ஏறியதும், சிவனார் அண்ணாமலைச் சிகரம்

தெரியும். பெண்ணையாற்றின் கரையில் உள்ள இத் தலம், திருக்கோவலூர் ரயில் நிலையத்தி் லிருந்து அண்மையில் உள்ளது. (226)

-தாவாக்

227. கடையாற்றின் அன்பர்தமைக் கல்லாற்றில் நீக்கும்
இடையாற்றின் வாழ்நல் இயல்பே!

(ப-ரை.) தாவா கடை ஆற்றின் அன்பர்தமை கல் ஆற்றில் நீக்கும்-தவிர்க்க முடியாத மரண வழியில், அன்பர்களை, கல் மயமான (பெரும் பாலைவன) வழியில் (சேராமல்) பிரிக்கும்; இடையாற்றில் வாழ் நல் இயல்பே-திரு இடையாற்றில் வாழ்கின்ற இயற்கை மயம் ஆனவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கடை ஆறு-கடைசி வழி. கல் ஆறு-நாகு நோக்கிச் செல்லும் வழி. இடையாற்றில் இயற்கை மயம் இறைவயம் என்றபடி. இதற்கு ஏற்ப, சுகர் வழிபட்ட தலம் இது, திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருந்து வட மேற்கில் 3 மைல்.

-இடையாது

228. சொல்லூரன் தன்னைத் தொழும்புகொளும் சீர்வெண்ணெய்
நல்லூர் அருள்துறையின் நற்பயனே!

(ப-ரை.) இடையாது சொல் ஊரன் தன்னை தொழும்பு கொளும்-பின் வாங்காமல் எதிர்த்து வழக்காடிய (நம்பி) ஆரூரை, அடிமைப் படுத்தி ஆட்கொள்ளும்; சீர் வெண்ணெய் நல்லூர் அருள் துறையின் நல் பயனே- திருவெண்ணெய் நல்லூரில் உள்ள திருவருள் துறைத் திருக்கோயிலில் (பலிக்கும்) சிறந்த பயனானவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இடைதல்-உடன்பாடு; இடையாமை-எதிர்மறை. சொல் இடையாது-சொல்லிற்குச் சொல் பின் வாங்காது. இது மெய்கண்டார் மேவிய திருப்பதி. அருள் துறை எனும் ஆலயத்தில், நற்பயன் ஆனவன் நம்பன்; எனவே, அவனைத் தொழ்தார்க்கு, மருள்துறை என்பது மறைந்துபோம்; தீப்பயன் யாவும் தீர்ந்துவிடும் என்பது உள்ளூரை. இத் தலம், திருவெண்ணெய் நல்லூர் ரோட் ரயில் நிலையத்திலிருந்து 4 மைல். (228)

-மல்லார்ந்து

229. மாசுந் துறையூர் மகிபன்முதல் மூவருஞ்சீர்
பேசுந் துறையூர்ப் பிறைசூடி!

(ப-ரை.) மல் ஆர்ந்து மாசு உந்து உறையூர் மகிபன் முதல் மூவரும்-(புனித) வளம் பொருந்தி, களங்கத்தைத் தள்ளும் உறையூர் சோழ மன்னர் முதலான (முடியுடை மன்னர்) மூவரும், சீர் பேசும் துறையூர் பிறை சூடி - (பரம) திருவருட் பிரபாவத்தைப் பாடுகின்ற திருத்துறையூர்த் தலத்தில் எழுந்தருளி, இளம் பிறையைத் திருமுடியில் இணைத்தவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மூவர்-சேரர் சோழர் செந்தமிழ்ப் பாண்டியர். இது, புண்ணிய நாரதர் பூசித்த பதி. சிவஞான சித்தியாரைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியார் வாழ்ந்து முத்தி பெற்ற இடம். ஆளுடைய அரசுகள், தவநெறி தருகெனப் பதிகம்பாடி வேண்டிய தலம் இது, பண்ணுருட்டியி லிருந்து வடமேற்கில் 5 மைல். (229)

-நேசமுற

230. ஏற்றா வடுகூர் இதயத்தி னார்க்கென்றும்
தோற்றா வடுகூர்ச் சுயஞ்சுடரே!

(ப-ரை.) நேசம் உற ஏற்றா வடு கூர் இதயத்தினார்க்கு-ஆன்மநேய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் (மாளாக்) களங்கம் மிக்க மனத்தர்க்கு; தோற்றா வடுகூர் சுயம் சுடரே-தரிசனம் ஆகாத வடுகூர்த் தலத்தின் இயற்கைப் பேரொளியான எழுச்சியே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நட்புக் குறித்து வள்ளுவர், பதினேழு அதிகாரம் பாடியுள்ளர். அவைகள் உடன்பாட்டில் ஐந்து; எதிர்மறை முகமாகப் பன்னிரண்டு அதிகாரங்கள். “உறுவது சீர் தூக்கும் நட்பும், பெறுவது கொள்வாரும் கள்வரும் நேர்” என்பது முதலிய ஒவ்வொரு குறளும், அறிந்து கொள்! உணர்ந்து நில்! அடங்கியிரு என்று, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக எச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவைகளைப் படியாதார், படிந்து அனுபவம் பயிலாதாரின் ஆன்மநேய உரிமைக்குரல், வெறும் சொல்லளவாகிச் சோர்வு படும். அவ்வுரிமை, சிறிது சிறிதாக உயர்த்த உரியது. இதனை ஏன்று கொள்ளா உள்ளம் இருளடைந்து போகும். பகலின் ஒளியைக் கோட்டான் பார்த்ததே இல்லை. அதுபோல் இவர்கட்கு, வடுகூரின் தெய்வச் சுயஞ்ஜோதி தரிசனம் ஆவதே இல்லை நேசமற்ற நெஞ்சம் நீசம்; அந்த நீசத்தில் விளையும் நிசி. என்ன பரிதாபமான செய்தி இது! இத் தலத்திற்கு, ஆண்டார் கோயில் என்றும் பெயருண்டு. புதுச்சேரிப் பக்கத்து சின்னப்பாபு சமுத்திர ரயில் நிலயத்திலிருந்து மேற்கில் இரண்டு மைல். (230)

-ஆற்றமயல்

231. காணிக் குழிவீழ் கடையர்க்குக் காண்பரிய
மாணிக் குழிவாழ் மகத்துவமே!

(ப-ரை.) ஆற்ற மயல் காணிக் குழி வீழ் கடையர்க்கு காண்பு அரிய-நீளும் மையலுக்கு விளை நிலமான பள்ளத்தை விரும்பும் கீழ்மையர்க்கு (அருளொடு) தரிசனம் ஆகாத; மாணிக் குழி வாழ் மகத்துவமே-திருமாணிக் குழிப் பதியில் வாழ்கின்ற மாபெரும் மகிமையனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆற்ற-மிகுதியாக. மகத்துவம் எய்தி மகான் என ஆகவேண்டிய மகன், மயல் பயிர் விளைநிலம் ஒன்றையே மதிக்கின்றானெனில், “கண்ணிருந்தும் குழியில் விழக் கணக்குமுண்டோ” என்று கதறுகிறது இயற்கை. மாணிக் குழி யிருக்க, காணிக் குழியையா காமிப்பது? தலையாய மகத்துவத்தைத் தழுவாமல்,

இடையாகிக் கடையாகி இடறிவிழ வேண்டா என்று எச்சரித்தபடி. எனவே, மயல் அற்றவரே மாதவர்; அவர்கள் அனுபவிக்கும் மகத்துவம், மாணிக் குழியில் வாழ்கிறது என்பது குறிப்பு.

இத் தலத்தில் எப்போதும் திரை இட்டிருக்கும். திரைக்குள், சத்தும் சித்தும், ஆநந்த சதுரங்கம் ஆடுகிறது. அது ரகஸ்ய இடம். அறிவற்ற கூட்டுறவை மறந்து, இந்த ஆநந்த உறவே வேண்டப் பெறும் என்பதை, சொல்லாமல் திருமாணிக்குழி சொல்கிறது. இந்த அருமையை உணர்ந்தே மாணியான வாமனர் வந்து இங்கு வழிபட்டார். அன்று முதல் இத்தலம், இவர் பெயர் கொண்டு இருக்கிறது. (மாணி-பிரமசாரி.) இருக்கும் திரையில், ஏகாதச ருத்திரருள் ஒருவரான பீமர் உளர். இவர்க்குத்தான் இங்கு முதல் வழிபாடு; அடுத்து இலிங்க மூர்த்தி தரிசனம். இது இத்தல மரபு. திருப்பாதிரிப் புலியூர் ரயில் நிலயத்தி லிருந்து 4 மைலில் உள்ள தலம் இது. (231)

-மாணுற்ற

232. பூப்பா திரிகொன்றைப் புன்னைமுதல் சூழ்ந்திலங்கும்
ஏர்ப்பா திரிப்புலியூர் ஏந்தலே!

(ப-ரை.) மாண் உற்ற பூ பாதிரி கொன்றை புன்னை முதல் சூழ்ந்து இலங்கும்-மாண்பு அமைந்த மலர்களை யுடைய பாதிரி, கொன்றை, புன்னை முதலிய தருக்கள் (எங்கும்) சூழ்ந்து விளங்குகின்ற; ஏர் பாதிரிப் புலியூர் ஏந்தலே-கம்பீரமான திருப்பாதிரிப் புலியூரில் எழுந்தருளிய மேலோனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பூத்தலின் மலர், பூ எனப் பெறும். பாதிரி இது வேனிற் காலத்தில் மலர்வது. கொன்றை-முல்லை நிலத்து மரங்களுள் ஒன்று; இது மலர்வது கண்ட அந்நிலத்து மக்கள், ஓ. கார்காலம் வந்தது என்று உணர்வர். மஞ்சள் நிறமான இம்மலர், மாலைபோல் மலரும் அருமையை பாவலர்கள் பலகோணத்தில் வைத்துப் பாடுவது வழக்கம். புன்னை-நெய்தனிலத்தது; இதை ஞாழல் மரத்தொடு இணைத்துப் பாடுவது கவிஞர்கட்கு இயல்பு. இப்படிப் பல வேறு நிலத்தின் மரங்களை ஒரே இடத்தில் கண்டால், இதை திணை மயக்கம் என்பர். எங்கும் பாதிரி, எங்கும் கொன்றை, எங்கும் புன்னைகள் விரவி ஏராளமான பூப் பூக்கும். இந்த இயற்கைக் காட்சி, தூய எவர் உள்ளத்தையும் தொடும். அதி கம்பீரமானது ஆதலின், 'ஏர்' என்ற அடை புணர்த்தினார். (ஏர்-எழுச்சி.)

இது புலிக்கால் முனிவர் பூசித்த பதியாதலின், வட புலியூர் எனப் பெறுகிறது. மங்கணர் என்பவர் ஒரு முனிவர். அவர் சில தவறுகள் செய்தார். அதனால், கால் முடமான முயலாகச் சாபம் பெற்றார். பலநாள் வருந்தி யிருந்தார். பாதிரிப் புலியூர், அவரது பாப சாபம் தீர்த்த பதி. கல்லில் கட்டி, அப்பரை அமணர் கடலில் இட, பஞ்சாக்கரத் திருப்பதிகம் பாடி, கல்லே தெப்பமாக அவர் கரையேறிய தலம் இது. பாதிரி இங்குள தல விருட்சம்; அதனால் பாதிரிப் புலியூர் எனப்பெற்றது. இதற்கு ரயில் நிலயம் உளது.

-சீர்பொலியப்

233. பண்டிச் சுரனிப் பதியே விழைந்ததெனும்
முண்டிச் சுரத்தின் முழுமுதலே!

(ப-ரை.) சீர் பொலிய பண்டு ஈச்சுரன் இப் பதியே விழைந்தது எனும்-
சிறப்பினால் விளங்க, முன்னொரு காலத்தில் சிவபிரான் இத் தலத்தையே
விரும்பினர் எனப் பெறும்; முண்டீச்சுரத்தின் முழுமுதலே-திருமுண்டீச்சுரப் பதியின்
முழுமுதற் பொருளே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சீர்-தெய்வத் திகழ்வு. பதி-தலம். அநாதி நித்தியமான இத்
தலத்தை, அநாதி நித்திய அத்தன், அநாதி காலத்திலேயே ஆவலித்தான்; முதன்மை
அத் தலத்தில் முழுமுதலாயுளான் எனும் தொனி இதனில் இருப்பதை அறியலாம்.
வளர்ந்துள சமய மக்கள் வழிபடும் தெய்வங்கள், கால் அரை முக்கால் என இருப்ப,
திருமுண்டீச்சுரர் மட்டும் முழுமுதலாயுளர் என்னும் செய்தி இன்புறற்கு உரியது.
இத் தலம். திருவெண்ணெய் நல்லூர் ரோட் ரயில் நிலயத்தில் இருந்து ஒரு
மைல். (233)

-பெண்தகையார்

234. ஏர்ப்பனங்காட் றீரென் றிருநிலத்தோர் வாழ்த்துகின்ற
சீர்ப்பனங்காட் றீர்மகிழ்நிட் சேபமே!

(ப-ரை.) பெண் தகையார் - தகுதியுள பெண்மைத் தையலரது; பன் ஏர் அம்
காட்டு ஊர் என்று-பகர்தலுக்குரிய (கனிவிக்கும்) மிக்க பொலிவைக் காட்டுகின்ற
ஊர் என்று; இரு நிலத்தோர் வாழ்த்துகின்ற-வண்மை நிலவுலகர் வாழ்த்துகின்ற; சீர்
பனங்காட்டுர் மகிழ் நிட்சேபமே-சிறப்பினை யுடைய திருப்பனங் காட்டுர்த்
தலத்தினை மகிழ்ந்த புதையல் எடுத்த தனம் போல்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இயற்கை அழகும், இயற்கை உளமும், இயற்கை நெறியுமுள
ஏந்திழையர் நிறைதலின், பார்முழுதும் திருப் பனங்காட்டுரைப் பாராட்டுகிறது
என்றபடி. வழிபடிநர்க்கு, தன்னையே புதையல் தனமாத் தருபவர் ஆதலின்,
'நிட்சேபமே! என்றார். (நிஷோபம் - கைவந்த நிதி.)

-சூர்ப்புடைத்த

235. தாமாத்தூர் வீழத் தடிந்தோன் கணைசனோடும்
ஆமாத்தூர் வாழ்மெய் அருட்பிழம்பே!

(ப-ரை.) சூர் புடைத்தது ஆம் மா தூர் வீழ் தடிந்தோன் கணைசனோடும் -
சூரபதுமன் ஆகிய பருத்து உயர்ந்த மாமரத்தின் வேர் அறப் பிளந்த வேல் முருகன்,
கணபதியுடன்; ஆமாத்தூர் வாழ் மெய் அருள் பிழம்பே-திரு ஆமாத்தூர்த் தலத்தில்
வாழ்கின்ற மெய்மை அருளின் சாரமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அதல பாதாளம் வரை வேர் ஆழ்ந்து, விண்முழுதுமாகி விளங்கி, கப்பும் கிளையுமாகத் திசைதொறும் கவினி, பருத்து, உயர்ந்த மாயா விலாசம் ஆதலின், 'புடைத்தது' என்றார். ஆம்-ஆகிய. சூர்-அச்சம் விளைக்கும் ஆணவத்தின் சொரூபம். மா-மாமரம். தூர்-வேர். தடிதல்-இரண்டுபட வெட்டுதல். பிழம்பு-சாரம்.

சத்தியின் சாபத்தால் வன்னி மரமான பிருகு முனிவர், அத் தேவியை வழிபட்டு உய்ந்த அருமைத் தலம். பசு இனத்தைக் காத்த பழைய நிலம். இரண்டாவது கம்பர் எனப்பெறும் திரு தண்டபானி ஸ்வாமிகள் கோயில் கொண்ட தனிப்பதி. இது விழுப்புரம் ரயில் நிலயத்திற்கு வடமேற்கில் 4 மைல்.

-யாமேத்தும்

236. உண்ணா முலையாள் உமையோடு மேவுதிரு
அண்ணா மலைவாழ் அருட்சுடரே!

(ப-ரை.) யாம் ஏத்தும் உண்ணா முலையாள் உமையோடு மேவு-
(உரிமையொடும்) யாம் வழிபடும் உண்ணாமுலையாகிய உமாதேவியுடன் கூடிய;
திரு அண்ணாமலை வாழ் அருள் சுடரே-திருவண்ணாமலையில் வாழ்கின்ற
திருவருளாகிய தீபமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அணுக முடியாத மலையாதலின், 'அண்ணாமலை' எனப்பெறும். முலையால் எனும் இடத்து, ஆகிய எனும் சொல்லுருபு விரிக்கப் பெற்றது. உள் நாவில் இருந்து உதவுகிறார் உண்ணாமுலையார்; அண்ணத்தில் இருந்து அருள்பவர் அண்ணாமலையார் என்று ஒருவகைச் சாதகர், இப் பெயர்கட்கு உரை கூறுவதும் உண்டு. பொதுவாக ஒவ்வொரு நாளிலும், சிறப்பாகக் கார்த்திகையிலும், அண்ணாமலைக்கு அரோஹர எனும் நாதம், தமிழகம் முழுதும் ஒலிக்கிறது, இந்த ஒன்று கொண்டே, இத் தலத்தின் அருமை தெரிதலுறும். ஐம்பூதங்களுள் இது தேயுத் தலம். விராட்டின் மணிபூரக நிலயம்; உணர்வார்க்கு வீடு உதவுபதி. மாதேவன் வல்லாளனுக்கு மகவானான். அறிவேம் என்பார் அகத்தை தவிர்க்கும் இடம். கார்த்திகைத் தீபம், இங்கிருந்து தான் எங்கும் பரவியது. அருணகிரிநாதர் அவதரித்த பதி.

**“தேடிச் சென்று திருந்தடி ஏத்துமின்
நாடி வந்(து) அவர் நம்மையும் ஆட்கொள்வர்
ஆடிப் பாடி அண்ணாமலை கைதொழ
ஓடிப் போம் நம(து) உள்ள வினைகளே”**

என்பது இத் தலத் தமிழ் மறை.

(236)

தொண்டைநாட்டுத் தலங்கள்

-கண்ணார்ந்த

237. நாகம்ப ராந்தொண்ட நாட்டில் உயர்காஞ்சி
ரகம்பம் மேவும்பே ரின்பமே!

(ப-ரை.) கண் ஆர்ந்த நாகம் பராம் தொண்ட நாட்டில்-பருமிதம் நிறைந்த நாகலோகத்தர் பரவும் தொண்டை நாட்டில்; உயர் காஞ்சி ஏகம்பம் மேவும் பேரின்பமே-உயர்ந்த திருக்கச்சி ஏகம்பத்தில் எழுந்தருளிய பேரின்பமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கண்-ஏழனுருபு; இடம் எனும் பொருட்டு; கண் ஆர்ந்த என்பது, விசாலித்த பாதலர்க்கு அடை. நாகம் -இடவாகு பெயராய், நாகலோத்தாரை அறிவித்தது; மற்று, கட்செவியரான நாகலோகர் எனினுமாம். நகரேஷு காஞ்சி என்றும், சக்தி தத்துவ பிருதிவித் தலம் என்றும், பிலவழி வந்து காமாட்சியாரை, ஏகம்பரை, பாதலத்தர் இன்றும் அன்புடன் இறைஞ்சுகின்றனர் என்றும், கண்கட்குத் தெரியாத பல அற்புதங்கள் கவினுவது என்றும், அம்மை முப்பத்திரண்டு அறங்களை நடத்திக் காட்டியது என்றும், காமகோட்டம், குமரகோட்டம், அத்திகிரி முதலிய அரிய பதிகள் நிறைந்தது என்றும், மற்றும் பலவாகச் சிறப்பிக்கப் பெறுதலின், 'உயர் காஞ்சி' என்று உணர்த்தப் பெற்றது. ஆம்பரம்-மாமரம்; ஏகம்-ஒன்று; வேதமாகிய ஒரு மாமரத்தின் அடியில் இறைவன் விளங்கலின், அற்புத சிற்பரர் ஏகாம்பரர் என எண்ணப் பெறுகிறார்.

ஐயடிகள் காடவர்கோன், திருக்குறிப்புத் தொண்டர், சாக்கியர் முதலினோர் முத்தி பெற்ற பதி. நம்பி யாநூரர்க்கு இடக்கண் அளித்த இடம். ரயில் நிலயம் உளது. இங்கு, ஏகம்பம் எனும் பெயரில் பேரின்பம் இருக்கிறது என்பது குறிப்பு. (237)

-ஆகுந்தென்

**238. காற்றளிவண் பூமணத்தைக் காட்டும் பொழிற்கச்சி
மேற்றளிவாழ் ஆநந்த வீட்டுறவே!**

(ப-ரை.) ஆகும் தென் காற்று அளி வள் பூ மணத்தை காட்டும் பொழில்-தெற்கில் உருவாகி வரும் இளங்காற்று அளிக்கின்ற வளமான மலர் மணத்தை வாய்ப்பாக்கும் சோலைகளை யுடைய; கச்சி மேற்றளி வாழ் ஆநந்த வீட்டு உறவே-திருக்கச்சி மேற்றளித் தலத்தில் வாழ்கின்ற இன்ப வீட்டின் (இயற்கை) உறவினனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பதிகத்தைச் சிரவணித்து, திருமால் சிவசாரூபம் பெற்ற தலம் என்பது இத் தல வரலாறு. அவர் பெயர் இங்கு ஓத உருகு ஈசர்; அவரை அடுத்து இருப்பவர் திருமேற்றளி இறைவர். திருப்பதிகத்தை உற்றுக் கேட்ட முத்தீசர் கோயிலும் அதன் மேற்கிலுளது. இது, காஞ்சியின் மேற்கில் பிள்ளைப் பானையத்தின் உள்ள ஆலயம்.

**"நொந்தா ஒண்சுடரே! துணையே நினைத்திருந்தேன்;
வந்தாய், போய் அறியாய், மனமே புகுந்துநின்ற
சிந்தாய், எந்தைபிரான், திருமேற்றளி யுறையும்
எந்தாய்! உன்னை அல்லாமல் இனியேத்த மாட்டேனே"**

என்பது இத்தலத் தமிழ் மறை. இன்ப வீட்டில் இறைவனுள்ளன்; வருவாரை வரவேற்கும் இயற்கை உறவினன் அவன் ஒருவனே எனும் அறிவிப்பு, அதி ரகஸ்யமான செய்தி.

-நாற்றமலர்ப்

**239. பூந்தண் டளிவிரித்துப் புக்கிசைக்கும் சீரோண
காந்தன் தனிஅருள்பர காசமே!**

(ப-ரை.) அளி நாற்றம் மலர் தண்டு பூ விரித்து புக்கு இசைக்கும்-வண்டுகள் மணம் கமழும் காம்பின் பொலிவுள குளிர்ந்த புட்பங்களை மலர வைத்து, (அதனுள்) புகுந்து பண்ணொலிக்கும்; சீர் ஓண காந்தன் தனி அருள் பிரகாசமே-திரு ஓணகாந்தன் தனியின் அருள் ஜோதியே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நெகிழ் மேனியது ஆகலின், வண்டுகட்கு அளி எனும் பெயரமைந்துளது. ஓணன், காந்தன் என்பவர்கள், வாணாசுரனுடைய சேனை அதிபர்கள்; அந்த இருவரும் ஆராதித்தமையின் இப் பெயரை எய்தியது. அவர்கள் வழிபட்ட மூர்த்திகள் வடபுறத்திலும், சலந்தரன் வழிபட்ட மூர்த்தி தென்புறத்திலும் உளர். புனித நம்பிகட்குப் பொன் தந்த இடம் இது. காஞ்சிபுரத்திற்கு மேற்கில் சர்வ தீர்த்தம்; இதற்கு வடக்கில் ஏகாம்பரர் ஆலயம்; இதற்கு மேற்பால் 3/4 மைலில் உள்ளது இக் கோயில். (239)

-சேர்ந்தவர்க்கே

**240. இங்கா பதஞ்சற்றும் இல்லா தவனேக
தங்கா பதஞ்சேர் தயாநிதியே!**

(ப-ரை.) சேர்ந்தவர்க்கே இங்கு ஆபதம் சற்றும் இல்லாத-(சரண்) அடைந்தவர்கட்கு இவ்வுலகில் சங்கடம் சிறிதும் இல்லாத; அனேகதங்கா பதம்-, சேர் தயாநிதியே-சேர்ந்துள (சிறந்த) அருள் செல்வமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆபதம்-வடசொல்; தள்ள முடியாத தர்ம சங்கடம் என்பது பொருள். தயையாகிய நிதியை, 'தயா நிதியே' என்றார். இது, கணபதியும் அளகையதிபதியும் ஆராதித்த இடம். ஆனை யுரித்தான் வயல் என ஒரு இடம், ஆலயத்திற்கு மேற்கில் உளது. இது, திருக்கச்சி அநேக தங்காபதம் எனப்பெறும். (எ-று.) (240)

-மங்காது

**241. மெச்சி நெறிக்கார்வம் மேவிநின்றோர் சூழ்ந்ததிருக்
கச்சி நெறிக்காரைக் காட்டிறை!**

(ப-ரை.) மங்காது மெச்சி நெறிக்கு ஆர்வம் மேவி நின்றோர் சூழ்ந்த- (பலபடத்) தளராது பாராட்டி, (முத்தி) நெறியில் அன்பு பொருந்தி இருந்தவர்கள் (சதா) வலம் வந்துகொண்டு இருந்த; திருக்கச்சி நெறிக்காட்டு-, இறையே-வியாபக முதலே, (எ-று.)

(வி-ரை.) போகூழ் ஒருபுறம்; சுற்றுச் சூழ்நிலை ஒருபுறம்; உடல் சோர்வு ஒருபுறம்; இப்படி ஏதோ ஒரு சார்பால் தற்பரனைத் துதிப்பதி லிருந்து தளர்வடைவர் சிலர். வீடு பேற்றில் விருப்பம் மிக்கவர்கள், எது நேரினும் சோர்வு இன்றி ஏத்தும் தொழிலரா யிருப்பர். இதனை முதல் வரி, இனிது உணர்த்துகின்றது. காரைச் செடி மிகுந்திருந்த காரணத்தால், இந்த இடம் காரைக்காடு எனப்பெற்றது. காஞ்சி புரத்தின் வடகிழக்கில், கொல்லை வெளியில் உள்ள ஒரு கோயில் இது. (241)

-மூச்சகமும்

242. ஆயுங் குரங்கணின்மூட் டப்பெயர்கொண் டோங்குபுகழ்
ஏயும் தலம்வா றியன்மொழியே!

(ப-ரை.) மூச்சகமும் ஆயும் குரங்கணின் முட்டப் பெயர் கொண்டு-(மண் விண் பாதலமெனும்) மூவுலகங்களும் சிந்திக்கும் குரங்கணின் முட்டம் எனும் பெயரைக் கொண்டு; ஓங்கு புகழ் ஏயும் தலம் வாழ் இயல் மொழியே-வளரும் புகழ் வாய்ந்த தலத்தில், வாழ்கின்ற இலக்கிய மொழியின் மயமா யிருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) காஞ்சிபுரத்திற்குத் தெற்கு ஆறு மைல் தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு ஆலயம், திருக்குரங்கணில் முட்டம் எனப்பெறும். (குரங்கு-வாலி. அணில்-அணிப்பிள்ளை. முட்டம்-காக்கை.) ஒவ்வொரு காலத்தில் வழிபட்டு, இவைகள் உய்தி பெற்றன. அந் நினைவாக, மூன்றன் பெயரும் ஒன்றாகி யமைந்த கோயில் இது. புனித இம் மூன்றின் வரலாறு எங்கும் பரவி, ஆ! அப்படியா செய்தி என்று, எவரும் ஏத்தும் போற்றும் இடமிது. இங்கு எழுந்தருளிய இறைவன், இலக்கண நெறி பிறழா இலக்கியச் சுவை மயமாக இருக்கின்றான் என்பதை, உணரும் உள்ளம் உவகையுறும். (242)

-தோயுமான

243. யோகறலி லாத்தவத்தோர் உன்ன விளங்குதிரு
மாகறலில் அன்பரபி மானமே!

(ப-ரை.) தோயும் மனம் யோகு அறல் இலா தவத்தோர் உன்ன விளங்கும் - (ஒருமையில்) தோய்ந்த உள்ளம், யோக நெறியில் இருந்து நீங்காத தவத்தினர் தியானிக்கத் தரிசனம் ஆகும்; திருமாகறலில் அன்பர் அபிமானமே-திருமாகறல் தலத்தில் அன்பர்களை அபிமானிப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தோய்ந்த மனம், யோகத்தி லிருந்து தொய்ந்து போகாது; தகுதியுடைய அவர்களே தவசிகள் எனப்பெறுவர். அவர்களது அகக் காட்சியில், இடையிடை மாகறல் எழும்; அந்த அன்பர்களை அபிமானிப்பவன் இறைவன் என்பது கருத்து,

பொன்னிறமானது ஒரு உடும்பு. அத ராஜேந்திர சோழர் அறிந்தார். பற்ற நினைத்தார்; தொடர்ந்தார். உடும்பு ஓடியது; விடேன் விடேன் என்று வேந்தர் விரைந்து ஓடி வந்தார். ஓடிப் புற்றுள் உடும்பு ஒளித்தது. அணுகிய மன்னர் முன், புற்றுள் இருந்த ஒரு புனித இலிங்கம் பொலிவுடன் எழுந்தது. கண்ட காவலர், அஞ்சினார். கை குவித்தார். எளிய என்னை ஆட்கொள்ள, இவ் வுடும்பின் உருவம்

கொண்டாயோ என்று ஏத்திப் போற்றி இறைஞ்சினார். இங்கு 'அக்நி தீர்த்த ஸ்நாநம், சிவலோக நிரந்தரம்" என்று கூறுநர் இன்றுமுளர். இது, காஞ்சிபுரத்திற்குத் தெற்கில் 10 மைல் தூரத்தில் உள்ள பதி. (243)

-ஓகையிலா

244. வித்தார மாவோட மெய்த்தவர்கள் சூழ்ந்ததிரு
ஓத்தாரில் வேதாந்த உண்மையே!

(ப-ரை.) ஓகை இலா வீ தூரமா ஓட மெய்த்தவர்கள் சூழ்ந்த-உவகையை இன்மை ஆக்கும் மரணநாள் ஓடித் தூரத்தில் ஒளிக்க, வாய்மைத் தவத்தினர் வலம் வருகின்ற; திரு ஓத்தாரில் வேதாந்த உண்மையே-திருவோத்தார்த் தலத்தில் (உயர்) மறை முடிவின் உள் பொருளே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஓகை-உவகை என்பது திரிந்த பெயர். வீ-வீதல்; மரணம் என்பது பொருள். மரணபயம் தீர மாதவர் சரணம் அடைபதி இது என்பது உள்ளுரை. ஓதப் படுதலின், வேதம் ஓத்து எனும் பெயர் பெறும்; அருந்தவ முனிவர்கட்கு இறைவன், மறைப் பொருள் நுட்பங்களைத் திருவாய் மலர்ந்த பதி; வேதமாகிய விருட்சத்தில் விளங்கும் பயன் பல; தளிர், இலை, அரும்பு, பிஞ்சு, காய், கனி என உள பகுதிகளை அனுபவிப்பவர் பலர். "ஓரும் வேதாந்தத்து உச்சியிற் பழுத்த வாரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து, சாரம் கொண்ட" சார்பினர் சிலர். அதை 'வேதாந்த உண்மையே' என்பதில் விளக்கினார். உள்பொருள் நுட்பம் உணர விழைநுநர்க்கு, ஓத்தார் பெரிது உதவும் என்பது சிந்தனைக்குரிய செய்தி. ஆளுடைய பிள்ளையார் பாடி, ஆண் பனைகளைப் பெண் பனைகள் ஆக்கிய தலம்; பனைமரம் இங்கு தலவிருட்சம். இது, காஞ்சீபுரத்திலிருந்து தென் மேற்கில் 19 மைல். (244)

-பூத்தவிசின்

245. ஆர்த்தான் பனகத் தவனிந் திரன்புகழ்வன்
பார்த்தான் பனங்காட்டீர் பாக்கியமே!

(ப-ரை.) பூ தவிசின் ஆர்த்தான் - மலராசனத்தில் ஆரவாரமாக அமரும் நான்முகன்; பனகத்தவன் - பாம்புப் பாயலில் கண்வளரும் பரந்தாமன்; இந்திரன் புகழ்-இந்திரன் முதலினோர் புகழ்கின்ற; வன்பார்த்தான் பனங்காட்டீர் பாக்கியமே- திருவன் பார்த்தான் பனங்காட்டீரில் இருக்கும் மெய்த்திருவே.

(வி-ரை.) தவிசு - பீடம். பந்நகம் என்பது, பத்நகம் எனப் பிரிந்து, கால்களினால் நடவாதது; (அஃதாவது மார்பினால் ஊர்ந்து செல்வது) என்றும், பந் நம் கம் எனப் பிரிந்து, வளைந்து செல்வது என்றும் காரணப் பொருள் பெறும் வடசொல். பனகத்தவன் - அநந்தன் மேல் கண்வளரும் திருமால். அகஸ்தியர் வழிபட்ட சந்நிதியும், புலஸ்தியர் ஆராதித்த சந்நிதியும் இங்குள். இரண்டு பனைமரங்கள் கோயிலுள் இருக்கின்றன. எதிரொலி கோயிலுள் என்றுமுள. காஞ்சீபுரத்தில் இருந்து தெற்கில் 4 மைலில் ஐயன் குளம்; அங்கிருந்து ஆற்காட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் 31/2 மைல்; அங்கிருந்து வடக்கே ஒரு மைலில் உள்ள தலம் இது. "பனங்காட்டீர், பெற்றொன்று ஏறும் பிராணைப் பேசாதார் பேச்சென்னே" என்பது இத் தலத் தேவாரம். (245)

-பார்த்துலகில்

246. இல்ல மெனச்சென் றிரவா தவர்வாமும்
வல்லமகிழ் அன்பர் வசித்துவமே!

(ப-ரை.) பார்த்து உலகில் இல்லம் என சென்று இரவாதவர்-பரந்த உலகைப் பார்த்து, (யாம்) வறுமையம் என்று (பிறரிடம்) போய் யாசிக்காதபடி (வளரும்) திருவினர் வாழ்த்துகின்ற; வல்லம் மகிழ் அன்பர் வசித்துவமே-திருவல்லம் எனும் தலத்தை மகிழ்ந்து அன்பர்களை வசீகரிக்கிற மெய்ப் பொருளே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வல்லாள மன்னன் வழிபட்ட பதி; தீக்காலி எனும் அவணன் தியானித்த தலம்; ஆதலின் தீக்காலி வல்லம் என்று தெரிந்த இடம். வசித்துவம்-எண்வகைச் சித்திகளில் இறுதியானது. யாவரையும் வசீகரித்துக் கொள்வது என்பது குறிப்பு. இது, ரயில் நிலயம் உளது; வள்ளி மலையில் இருந்து எட்டு மைல். (246)

-சொல்லரிக்குக்

247. காற்பேறு கச்சியின்முகக் காற்பே றிவணென்னும்
மாற்பேற்றி னன்பர் மனோபலமே!

(ப-ரை.) சொல் அரிக்கு கச்சியில் கால்பேறு-(சிறப்பித்துச்) சொல்லப்பெறும் திருமாலிற்கு காஞ்சிபுரத்தில் கால்பங்கு பயன்; இவண் முக்கால் பேறு என்னும்-இவ்விடத்தில் முக்கால் பங்குப் பயன் எனப் பெறும்; மால் பேற்றின் அன்பர் மனோபலமே-திருமால் பேற்றின் எழுந்தருளிய அன்பர்களது இதய பலமாக இருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஹரி என்பது, திருமாலிற்குரிய வடமொழிப் பெயர்; ஹரித்தல்-பகைமையை அழித்தல். முகுந்தன் பெற்றது முழுப்பயன் ஆதலின், இத் தலம் திருமால் பேறு என்னும் பெயரை எய்தியது. பெறுதலுக்கு உரியது பேறு. கண் மலரால் அருச்சித்துத் திருமால் சக்கரம் பெற்றது; வழிபட்டு சோமன் வாழ்வெய்தினன் என்று புராணம் வரலாறு புகல்கிறது. தேக பலத்தினும் சிறந்தது மனோ பலம்; அதையருளும் பதி இது என்று அறிவித்தபடி. செங்கற்பட்டு அரக்கோணம் இருப்புப் பாதையில், திருமால்பேறு எனும் ரயில் நிலயத்தில் இருந்து 21/2 மைலிலுள்ளது இத் தலம்.

-ஏற்புடைவாய்

248. ஊறல் அடியார் உறத்தொழுது மேவுதிரு
ஊறல் அழியா உவகையே!

(ப-ரை.) ஏற்புடை வாய் ஊறல் அடியார் உற தொழுது மேவும்-ஏற்கத் தக்க அளவு வாயூறும் அடியார்கள் வணங்கிப் பெரிது வாழ்கின்ற; ஊறல் அழியா உவகையே-திருஊறல் பதியில் (ஒரு நாளும்) கெடாத உவகையனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாழ்த்திய வாயில் நீர் சுரக்கும்; அதை விழுங்கி ஜீரண சக்தி, தேக சக்தி, ஆயுட்பெருக்கம் அடைபவர் ஆதலின், 'ஏற்புடைவாய் ஊறல் அடியார் தொழுது மேவும்' உத்தம அன்பர்கள் நிலைகண்டு, இறைவர் உவகை மயம் ஆகின்றார் என்பது குறிப்பு.

**“எச்சில் எச்சில் என்று இதம் அகிதம் பேசாதீர்
எச்சில் இருக்கும் இடமறியீர்....எச்சில்தனை
உற்று நோக்கும் அளவில் உளவுதெரியும்பின்
சித்தம் நிரா மயமே யாம்”**

என்னும் பட்டினத்தார் பாடல் இங்குப் படிக்கத் தகும்.

இத் தலம் தக்கோலம், கலிகை மாநகர் என்றும் பெயர் பெறும். சம்வர்த்த முனிவர் வழிபட்ட கேத்திரம். ரிஷப தேவர் திருவாயில் இருந்து சதா நீர் விழும் இடம். இதனால் திருவூறல் எனும் திருநாமம் பெற்றது. (248)

-மாறுபடு

**249. தீதும்இலம் பயம்கோள் நீர்என் றடியர்புகழ்
ஓதும் இலம்பயங்கோட் றீர்நலமே!**

(ப-ரை.) மாறு படு தீதும் இலம்-(இயற்கைக்கு) மாறுபட்ட (எத்) தீமையும் செய்திலம்; பயம் கோள் தீர் என்று அடியர் புகழ் ஓதும்-அச்சத்தையும், (ஒன்பது) கோள்களின் தொல்லைகளையும் ஒழித்திடு என்று போற்றி அடியர் புகழ்கின்ற; இலம்பயங் கோட்டீர் நலமே-திரு இலம்பயங் கோட்டீரின் நன்மை மயம் ஆனவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இது அரம்பையர் வழிபட்ட தலம். இறைவர் தீண்டாத் திருமேனி. இப்பதி முழுதும் இப்போது புறச்சமய மயமாயுளது. அதனால் ஒரு கால பூசை நடைபெறுகிறது. திருவிற்கோலம் எனும் கூவத்தில் இருந்து, தென் மேற்கில் 11/4 மைல் ஏரிக்கரைமேல் செல்ல வேண்டும்.

-தீதுடைய

**250. பொற்கோலம் ஆமெயிற்குப் பொற்கோலம் கொண்டதிரு
விற்கோலம் மேவுபர மேட்டிமையே!**

(ப-ரை.) தீது உடைய பொன் கோலம் ஆம் எயிற்கு-(அழிவுத்) தீமைகளே அதிகரித்த பொன் மயமான மதில்களையுடைய முப்புரங்களை மோதற் பொருட்டு; போர்க்கோலம் கொண்ட-யுத்தா வேச திருக்கோலம் கொண்டருளிய; திருவிற்கோலம் மேவு பர மேட்டிமையே-திருவிற்கோலம் எனும் கூவத்தில் வீற்றிருக்கும் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத தெய்வமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பொன் -வெண்பொன், செம்பொன், கரும்பொன் மூன்றையும் குறித்தது, எயில் - மதில், பொற்கோல மதிலழிக்கப் போர்க்கோலம் என்பது அருமையான பிராசம். விற்கோலப் பொற்கோலம் வியக்கத் தகுவதா யிருந்தாலும், நகைக் கோலத்தால் அசுர நகரழித்தனன் ஆதலின், 'மேட்டிமையே' என்று விநயம்

கொண்டு விளித்தபடி. மேட்டிமை-வேறு எவர்க்கும் இல்லாத வீறு. இங்கு இறைவர், தீண்டாத் திருமேனியராக இருக்கிறார். அதிக மழை ஆரம்பிக்கப் போகிறதெனில், அதற்கு அடையாளமாக, இறைவர் திருமேனியில் வெண்ணிறம் படரும்; போர் நேரிடப் போகிறதெனில், அதற்கு அறிகுறியாக, செந்நிறம் படரும் செய்திகள் இங்குள். ஊன்றி அதை உணர்ந்த ஆளுடைய பிள்ளையார், “ஐயன் நல்ல அதிசயன்” என்று, இத் தலத்தில் பதிகம் அருளினார். வில்லேந்திய கோலத்தன், இங்குள்ள விமலன். கூவம், திருவிற்கோலம் என்னும் பெயரால் இது அறியப்பெறும்.

**“நாலாறு சேரி நடுவில்திரு விற்கோலம்
பாலாறு சூழ்ந்த பதியதுகாண் அம்மாளை”**

என்பது பழம் பாடல். பத்து சேரிகளின் நடுவில் இப் பதி என்பது அப் பாடல் பொருள். சேர்ந்துள் இடத்திற்குச் சேரி என்று பெயர். மேற்கில் குமாரச் சேரி, வடமேற்கில் இருளஞ் சேரி, வடக்கில் கொண்டஞ் சேரி, கிழக்கில் கீழ்ச்சேரி, தெற்கில் கூவம்; இந்த ஐந்து சேரிகட்கும் தனித்தனி சேரிகள் வேறு ஐந்துள்; இவைகளைக் கூட்டிப் பத்துச்சேரிகள் என்று கணக்கிடுவர். மற்று 4x6=24 என ஆதலின், இருபத்கு நான்கு கோட்டத்தைச் சேர்ந்தது என்றும், கைங்கர்யத்தில் 24 கிராமத் தொடர்புடையது என்றும் பொருள் காண்பது உண்டு. இங்குள் பெருமான் தீண்டாத் திருமேனித் திரிபுராந்தகர் எனப் பெறுவர்; இதனை இனிதுணர்ந்து,

**“நாலாறு சேரி நடுப்புகுந்தா ராம்;ஆயின்
தோலோடு ஆமை தொட்டதுண்டோ அம்மாளை;
தொட்டனர் என்றே, மறையோர் தொடாதிருந்தார் அம்மாளை”**

என்று நகைச்சுவை தோன்ற அம்மாளைப் பாட்டு தொடர்கிறது. தோல்-மான் தோல், புலித்தோல், யானைத்தோல்; ஆமை என்பது, அதன் ஓடணிந்த செய்தி. தொடாது இருந்தார்-வைதிகர் தொடா மேனியர் ஆயினர் என்பது குறிப்பு. சென்னைக்கு மேற்கில் உள்ள கடம்பத்தூர் ரயில் நிலயத்தில் இருந்து, தெற்கே 6 மைலில் உள்ள தலம் இது; சென்னையிலிருந்து பஸ் மூலமாகவும் சென்று சேவிக்கத் தக்க பதி இது. (250)

-சொற்போரில்

**251. ஓலங்காட் டும்பழைய னூர்நீலி வாதடக்கும்
ஆலங்காட் டிற்கூழ் அருள்மயமே!**

(ப-ரை.) சொல் போரில் ஓலம் காட்டும் பழையனூர் நீலி வாது அடக்கும்-வாதப் போரில் (ஆரவார) ஒலியை வளர்த்த பழையனூர் நீலியின் வாய்ச் சண்டையை மட்டம் தட்டும்; ஆலங் காட்டின் சூழ் அருள் மயமே-திரு ஆலங் காட்டில் மொய்த்த அருளின் சொருபமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வில் போர், மல் போர், வீர விளைவு சொல் போர் - பயன் இல்லாத வாய்ச் சண்டை. ஓலம் காட்டல்-வெறும் கலகல ஒலி எழுப்பல். நீலி-நீல நிறமுடைய காளியின் பெயர். வாதம் என்பது உடலைப் பற்றிய ஒரு வகை வியாதி; அதுபோல், வீண் வாதிடுவார் உடலின் உறுப்புகள் விம்மி யடங்கும்; ஆவி

விரையமானபின், அயர்வு ஒன்றுதான் கண்ட பயன். ஆலங்காடர், ஊர்த்துவ தாண்டவத்தால் அந்த வாதத்தை அடக்கியவர். அடக்கியவர் அராஜகர் அல்லர்; அருள்மயர் என்பது, அருமையான குறிப்பு. இது ஐந்து சபைகளில் ஒன்றான இரத்தின சபை. ஒரு திருவடியை யூன்றி, மற்றொரு திருவடியை விண்ணில் உயர்த்தி, காளி நாண ஆடிய இறைவர் இங்குளர். முஞ்சிகேசர், கார்க்கோடகர் இருவரும் தாண்டவ தரிசனம் செய்த இடம். காரைக்கா லம்மையார் இங்கு திருவடிக் கீழ் இன்ப சிவாநுபவம் பெற்று இருக்கிறார். ஒரு வணிகனுக்குத் தாம் தந்த வாக்கை நிறைவேற்ற, தீக்குளித்த எழுபது வேளாளர் இருந்த பழையனூர், இங்கிருந்து கிழக்கில் 1/2 மைலில் உளது.

-ஞாலஞ்சேர்

252. மாகூர் அகற்றும் மதியுடையோர் சூழ்ந்ததிருப்
பாகூரின் உண்மைப் பரத்துவமே!

(ப-ரை.) ஞாலம் சேர் மாசு ஊர் அகற்றும் மதியுடையோர் சூழ்ந்த-உலகில் உள்ள களங்கங்களை (தம்) ஊரில் இருந்து தவிர்க்கும் ஞானமுளர் வலம் வரும்; திருப்பாகூரின் உண்மைப் பரத்துவமே-திருப்பாகூர்த் தலத்து உண்மையின் உருவமென நிச்சயித்த சொருபமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஞாலம் சேர் மாசு-தெரிந்தோ தெரியாமலோ பாவங்கள் தேசத்தில் சேரும்; அத்தீமைகள், எம் ஊரில் வேண்டா என்று விரட்டுகின்றவர் மேலவர்; அதற்குரிய அறிவு, அவர்களது அக ஒழுக்கத்தால் அமைவது; இதனை முதல்வரி அழகாக அறிவிக்கிறது. பாசு-மூங்கில்; ஒரு காலத்தில் இத் தலம், எங்கும் மூங்கில் காடாக இருந்தமையின், இப் பதி இப்பெயரை எய்தியது. இறைவரும் மூங்கில் அடியில் முளைத்தவர். கரிகால் சோழர் கருணை மிகுந்தவர். பரம சிவ பக்தர். குறும்பன் என்றொரு மன்னன். அவன், தன்பெயர்க்கு ஏற்ப, சோழர்மேல் பகைகொண்டான். அவனுக்கு உதவியாகச், சில அமணர்கள் முந்தினர். பெரிய பாம்பு ஒன்றைக் குடத்தில் பெய்தனர்; ஆள் மூலம் சோழரிடம் அனுப்பினர். மன்னர் வழிபடும் நேரத்தில், சீறி வந்தது சின அரவம். பெருமான் பிடாரன் உருக் கொண்டான். பாம்பைப் பற்றினான். எடுத்தான். ஆடுமாறு ஆட்டிப் படைத்து, அதன் கொட்டத்தை அடக்கினான். கண்ணுதல் பெருமானது கருணை கண்டு, ஆந்தக் கண்மழை பொழிந்தார் காவலர். “பாம்பும் ஆட்டுவர் பாகூர் அடிகளே” என்பது அன்பர் அருள்மொழி. இது, கடம்பத்தூர் ரயில் நிலயத்தி லிருந்து வடக்கே 3 1/2 மைல்.

(252)

-தேசூரன்

253. கண்பார்க்க வேண்டுமெனக் கண்டுண்டு கோல்கொடுத்த
வெண்பாக்கத் தன்பர்பெறும் வீறாப்பே!

(ப-ரை.) தேசு ஊரன் கண் பார்க்க வேண்டும் என கண்டு - ஒளி மயமான நம்பி ஆரூரர், கண் பார்வை வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பதைப் பார்த்து; ஊன்று கோல் கொடுத்த-ஊன்று கோல் ஒன்றை உதவிய; வெண்பாக்கத்து அன்பர் பெறும் வீறாப்பே-திருவெண் பாக்கத்தின் அன்பர்கள் பெற்ற வீறு தோன்ற விளங்குபவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஒளி மயமான இறை திருமேனி நிழலானவர் ஆதலின், நம்பியாரூரரை 'தேசூரன்' என்றார். இத் தலம், இன்று பூண்டி நீர்த்தேக்கத்தில் மூழ்கியுள்ளது. ஆலயத்தைப் பெயர்த்து வேறு இடத்தில் கட்டியுள்ளார். இது, சுந்தரர்க்கு வழி இடறாதபடி நடக்க, ஊன்றுகோல் உதவிய பதி. அவர் கச்சிக்குச் செல்லும் வரை, இடைவழி எல்லாம் ஒளியை இறைவி எழுப்பிய காரணத்தால், இங்குள தேவி, மின்னலொளி யம்மை என்னும் நாமத்தாராயினர். இது, திருவள்ளூரில் இருந்து 7 மைல். (253)

-பண்பார்க்கு

254. நள்இப் பதியே நலம்தருமென் றன்பர்புகும்
கள்ளிப் பதிநம் கடப்பாடே!

(ப-ரை.) பண்பார்க்கு நள் இப்பதியே நலம் தரும் என்று-நலம் சிறந்த குணமுளர்க்கு நட்பாடற்கு உரிய இத் தலமே நன்மை அளிக்கும் என்று அறிந்து; அன்பர் புகும் கள்ளிப் பதி நம் கடப்பாடே-அன்பர்கள் (ஆர்வத்தொடு) அணுகும் திருக்கள்ளில் தலத்தில், எங்கள் கடமையான கைங்கர்யத்தில் (அகப்)படும் எம்மானே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நள்-நட்பு; நடு; நெகிழ்வு எனினுமாம். பண்பாளர்க்குக் கள்ளிப் பதி பயன் தரும் இங்குள இறைவன், அன்பின் பணியில் அகப்படுவன் என்பது கருத்து. கடப்பாடு என்பதற்கு-உபகார சீலம் என்று பொருள் கோடலும் பொருந்தும். கடமையைக் கருதாமை மடமை. கடமை நம் உடமை என இருப்பின், அதனில் பரன் அகப்படுவன்; கடப்பாடு, ஒப்பரவு, உபகார சீலம் எனப்பெறும் இவையாவும் ஒரு பொருளான. கள்ளில் பதி என்பது இத்தலப் பெயர்; கள்ளிச் செடி அடர்ந்த இடம்; இங்குள தீர்த்தத்தின் பெயர் சிவாநந்தம். சென்னையி லிருந்து வடக்கே பொன்னேரி ரயில் நிலையம்; அங்கிருந்து 12 மைலில் உள்ள பதி இது.

-எள்ளலுறும்

255. கோளத்தி நீக்கும் குணத்தோர்க் கருள்செய்திருக்
காளத்தி ஞானக் களஞ்சியமே!

(ப-ரை.) எள்ளல் உறும் கோள் அத்தி நீக்கும் குணத்தோர்க்கு-பழிச்சொல் பலிக்கும் கோள் கூறலும், கொலை செய்தலுமான (குரூரத்தை) நீக்கிய குணமுளர்க்கு; அருள்செய் திருக் காளத்தி ஞானக் களஞ்சியமே-அருள் புரியும் திருக்காளத்தியின் (கம்பீர) ஞானக் கருவூலமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கோள் சொல்லலே கொலைக்கு ஒப்பாம்; ஆதலின், கோள் அத்தி என்றார் எனினும் அமையும். உத்தமர்கள் காளத்தியை எய்தினரேல், அவர்கட்கு அக் கருவூலம் காட்சியாம் என்பது கருத்து. சிலந்தியும் பாம்பும் யானையும் வழிபட்ட காரணத்தால், இது சீகாளத்தி எனப் பெறுகிறது. (சீ-சிலந்தி; காளம்-பாம்பு; அத்தி-யானை.) அன்பு நெறியில் நின்ற கண்ணப்பர்க்கும், அறிவு நெறியில் நின்ற சிவகோசரியார்க்கும் அருளிய இறைவர் இங்குளர். ஞானக் களஞ்சியமான பெருமான், ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றான இவ்வாயு பூதத் தலத்தில், வருவார்க்கு

வாழ்வளிக்கிறான். தென் கயிலாயம் எனப் பெறும் இத் தலத்திற்கு ரயில் நிலயம் உளது. (255)

-ஆளத்தா

256. வெற்றியூர் என்ன வினையேன் வினைதவிர்த்த
ஒற்றியூர் மேவியஎன் உள்ளன்பே!

(ப-ரை.) வெற்றி ஊர் ஆள் அத்தா என்ன-வெற்றியை யுடைய (முத்தி) ஊரை ஆளும் அரசே என்று விளிக்க; வினையேன் வினை தவிர்த்த-தீவினையேனது கன்மத்தைத் தீர்த்தருளிய; ஒற்றியூர் மேவிய என் உள் அன்பே-திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளிய என் அகத்து அன்பாய் இருப்பவனே,

(வி-ரை.) 'வெற்றியூரை (அடியேன்) ஆளத் தா என்ன' என்று பொருள் கோடலும் பொருந்தும். பிரார்த்தனை வழியில் ஆகாமியம் இல்லை. அருள் நோக்கால், சஞ்சித கன்மம் சாம்பராம்; தொல்லைப் பிரார்த்துவ உபாதை தோன்றாது; இந்த அனுபவ நிலையில், 'வினையேன் வினை தவிர்த்த' என்றார். பிரளயத்தில் அழியாது ஒற்றி யிருந்த ஊராதலின், ஒற்றியூர் எனப்பெறும் தண்ணிய புண்ணியத்தலம் இது. வழத்திய வாசுகி யரவை, அரிய திருமேனியில் அணைத்தவராதலின், இங்குள பெருமான், படம்பக்க நாதர் என்று படிக்கப் பெறுவர். நம்பிகள் சங்கிலியை நன்மணம் செய்த இடம்; கலியர், விளக்குப் பணியைக் கண்ட தலம். வள்ளுவர் மாணவர் ஏலேல சிங்கர்க்கு, மாணிக்கத் தியாகர் மாணிக்கம் தந்தபதி. இங்குள பெருமாற்கு, எழுத்தறியும் பெருமான் எனவும் ஒரு பெயருண்டு. ரயில் நிலயம் உளது. சென்னையில் இருந்து 5 மைல். (256)

-தெற்றிகளில்

257. பொங்குமணிக் கால்கள் பொலஞ்செய்திரு ஒற்றிநகர்
தங்கும் சிவபோக சாரமே!

(ப-ரை.) தெற்றிகளில் பொங்குமணி கால்கள் பொலம் செய்-திண்ணைகளில் பூரித்த (நீல) மணித் தூண்களின் பொலிவு புலனாகும்; ஒற்றி நகர் தங்கும் சிவபோக சாரமே-திரு ஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய சிவாநுபவப் பிழம்பே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தெற்றி-மேடிட்ட திண்ணை. பொங்குதல்-பலவாதல். மணிக்கால்கள்-தூண்கள். பொலன் - பொன்போல் மதிக்கப் பெறுதல். சிவபோக சார அனுபவத்தை அறிவிக்கும் ஒரு நூலே உளது. போகம்-புகு என்பதன் அடியாய்ப் பிறந்த பெயர். (257)

-புங்கவர்கள்

258. சேர்ந்துவலம் கொள்ளும் திருவொற்றி யூர்க்கோயில்
சார்ந்து மகிழமுத சாரமே!

(ப-ரை.) புங்கவர்கள் சேர்ந்து வலம் கொள்ளும் திரு ஒற்றியூர் கோயில்-வானவர்கள் கூடி வலம் வருகின்ற திருவொற்றியூர்த் திருக்கோயிலில்; சார்ந்து மகிழ் அமுத சாகரமே-அடைந்து மகிழ்கின்ற அமுத சாரம் ஆனவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) புங்கவர்-காளைபோலும் மிடுக்கினர் எனும் பொருட்டு. சார்ந்த வண்ணம் ஆவது ஆன்மா ஆதலின், திருவொற்றியூரைச் சார்பவர், மகிழ்முத சாரம் மாந்துவர் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தியபடி. (258)

-தேர்ந்துலகர்

**259. போற்றும் திருவொற்றிப் பூங்கோயிற் குட்பெரியோர்
சாற்றும் புகழ்வேத சாரமே!**

(ப-ரை.) தேர்ந்து உலகர் போற்றும் திருவொற்றிப் பூங்கோயிற்குள்-ஆய்ந்து உயர்ந்தோர் ஆராதிக்கும் திருவொற்றியூர் ஆலயத்திற்குள்; பெரியோர் போற்றும் புகழ்வேத சாரமே-மாதவர் துதிக்கும் புகழுடைய மறையின் சாரமே (எ-று.)

(வி-ரை.) “பூங்கோயில் உள் புகுந்து போகாது இருந்தாரே” என்பது தமிழ்மறை. “ஓரும் வேதாந்தத்து உச்சியில் பழுத்த, வாரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து, சாரம் கொண்ட சைவ சித்தாந்தத் தேனமுது அருந்தினர் சிலரே” என்றார் குமரகுருபரர்.

திருஒற்றியூரில் தாம் பெற்ற பேறுகளை நினைந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்தனராகி, ‘சிவபோக சாரமே!’, ‘அமுத சாரமே!’, ‘வேத சாரமே’ என்றெல்லாம் விளித்த அருமைகளை, உணர்வார் உள்ளம் உருகலுறும். (259)

-ஊற்றுமெய்

**260. அன்புமிகு தொண்டர்குழு ஆயும்வலி தாயத்தில்
இன்பமிகு ஞான இலக்கணமே!**

(ப-ரை.) ஊற்று உறு மெய் அன்பு மிகும் தொண்டர் குழு ஆயும்-ஊற்றுப் பெருக்கெடுக்கும் மெய்யன்பு மிக்க அடியவர்கள் ஊன்றிச் சிந்தித்து உணரும்; வலிதாயத்தில் இன்பமிகு ஞான இலக்கியமே-திருவலிதாயத்தில் இன்பமிக்க ஞான இலட்சணம் ஆனவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “தொடுமணல் கேணியில் சுரந்து நீர் பாய, மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர் விதிர்ப்பு” எய்திய அன்பு எனும் பொருளில், ‘ஊற்று மெய் அன்பு’ என்றார். அன்பு மிக்கவர் அடியவர்; இன்பம் மிக்கவன் இறைவன். இலட்சியமுள தொண்டர்களில் இணங்கும் ஞான லட்சணன் திருவலிதாயத்தான் என்றபடி. சென்னைக்கு ஆறு மைலில் உள்ள வில்லிவாக்கம் ரயில் நிலையத்தில் இருந்து, தென் மேற்கில் இரண்டு மைலில் உள்ள தலம் இது. (260)

-துன்பமற

**261. எல்லைவாயிற் குள் மட்டும் ஏகில்வினை யேகுமெனும்
முல்லைவாயிற் குள்வைத்த முத்திவித்தே!**

(ப-ரை.) துன்பம் அற எல்லை வாயிற்கு உள் மட்டும் ஏகில் வினை ஏகும் எனும் - (பிறவித்) துன்பம் பெயர்ந்தழிய, (கோபுர) வாயிலில் நுழைந்த அளவில், (கள்ள) வினை யாவும் கால்சாயும் என்று சொல்லப் பெறும்; முல்லை வாயிற்கு உள் வைத்த முத்தி வித்தே-திருமுல்லை வாயில் தலத்துள் முத்திக்கு வித்தான முதல்வனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாயில்-முகப்பு. 'முத்திக்கொரு வித்து' என்பது திருப்புகழ். வாயிலில் நுழைந்ததும், வினையழியும்; வீடு பேற்றை முதல்வர் விளைவிப்பர் என்பது, குறிப்பு. இது, சென்னைக்கு மேற்கில் அம்பத்தூர் ரயில் நிலையத்தில் இருந்து, வடமேற்கில் 11/2 மையில் உள்ளது.

-மல்லல்பெறும்

**262. வேற்காட்டர் ஏத்துதிரு வேற்காட்டின் மேவியமுன்
நூற்காட் டுயர்வேத நுட்பமே!**

(ப-ரை.) மல்லல் பெறும் வேல் காட்டர் ஏத்து திருவேற் காட்டில் மேவிய-வளம் பெற்ற வேல் முதலிய படைகளை யுடைய வேந்தர்கள் (வந்து வந்து) வழிபடும் திருவேற் காட்டில் எழுந்தருளிய; முன் நூல் காட்டு உயர் வேத நுட்பமே-முதன்மை நூற்கள் காட்டுகின்ற உயர்ந்த மறைகளின் நுண்பொருளே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாழ்த்தும் நலத்தால், வளம் பெற்று, பகைவர் அஞ்சப் படைபலம் காட்டுவர் பார்த்திபர். நூற்கள் யாவும், மறை நூற்களைக் காட்டும்; "நுணுகாது நுண்ணியானை, கம்பீர அம் மறைகள் காட்டுதல் திண்ணம். இதனால் படிக்கிரமம் இன்னதெனப் படித்தபடி. (262)

-பால்காட்டும்

**263. ஆர்த்திபெற்ற மாதாமயி லாய்ப்பூசி தார்மயிலைக்
கீர்த்திபெற்ற நல்வேத கீதமே!**

(ப-ரை.) பால் காட்டும் ஆர்த்தி பெற்ற மாதா மயிலாய்ப் பூசித்து-(இடப்) பாலைக் காண்பிக்கும் இன்ப வடிவ இறைவி, (புனித) மயிலுருவாய்ப் பூசித்து; ஆர் மயிலை கீர்த்தி பெற்ற நல் வேத கீதமே-நிறைவு பெற்ற திருமயிலையில், புகழ்பெற்ற நலஞ்சிறந்த வேத நாதமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பால்-இடது பாகம்; பரிபாகம் எனினுமாம். காட்டும் எனும் சொற்போக்கால், பக்குவம் விளைவிக்கும் என்பது சித்தித்தது. ஆர்த்தி-(பயனாக்கும்) அன்பின் பண்பு. வேதப் பொருளை வினவினள் விமலை; சிறக்க விளக்கம் கூறினள் சிவபிரான்; இடையில், ஒரு மயில் தோகை விரித்து ஆடியது. சிரவணித்திருந்த இறைவி, சிறிது அதனில் மனம் செலுத்தினள். மறையின் நுட்பம் காட்டும் காலத்தில், மயிலில் மனம் செலுத்திய நீ, மயிலே ஆதி என்றார் மாதேவர்.

அப்போதே மயிலான அம்பிகை, அந்நிலை அகல, குறித்த தலத்தில், பலகாலம் வாழ்த்திச் சிவத்தை வழிபட்டாள்; அதன் பயனாக, இயற்கைத் திருமேனி எய்தினள்; எம்மானில் மீட்டும் இணைந்தாள் என்பது தல வரலாறு. ஆர்தல்-நிறைவு பெறுதல். கீதம்-பண்மயம். சிவநேசரது மகள் அங்கம் பூம்பாவை, அரவு கடித்து இறந்தாள். தகனமான என்பை முன்னிலையாக்கிப் பதிகம் பாடி, ஆளுடைய பிள்ளையார் அவளை உயிர்ப்பித்த அரும் பதி யிது. திருவள்ளுவர், வாயிலார் நாயனார், ஏலேல் சிங்கர், மயிலை நாதர் முதலினோர் வாழ்ந்த பதியிது, சென்னையி லிருக்கும் சிறந்த தலம். (263)

-கார்த்திரண்டு

264. வாவுகின்ற சோலை வளர்வான்மி யூர்த்தலத்தில் மேவுகின்ற ஞான விதரணமே!

(ப-ரை.) கார் திரண்டு வாவுகின்ற சோலை வளர் வான்மியூர் தலத்தில்- தடித்த கருமேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து தவழ்கின்ற சோலைகள் தழைத்திருக்கும் திருவான்மியூர்த் தலத்தில், மேவுகின்ற ஞான விதரணமே-திருவான்மியூரில் எழுந்தருளி யுள்ள தெளிவுதரும் ஞானத் திறலினனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கார்-கருமை தடித்த முகில்கள். வாவுதல்-தாவி வருதல். விதரணம்-செயல் திறமை. ஊர்க்கு வடக்கில் தவ உறவு கொண்ட வால்மீகர் வழிபட்ட தலம். அமரர்கல், அமுதத்தால் இலிங்கம் ஆக்கிய பதி. பருவந்தோறும் தியாகர், வான்மீகர்க்குத் தரிசனம் தரும் பதியிது. சென்னை மயிலைக்குத் தெற்கில் 3 மைல். (264)

-தூவிமயில்

265. ஆடும் பொழிற்கச்சூர் ஆலக்கோ யிற்குளன்பர் நீடும் கனதூய நேயமே!

(ப-ரை.) தூவி மயில் ஆடும் பொழில் கச்சூர் ஆலக் கோயிற்குள்-தோகையை யுடைய மயில்கள் நடமாடும் சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கச்சூர் ஆலக் கோயிலுக்குள்; அன்பர் நீடும் கன தூய நேயமே-அன்பர்களிடத்திற் பெருகிய (சிறந்த) தூய்மையிற் பிரியம் கொண்டவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தூவி-இறகுகள். பொழில்-இயற்கை வளம். அகத்தும் புறத்துமான தூய்மையை, 'கன தூய்மை; என்றார் எனலுமாம். "கோலம் சிறந்த படியே நல்ல குணமும் சிறந்தோ" ராதலின், அவர்கள்பால் 'நேயம்' கொள்பவன் நிமலன் என்பது குறிப்பு. இத் தலத்தில் ஆலமரம் தல விருட்சம்; ஆதலின், 'ஆலக்கோயில்' எனப் பெற்றது. கச்சபம் எனப்பெறும் ஆமை வடிவான திருமால் ஆராதித்த பதி யாதலின், கச்சூர் எனும் பெயரும் கண்டது. இரண்டையும் இணைத்து, 'திருக்கச்சூர் ஆலக் கோயில்' எனப்பெறுகிறது.

நம்பியாரூரர் பசியால் நலிந்து வருகிறார். அதையுணர் இறைவர், அந்தணர் இல்லந்தோறும் யாசித்துக் கொணர்ந்த அன்னத்தை, ஊட்டி அவர் அயர்வை ஒழித்த தலம் இது. விருந்திட்ட ஈசர், இரந்திட்ட ஈசர் மூர்த்தங்கள் இங்குள்.

இந்த இடத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் ஓளஷத கிரி; அங்கு இருள்நீக்கித் தாயாருடன் மலைமருந்தீசர் அமர்ந்துளர். இடையில் கருக்கடி விநாயகர், வருவார்க்குத் தம்மைக் காட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார். இது, செங்கற்பட்டிற்கு அடுத்த சிங்கப் பெருமாள் கோயில் ரயில் நிலயத்தில் இருந்து, வடமேற்கில் 11/2 மைலில் உள்ள தலம். (265)

-ஈடில்லை

266. என்னும் திருத்தொண்டர் ஏத்தும் இடைச்சுரத்தின் மன்னும் சிவாநந்த வண்ணமே!

(ப-ரை.) ஈடு இல்லை என்னும் திருத்தொண்டர் ஏத்தும் இடைச்சுரத்தின் - ஒப்பு இல்லாதது எனப்பெறும் சிறந்த தொண்டர்கள் வந்திக்கும் திரு இடைச்சுரம் எனும் தலத்தில்; மன்னும் சிவாநந்த வண்ணமே-(சிறப்பாக) நிலைபெற்று இருக்கு சிவாநந்த சொருபமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இது, சனற்குமாரர் பூசித்த பதி. இலிங்கம் ஜோதி மயமாக இருக்கிறது. “இடைச்சுரம் மேவிய இவர் வணம் என்னே!” என்பது இத் தலத் தேவாரம். செங்கற்பட்டி லிருந்து திருப்போரூர்க்குச் செல்லும் இடை வழியில், 5 மைலில் உள்ள தலம் இது. (266)

-நன்னெறியோர்

267. துன்னுநெறிக் கோர்துணையாம் தூயகமுக் குன்றினிடை முன்னுமறி வாநந்த மூர்த்தமே!

(ப-ரை.) நல் நெறியோர் துன்னு நெறிக்கு ஓர் துணையாம்-நல் ஒழுக்கம் உடையவர்கள் அடையும் முத்தி வழிக்கு ஒப்பற்ற துணையான; தூய திருக் கமுக்குன்றின் இடை முன்னும் அறிவு ஆநந்த மூர்த்தமே-தூய்மையுள திருக்கமுக்குன்றத்தில் முற்பட்டுச் சேவைதரும் ஞான ஆநந்த மூர்த்தமே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நன்னெறியர்க்குத் துன்னுநெறி தோன்றும்; துன்னு நெறிக்குக் கமுக்குன்றம் துணை. தலத்துள் நுழைந்து கோயிலுள் புகுந்ததும், அறிவாநந்தம், உயிருள் புகுந்து உறவு கொளும் என்பது குறிப்பு. திரேதா யுகத்தில் சண்டன், பிரசண்டன் எனும் இரு கமுகுகல். திரேதா யுகத்தில் சம்பாதி, சடாயு எனும் இரு கமுகுகள்; துவாபர யுகத்தில் சம்புகுத்தன், மாகுத்தன் எனும் இரு கமுகுகள்; கலியுகத்தில் சம்பு, ஆதி எனும் இரு கமுகுகள் பூசித்துப் பேறெய்திய தலம்; 12 ஆண்டுகட்கு ஒரு இந்திரன் இடி அபிடேகம் செய்யும் இடம்; 12 ஆண்டுகட்கு ஒருதரம் சங்கு பிறக்கும் தீர்த்தம் ஒன்று இங்கு உண்டு. மாணிக்க வாசகர்க்கு இறைவன் குருமூர்த்தமாகிச் சேவை தந்த பதி இது. நான் மறைகள் மலையுருவம் கொண்டு, நம்பனை நம்பித் தவம் செய்யும் பதி இது. கோடி ருத்திரர் வழிபட்ட கோயில் இங்குளது. செங்கற்பட்டில் இருந்து தென் கிழக்கில் 9 மைலில் உள்ள தலம். (267)

-துன்னுபொழில்

268. அம்மதுரத் தேன்பொழியும் அச்சிறுபாக் கத்துலகர்

தம்மதநீக் கும்ஞான சம்மதமே!

(ப-ரை.) துன்னு பொழில் அம் மதுரத் தேன் பொழியும் அச்சிறு பாக்கத்து - அடர்ந்த சோலைகளில் அழகிய இனிய தேன் மழை பொழியும் அச்சிறுபாக்கத்தில்; உலகர் தம்மதம் நீக்கும் ஞான சம்மதமே-உலகருடைய சமயங்கள் பலவற்றையும் நீக்கி ஒருமுகப்படுத்தும் ஞான உடன்பாடே, (எ-று.)

(வி-ரை.) உலகம் பலவிதம் அதில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதம்; அவர்கள் தம் அகக் கொள்கைக்கு மதம் என்று பெயர். மதியில் இருந்து பிறப்பது மதம்; அறிவு பல திறப்படும்; ஆகவே கொள்கையும் வேறுபடுவது இயற்கை; உளத்தில் ஒருமை உதித்தால், வேறுபாடு யாவும் விலகும்; அச்சிறுபாக்கம், அந்த ஞான உடன்பாட்டை அருளும் அற்புதத் தலம். இது எவரும் மறக்க முடியாத செய்தி.

முப்புரம் எரிக்க முதல்வர் புறப்பட்ட காலத்தில், வானவர் வரத கணபதியை வழிபடல் மறந்தனர். அதனால் இறைவர் ஏறிய தேரின் அச்சு முறிந்தது. பிறகு புனித கணபதியைப் பூசித்து, விக்கினம் தவிர்ந்து, வெற்றி கொண்டனர். அதனாலிது, (அச்சு+இறு+பாக்கம்) அச்சிறுபாக்கம் என்னும் பெயரை எய்தியது. கண்ணுவரும் கவுதமரும் வழிபட்ட இப்பதிக்கு, ரயில் நிலயம் உளது. (268)

-எம்மதமும்

269. சார்ந்தால் வினைநீக்கித் தாங்குதிரு வக்கரையுள் நேர்ந்தார் உபநிடத நிச்சயமே!

(ப-ரை.) எம்மதமும் சார்ந்தால் வினை நீக்கித் தாங்கும்-எச்சமயத்தரும் எய்தினால், (தாக்கும்) கன்மத்தை விலக்கித் தாங்குகின்ற; திருவக்கரையுள் நேர்ந்தார் உபநிடத நிச்சயமே-திருவக்கரைத் தலத்துள் சேர்ந்தார்க்கு, (அவர்முன்) உபநிஷத்துக்கள் நிச்சயித்த பொருளாக நிற்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சார்ந்த வண்ணம் ஆகும் ஆன்மா என்பது, சாத்திரங்கள் காட்டும் சமிக்ஞை. ஆக்கைக்கு வினைகளே ஆதாரம். வினைகளை அனுபவிக்கவே பிறப்புகள் விளைகின்றன. பிறவியின் விளைவு பெருந் துன்பம். அவ்வினைகளை அகற்றி, ஆன்மாக்களைக் காக்க அதிக அக்கரை யுடையது திருவக்கரை. வாழ்விக்கும் இத் தலத்துள் வந்ததும், தேர்ந்த உபநிடதப் பொருளான தெய்வப் பிரான், மெய்ப்பொருளான தன்னையே எவர்க்கும் பெரிது தருகின்றான் என்பது கருத்து.

குண்டல முனிவர் வழிபட்ட இத் தலத்தில், உத்தம சந்திரனுக்கு ஒருமுகம், உயர் நான்முகனுக்கு என்று ஒருமுகம், திருமாலிற்கென்று ஒரு திருமுகமாக, மும்முகம் கொண்டுள்ள முதல்வன். வக்கிர புத்தியுள் வக்கிராசுரனை அடக்கி ஒடுக்கிய இத்தலம், மயிலம் ரயில் நிலயத்திலிருந்து 13 மைல். (269)

-தேர்ந்தவர்கள்

270. தத்த மதுமதியால் சாரும் அரசிலியூர்

உத்தமமெய்ஞ் ஞான ஒழுக்கமே!

(ப-ரை.) தேர்ந்தவர்கள் தம் தமது மதியால் சாரும்-தெளிந்த ஞானிகள், தம் தம் அறிவிற்குத் தக்கபடி சரணடையும்; அரசிலியூர் உத்தம மெய்ஞ்ஞான ஒழுக்கமே-திருஅரசிலிப் பதியில் உத்தமத் தன்மை யுடைய மெய்ஞ்ஞான ஒழுகலாறாக உறுபவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வீடு பேற்றை எவரும் விழைவர். வளர்ந்த தம் தம் அறிவு காட்டிய வழிகளில், அம் முத்திபெற முயல்வர். இறுதியில் அரசிலியூரை அணுகுவர். எவ்வழியில் எய்தினால் என்ன! வந்து சேர்ந்தனர். அவ்வளவு போதும் என்று, அவர்கட்குத் தன் உத்தம மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெருமான் உதவுகின்றான். இந்த அனுபவம், இத் தலத்திற்கு உரியது. வாமதேவ முனிவர் வழிபட்ட இப்பதி. இன்று ஒழிந்தியாப்பட்டு என்னும் பெயரும் கொண்டுள்ளது. புதுச்சேரியி லிருந்து எட்டு மைல் சென்றால், இத் தலத்தை எய்தலாம். (270)

-பத்தியுள்ளோர்

271. எண்ணும் புகழ்கொள் இரும்பைமா காளத்து நண்ணும் சிவயோக நாட்டமே!

(ப-ரை.) பத்தி உள்ளோர் எண்ணும் புகழ் கொள் இரும்பை மா காளத்து- (புனித) அன்புளர் போற்றுதலைக் கொண்ட திரு இரும்பை மாகாளத்து; நண்ணும் சிவயோக நாட்டமே-நண்ணி யிருக்கும் சிவயோக நாட்டம் உடையவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தியானிப்பார்க்குக் கை கொடுக்கும் திறத்தது இத் தலம். கோயிலுள் பெருமான், நாட்டத்தை நல்கும் நலஞ் சிறந்த கோலத்தான் என்பது, சால்புளர்க்குக் காட்டிய சமிக்ஞை. நாட்டம்-அமுந்திய சிந்தனை; நெற்றிக்கண் நோக்கு எனினுமாம்; ஊன்றிப் புருவ நடுவில் உறவுகொள் என்பது, இங்குள உபதேசம். இதை, கையறவிலாது நடுக் கண்புருவப் பூட்டு, கண்குளி கொண்டு திறாந்துண்டு நடு நாட்டு" எனும் திருவருட்பாவின் கீர்த்தனைப் பகுதியில் எண்ணத் தகும். புதுச்சேரியிலிருந்து 5 மைல்.

துளுவநாட்டுத் தலம்

-மண்ணகத்துள்

272. கோபலத்திற் காண்பரிய கோகரணம் கோயில்கொண்ட மாபலத்து மாபலமா மாபலமே!

(ப-ரை.) மண்ணகத்துள்-நிலவுலகில்; கோ பலத்தில் காண்பு அரிய-அரச வன்மை கொண்டு அறிய முடியாத; கோகரணம் கோயில் கொண்ட- திருக்கோகரணத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளிய; மா பலத்து-மாபெரும் பயன்களுள்; மா பலமா-(தெய்வத்) திருவருள் ஆற்றல் திமிதம் இடுகின்ற; மாபலமே- மாபலேஸ்வரா, (எ-று.)

(வி-ரை.) கோ பலம்-இராவணேஸ்வர சக்தி. கோகரணம்-பசுவின் செவிபோல் குழைந்து கொடுத்த மூர்த்தம் உளதலம். (கோ-பசு; கர்ணம்-காது.)

பெருந்தவம் செய்த இராவணன், அத்தா! ஆத்மலிங்கத்தை அருள் என்றான். அருளொடு தற்பரன் அதை அருளினன். வணங்கிப் பெற்றான். வழி நோக்கி நடந்தான். சிறுநீர் உபாதை சிலிர்த்தது. எதிர்ப்பட்டார் ஒரு இளைஞர். ஏய்! இதைப் பிடி! ஒரு நொடியில் வாங்கிக் கொள்கிறேன் என்று ஒப்படைத்தான். உபத்திரவத்தைக் கழிக்க ஒதுங்கினான். 'தாங்க முடியவில்லை! பலத்தைத் தாங்கும் வலத்தன் அல்லேன்' என்று, முக்குரல் கொடுத்தார் பிள்ளையார். வந்தேன் என்று எதிரொலி எழுப்பி வருவதற்குள், தாங்கிய இலிங்கத்தைப் பிள்ளையார் தரையில் வைத்தார் கண்ட இராவணன் கலங்கினான். இருபது கைகளால் அணைத்தான். ஏக பலம் கொண்டு, எவ்வளவு முயன்றும், பசுவின் காது போல் குழைந்ததன்றி, ஏந்துமாறு இலிங்கத்தை எடுக்க முடியவில்லை. ஆத்திரம் கொண்டு அலறினான். அண்மியிருந்த பிள்ளையாரை, அடிக்கும் வேகத்தில் அணுகினான். பிள்ளையார் ஓடினார். துரத்திப் பிடிக்கத் துறுதுறுத்தான். எவ்வளவு முயன்றும், அரிய பிள்ளையார் கைக்கு அகப்படவில்லை. மேல் மூச்சு வாங்கியது. பிள்ளையாரை இறுதியில் பிடித்தான். முட்டி பிடித்த கைளால் சிரத்தை குட்ட முயன்றான். கலகல நகை ஒலி எழுந்தது; அடுத்து கணபதி காட்சி யாயினார். அதிர்ந்தது மனம். வியர்த்தது மேனி. அவரைக் குட்ட நினைத்த கைகளைக் கொண்டு, தன்னைக் குட்டிக் கொண்டான். 'இராவணா' அகங்கரித்த அரக்கர் இலங்கையில், எம்மான் இரான். இங்கேயே இருப்பன். சிந்தனை எழும் போதெல்லாம், எவரும் இங்கு வந்து சேவிக்கலாம்' என்று அருலி, ஆணைமுக அத்தர் திருவுருக் கரந்தார். எடுக்க முடியாத பலத்து அவ் இலிங்கத்தை, மாபலேச்சுரர் என்று, இன்றும் உலகம் இறைஞ்சுகின்றது. பெங்களூரில் இருந்து, சாஹர் ரயில் நிலயத்தில் இறங்கி, அங்கிருந்து 59-ஆவது மைலில் உள்ள சிர்சி வரை பஸ்ஸில் சென்று, அங்கிருந்து வேறு பஸ்ஸில் ஏறி, சும்டா வழியாக 59-ஆம் மைலில் உள்ள தலம் இது. (272)

வடநாட்டுத் தலங்கள்

-தாபமிலாப்

273. பாகியல்சொல் மங்கையொடும் பாங்கார் பருப்பதத்தில் யோகியர்கள் ஏத்திடவாழ் ஒப்புரவே!

(ப-ரை.) தாபம் இல்லா பாகு இயல் சொல் மங்கையொடும்-(என்றும்) அயர்வு இல்லாத பாகு போலும் இயல்பான மொழிகளை யுடைய எம் பெருமாட்டியுடன்; பாங்கு ஆர் பருப்பதத்தில்-(இயல்பான) எத்தன்மையும் எய்திய ஸீசைலத்தில்; யோகியர்கள் ஏத்திட வாழ் ஒப்புரவே-சிவயோகிகள் துதித்துச் சிந்திக்க அமைந்த உபகார முதன்மையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தாபம் இலா என்பது, ஒப்புரவிற்கு அடையெனினுமாம். இத் தலத்தில், யோக சாதனை எளிது கை கூடும்; ஊன்றி இதை உணர்ந்தவர் சாதகர். அதனால்தான், அவர்களது போற்றுதல் இங்குப் பொங்கி வழிகிறது. "தேவியோ டிருந்தே யோகு செய்வானை" என்பது தமிழ் மறை. கர்நூல் மாவட்டத்து,

நந்தியால் எனும் ரயில் நிலயத்தில் இருந்து வட கிழக்கில், 66 மைலில் உள்ள இத்தலம், மல்லிகார்ஜுனம் என்றும் திருப்பெயர் எய்தியுளது.

-போகிமுதல்

274. பாடியுற்ற நீலப் பருப்பதத்தில் நல்லோர்கள் தேடிவைத்த தெய்வர் திலகமே!

(ப-ரை.) போகி முதல் பாடி உற்ற நீலப் பருப்பதத்தில் -இந்திரன் முதலினோர் எய்தி ஏத்திய நீல மலையில்; நல்லோர்கள் தேடி வைத்த தெய்வத் திலகமே-(தெளிந்த) நல்லோர் (உணர்வால்) தேடித் தொகுத்த தெய்வ (மங்கலத்) திலகமே, (-)

(வி-ரை.) போகி என்பது, இந்திரனை. அவன் பாடி வழிபடும் இத் தலம், இந்திரநீல பருப்பதம் என்னும் பெயரை எய்தியது. நல்லோர் -தவநலம் மிக்க தக்கோர். அவர்கள் செய்த சாதனையின் பயன் முழுதும், நீண்ட அம் மலையில் நிரம்பியுளது. தெய்வ முழுமைப் பெருமான், திலகம் எனும் பெயரில் இங்கு இலகுகின்றான். அத் திலகத்தைத் தரிசித்தவர்கள், தாமும் திலகமாத் திகழ்வது இயற்கை. இத் தலம், நோபாளத்தில் இருந்து காட்மண்ட்; அங்கிருந்து வடமேற்கில் எட்டு மைலில் இருக்கிறது. (274)

-நீடுபவம்

275. தங்கா தவனேக தங்கா பதஞ்சேர்ந்த நங்காதல் ஆன நயப்புணர்வே!

(ப-ரை.) நீடுபவம் தங்காத அனேக தங்கா பதம் சார்ந்த-நீடித்த பிறவி நிலைக்காதபடி தீர்க்கும் திரு அநேகதங்காபதம் (எனும்) தலத்தில் எழுந்தருளிய; நம் காதல் ஆன நயப்பு உணர்வே-எங்களால் காதலிக்கப் பெறுவதான நயமாம் உணர்வில் இருந்து நலம் செய்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இத் தலத்தை எய்தினர்க்குப் பிறவி இல்லை. அதற்குக் காரணம், கண்டதும் காதல் உதிப்பதுதான்; காதலித்த உணர்வில் பெருமான் கலப்பதுதான். தற்பரை தங்கித் தவம் செய்த இடம் இது. கௌரி குண்டம் எனப்பெற்று, சந்திர சூரியர் வழிபட்ட இத் தலம், திருக்கேதாரம் செல்லும் இடைவழியில் இருக்கிறது. (275)

-சிங்காது

276. தண்ணிறைந்து நின்றவர்தாம் சார்திருக்கே தாரத்தில் பண்ணிறைந்த கீதப் பனுவலே!

(ப-ரை.) சிங்காது-தடைப்படாமல்; தண்ணிறைந்து நின்றவர்தாம் சார் திருக்கேதாரத்தில்-நிறைந்த அமைதியில் நிலைத்தவர்கள், (கேண்மையுடன்) சாரும் திருக்கேதாரப் பதியில்; பண் நிறைந்த கீதப் பனுவலே-பண்கள் நிறைந்த இசை மயமான பாடல்களின் பண்பில் இருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சிங்குதல்-சிக்குப்பட்டுத் தாழ்தல்; சிங்காமை-தாழாமை எதிர்மறை. தண் நிறைதல்-அதிசாந்தர் ஆதல். பனுவல்-பன்னிப் பாடும் பண்புப் பாக்கள். இமயமலைச் சாரலில் இருக்கும் ஆலயம் இது, ஆறு மாதம் உறைபனியால் மூடிக் கிடப்பது; அதன்பின் உளியால் செதுக்கி, ஊன்றிய பனிக்கட்டிகளை உடைத்து, கதவைத் திறந்து, சிறக்க அன்பர்கள் சேவிப்பர். மூடுண்ட ஆறு மாதம்வரை வானவர் கூடி வழிபடுவர். அதன்பின் ஆறு மாதம் வாய்மை மக்கள் வழிபடிவர். இந்த அருமை இங்குளது. அக்டோபரில் மூடிய கோயில், மே மாதத்தில் திறக்கப் பெறும். பார்வதியார் தவங் கிடந்து இடப்பாகம் பெற்ற பதி யிது, இமய மலைச் சாரலில் இருக்கிறது. அரித் துவாரத்தில் இருந்து 156 மைல். (276)

-எண்ணிறைந்த

277. சான்றோர் வணங்குநொடித் தான்மலையில் வாழ்கின்ற
தேந்தோய் அமுதச் செழுஞ்சுவையே!

(ப-ரை.) எண் நிறைந்த சான்றோர் வணங்கும் நொடித்தான் மலையில் வாழ்கின்ற-(நினைக்கும்) நினைவுகள் நிறைவேறப் பெறுகின்ற நிறைவுடைய மேலோர் வந்து வணங்கி வழிபடும் திருநொடித்தான் மலையில் வாழ்கிறார்; தேன் நோய் அமுதச் செழும் சுவையே-(சிறந்த) இனிமை பதிந்து-செழித்த சுவைமயம் ஆன பெருமானே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சான்றோர் வணங்குதலை, “அரஓலி, ஆக மங்கள் அறிவார் அறி தோத்திரங்கள் விரவிய வேத ஓலி, விண்ணெலாம் வந்து எதிர்ந்து இசைப்ப.....நொடித்தான் மலை” எனவரும் ஆளுடைய நம்பிகள் தேவாரத்தால் அறியலாம். எண்-எண்ணம். சான்றோர்-சால் எனும் பகுதியடியாய்ப் பிறந்த பெயர்; சால்-நிறைவு; இப் பெயர், நிறைவு நிலையினர் எனும் பொருளின் நின்றது. நொடித்தான் மலை என்பது, திருக் கயிலை மலையின் பெயர். நொடித்தாந்(வினைகளை) அழிப்பவன் எனும் பொருட் பெயர். “நொடித்தன்றே” எனும் சிவஞான போதப் பகுதிக்கு, மாதவச் சிவஞான யோகிகள் இப் பொருளே கொண்டுளர். சம்மாரம் எனப்பெறும் செயலில் ஆன்மாவின் இளைப்பாற்றும் இறைவர் எழுந்தருளிய இடம் இது. அருவமான கயிலை வேறு; இங்குக் குறித்தது பூகயிலாயம்; இராவணன் இதைப் பெயர்க்க முயன்றான். இறைவன் சங்கற்ப்படி மலைச் கீழ்ச் சிக்கி இடர்ப்பட்டான். அதன் பயனாக, வானும் ஆயுள் நாளும் எய்தினான். ஆளுடை யரசுகள் அங்குச் சென்று, அங்கிருந்த ஒரு வாவியில் முழுகி, திரு ஐயாற்றுக் கரையில் ஏறினார். ஆளுடைய பிள்ளையார், காளத்தியில் இருந்தபடி பரம இம் மலையைப் பாடினார். ஆளுடைய நம்பிகளும் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும், கணநாதர்களாகி இங்கு இருக்கின்றனர். இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள எல்லாத் தலங்கட்கும் இதுவே தாயகம்; இங்குக் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. இது இமய மலைச் சிகரத்தில் இருக்கிறது.

-வாந்தோய்ந்த

278. இந்திரரும் நாரணரும் எண்ணில் பிரமர்களும்
வந்திறைஞ்சும் வெள்ளி மலையானே!

(ப-ரை.) வான் தோய்ந்த இந்திரரும்-விண்ணுலகில் விளங்கி யிருக்கின்ற
இந்திரர்களும்; நாரணரும்-நாராயணர்களும்; எண்ணில் பிரமர்களும்-அளவு இல்லாத
பிரமர்களும்; வந்து இறைஞ்சும் வெள்ளி மலையானே-(வந்து) வந்து வழிபடும்
வெள்ளி மலையாளா, (எ-று.)

(வி-ரை.) வான் - பொன்னுலகம். இந்திரர்-பெருஞ்செல்வப் பிரபுக்கள் எனப்
பொருள் தரும் வடமொழிப் பெயர். நாரணர்-நீரின் நிறம் ஆனவர்கள்; மற்று,
நீர்மை நிறைவினர் எனினுமாம். பிரமர்-பிரஹ்மர் என்பதன் திரிபு; பெருந் தகுதி
யுடையவர்கள் என்பது பொருள்.

“நூறு கோடி பிரமர்கள் நொங்கினார்
ஆறு கோடி நாராயணர் அங்ஙனே
ஈறுஇல் கங்கை மணல் எண்ணில் இந்திரர்
ஈறு இலாதவன் ஈசன் ஒருவனே”

எனும் தேவாரம், அவர்கள் பெருக்கத்தை ஓரளவு அறிவிக்கின்றது. வெள்ளிமலை,
கயிலையின் ஒரு பகுதி.

“பொன்னின் வெண்திரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னும் நீள்பனி மால்வரைப் பாலது”

என்று பெரிய புராணத் திருமலைச் சருக்கமும்,

இந்திரனும் நான்முகனும் வந்து வணங்கித் திரும்பும் பொழுது, தம் தம்
ஊர்திகளான் வெள்ளை யானையை, அன்னத்தை எளிதில் அறிந்து கொள
முடியாதபடி, வெண்ணிற அவைகளைத் தன் வெள்ளொளியில் விரவச் செய்து
விடுகிறது வெள்ளிமலை என்று பிரபுலிங்க லீலையும், கூறும் குறிப்பு கோடி பெறும்.
(278)

-தந்திடுதல்

279. தாய்க்கும் கிடையாத தண்ணருள்கொண் டன்பருளம்
வாய்க்கும் கயிலை மலையானே!

(ப-ரை.) தந்திடும் நல் தாய்க்கும் கிடையாத தண் அருள் கொண்டு-பெற்ற
நற்றாய்க்கும் இல்லாத தண்மை அருளைத் தாங்கி; அன்பர் உளம் வாய்க்கும்
கயிலை மலையானே-(உத்தம) அன்பர்களின் உள்ளத்தில் வாய்ப்பாகத் தங்கும்
(மாபெரும்) திருக்கயிலை மலையாளா, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஐவகைத் தாயருள், பெற்றவட்கு நற்றாய் என்னும் பெயருளது.
கருவில் இருந்து, கருத்தில் அமர்ந்து, வாக்கில் வளர்ந்து, நோக்கில் காக்கும்
நோன்மையன் இறைவன். அவனது அருள் ஆழமானது; என்றும் அகலா நலத்தது

ஆதலின், பெற்ற தாய்க்கும் இல்லாத பேரருளாளன் என்றார். “தன்னை யார்க்கும் அறிவறியான், என்றும் மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை” என்று கயிலைச் சிறப்பை, அருள் மொழித் தேவர் அறிவித்தது, இங்கு நம் நினைவில் எழுகிறது.

பொதுமுக விளி

-தூய்க்குமரன்

**280. தந்தையே என்னருமைத் தந்தையே தாயேயென்
சிந்தையே கோயில்கொண்ட தீர்த்தனே!**

(ப-ரை.) தூய் குமரன் தந்தையே-தூய்மையை யுடைய குமரனது தந்தையே; என் அருமைத் தந்தையே-, தாயே-, என் சிந்தையே கோயில் கொண்ட தீர்த்தனே-என் உள்லத்தை இருப்பிடமாக் கொண்டு எழுந்தருளிய தூயவனே, ()

(வி-ரை.) சுத்த பிரமணியன் ஆதலின், முருகற்குத் ‘தூய’ எனும் அடைபுணர்த்தினார். குமரன் - பதினாறு வயதின் தோற்றத்தான்; கு+மரன் - மரணத்தை இன்மையாக்குபவன்; குமாராய நம: என்று கொண்டாட இருப்பவன். தந்தவனைத் ‘தந்தை’ என்பது வழக்காறு. “தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்” எனும் திருவருட்பா, இங்கு எண்ணப் பெறும். இதய தகராலய புண்டரீகத்தை எண்ணி, ‘சிந்தையே கோயில்’ என்று சிறப்பித்தார். தீர்த்தன் - புனித தீர்த்தம் போல் பொலிபவன்; திருத்தம் ஆனது தீர்த்தம் எனப் பெறும். (280)

-சந்தமிகும்

**281. எண்தோள் உடையாய் எனையுடையாய் மாற்பகத்தில்
வண்டோ லிடுங்கொன்றை மாலையாய்**

(ப-ரை.) சந்தம் மிகும் எண்தோள் உடையாய்-அழகு மிகுந்த எட்டுத் திருத்தோள்களை உடையவனே; எனைய உடையாய்-என்னைத் தொண்டனாகக் கொண்டவனே; மாற்பகத்தில் வண்டு ஒலிடும் கொன்றை மாலையாய்-திருமார்பில் வண்டுகள் ஒலிக்கும் (அற்புதமான) கொன்றை மாலை அணிந்தவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சந்தம்-அழகு; சந்தனப் பூச்சு எனலும் ஒரு வகை. உடலை உடைமையாக, உயிரை அடிமையாக உடையவனை, ‘எனையுடையாய்’ என விளித்தார். ஒங்காத மகரந்தமும், ஐந்தெழுத்தை நினைவறுத்தும் ஐந்து இதழ்களும், பொன்னிறமும் கொண்டுள்ள கொன்றை, அருளார் சிவனார் அடையாள மாலை.(281)

-தொண்டர்விழி

**282. உண்ணற் கெளியாய் உருத்திரன்மா லாதியர்தம்
கண்ணிற் கனவினிலும் காண்பரியாய்!**

(ப-ரை.) தொண்டர் விழி உண்ணற்கு எளியாய்-திரிகரணத்தாலும் சேவைசெயும் அன்பர்கள் கண்ணாரக் கண்டு களித்தற்கு எளியனாக இருப்பவனே; உருத்திரன் மால் ஆதியர்தம்-உருத்திரன் திருமால் முதலினோருடைய; கண்ணில் கனவிலும் காண்பு அரியாய்-கண்களால் கனவினிலும் காண்டற்கு அருமையனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “உண்டற்குரிய அல்லாப் பொருளை, உண்டன போலக் கூறலும் மரபே” எனும் விதிபற்றி, ‘விழி உண்ணற்கு எளியாய்’ என்றார். ஜீவபோதம் கெட்டுச் சிவ போதம் மேலிட்டவர் அடியார்கள்; “அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார்”; “கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி, வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” என்று அடியவர்களைக் குறித்து அருள் மொழித் தேவர் அறிவித்துளர். அவர்கட்கு, விழிப்பு நிலையிலும் காண எளியவன் என்றபடி. உருத்தி ராதியர் கனவிலும் கண்டிலர் என்பது, சீவபோதம் மேலிட்டோர் அவர்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.(282)

-மண்ணுலகில்

**283. என்போன் றவர்க்கும் இருள்நீக்கி இன்புதவும்
பொன்போன்ற மேனிப் புராதனனே!**

(ப-ரை.) மண்ணுலகில் என் போன்றவர்க்கும்-நிலவுலகில் - என்போலும் எளியவர்க்கும்; இருள் நீக்கி இன்பு உதவும்-அறியாமை இருளை அகற்றி ஆநந்தப் பேறு அளிக்கும்; பொன் போன்ற மேனி புராதனனே-பொன்னை ஒத்த நிறம் கொண்ட அநாதி நித்தியத் திருமேனியனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் மேனி” என்று, கழறிற்றறிவாரும் இறைவர் நிறம் கூறியுளர். (283)

-மின்போன்ற

**284. செஞ்சடையாய் மூவருக்கும் தேவருக்கும் யாவருக்கும்
அஞ்சடையா வண்ணம் அளிப்போனே!**

(ப-ரை.) மின்போன்ற செஞ்சடையாய்-மின் போல் ஒளிரும் சிவந்த சடையை யுடையவனே; மூவருக்கும் தேவருக்கும் யாவருக்கும்-(பிரமன் திருமால் உருத்திரர் என்னும்) மூவர்க்கும் (முப்பத்து முக்கோடி) தேவர்கட்கும் பிற உயிர்கட்கும்; அஞ்ச அடையா வண்ணம் அளிப்போனே-அச்சம் பிறவாதபடி அருள்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) “மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் வீழ்சடை” என்பது பொன் வண்ணத் தந்தாதி. “அஞ்சல் அஞ்சல் என்று வந்து என் நெஞ்சமர்ந்த குழகனே” என்பது திருவருட்பாக் கீர்த்தனைப் பகுதி. (284)

-விஞ்சலகில்

**285. எல்லோர்க்கும் நல்லவனே எல்லாம்செய் வல்லவனே
எல்லார்க்கும் ஒன்றாய் இருப்பவனே!**

(ப-ரை.) விஞ்சு உலகில்-பேருலகில்; எல்லோர்க்கும் நல்லவனே-, எல்லாம்செய் வல்லவனே-, எல்லார்க்கும் ஒன்றாய் இருப்பவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) எல்லார்க்கும் என்றது, துன்மார்க்கர், நன்மார்க்கர், சன்மார்க்கர் அனைவரையும் உள்படுத்தியது. மற்று, ஒருமல, இருமல, மும்மல உயிர்களை நினைப்பித்ததுமாம். நல்லவன் - நலம் தர இருப்பவன். எல்லாம் வல்ல சித்தன் என்றும் இறைவர்க்கு ஒரு திருநாமம் உண்டு. ஒன்றாய் என்பது, ஏகனாய் வேறுபாடின்றி விளங்குவோன் எனும் குறிப்பு. நல்லவனா யிருப்பது வேறு; வல்லவனாயிருப்பது வேறு; இந்த இரண்டும் ஆனவன் எம்பிரான் என்பது குறிப்பு. (285)

-தொல்லுழி

**286. ஆர்ந்த சராசரங்கள் எல்லாம் அடிநீழலில்
சேர்ந்தொடுங்க மாநடனம் செய்வோனே**

(ப-ரை.) தொல் ஊழி-தொன்று தொட்டுத் தொடரும் சர்வ சம்மார காலத்தில்; ஆர்ந்த சர அசரங்கள் எல்லாம் -(எங்கும்)நிறைந்த இயங்கு திணை அஃறிணை உயிர்கள் அனைத்தும்; அடி நீழலில் சேர்ந்து ஒடுங்க-திருவடி நிழலிற் புகுந்து இலயம் பெற; மாநடனம் செய்வோனே-மாபெரும் ஊழி தாண்டவம் புரிபவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பிறவி பல எடுத்துப் பேதுற்ற உயிர்களை இளைப்பாறிச் சிலகாலம் இருமின்கள் என்று, சர்வசம்மார மயானத்தில் சர்வசம்மார தாண்டவம் செய்பவன் என்பதிலிருந்து, ஒடுங்குமிடம் அவன் இடம்; அவனில் இருந்தே அனைத்தும் உதிக்கும் என்னும் குறிப்பு நுட்பம் வெளிப்படக் கூறியபடி. சரம்+அசரம்-சராசரம்-சரம்-சரிப்பது; இயங்குவது; அசரம்-சரியாதது; இயங்காதது. (286)

-சார்ந்துலகில்

**287. எத்தேவர் மெய்த்தேவர் என்றுரைக்கப் பட்டவர்கள்
அத்தேவர்க் கெல்லாமுன் ஆனோனே!**

(ப-ரை.) உலகில் சார்ந்து-உலகத்தில் இருந்து; எத்தேவர் மெய்த்தேவர் என்று உரைக்கப் பட்டவர்கள்-எந்தத் தேவர்கள் மெய்த்தேவர் என்று உரைக்கப் பெற்றனரோ; அத்தேவர்க்கு எல்லாம் முன் ஆனோனே-அத்தேவர்கள் அனைவர்க்கும் முற்பட்டவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) சார்ந்துலகில் என்பதில்-எந்தத் தேவர் எந்த உலகில் இருக்கின்றனரோ, அவரை அங்கு வைத்தே இங்கிருந்து பரத்வ நிர்ணயம் படிப்பது, படித்தவர்களின் பரிசு எனும் குறிப்புளது. செயற்கை விவாதம் இதுவாயின், இயற்கை நியதி இருந்தபடி, அத் தேவதாந்தரங்கட்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டு இருக்கும் அத்தா என விளித்தல் அருமையினும் அருமை. (287)

-சத்தான

**288. வெண்மைமுதல் ஐவணமும் மேவியைந்து தேவர்களாய்
திண்மைபெறும் ஐந்தொழிலும் செய்வோனே!**

(ப-ரை.) சத்து ஆன வெண்மை முதல் ஐவணமும் மேவி-சத்துவ குணமான வெண்ணிறமும் முதல் (பொன்னிறம், செந்நிறம், கருநிறம், புகைநிறம் எனும்) ஐந்து நிறங்களும் ஆகி; ஐந்து தேவர்களாய். (பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசன், சதாசிவம் எனும்) ஐந்து கர்த்தர்கள் ஆகி; திண்மை பெறும் ஐந்தொழிலும் செய்வோனே-(படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனும்) ஆக்கம் கொண்ட ஐந்து தொழில்களையும் (முறையே) ஆற்றுவவனே, (எ-று.)

(வி-ரை. சத்துவ குணச் சார்புடையது பற்றி, 'சத்தான வெண்மை' என்றார். ஏகன் நீ, ஐந்து நிறம் கொண்ட ஐவராகி, ஐந்தொழிலும் செய்யும் அருமை மறக்க முடிவது இல்லையே என்று வியந்தபடி. 'அரியாகிக் காப்பான், அயனாய்ப் படைப்பான், அரனாய் அழிப்பவனும் தானே-பரனாய், தேவர் அறியாத தோற்றத்தான், தேவரைத் தான் மேவிய வாறே விதித்தமைத்தான்: எனவரும் ஆதியுலா இங்கு அறியத் தகும். (288)

-மண்முதலாம்

**289. ஐந்தாய் இருசுடராய் ஆன்மாவாய் நாதமுடன்
விந்தாகி எங்கும் விரிந்தோனே!**

(ப-ரை.) மண் முதலாம் ஐந்து ஆய்-மண் முதலான (புனல் கனல் காற்று விண் எனும்) ஐந்து நுட்பங்கள் ஆகில் இரு சுடர் ஆய்-(சந்திரன் சூரியன் எனும்) இரு ஒளியுள பொருள்களாகி; ஆன்மா ஆய்-ஆன்மா ஆகி; நாதமுடன் விந்து ஆகி எங்கும் விரிந்தோனே-நாத தத்துவத்துடன் விந்து தத்துவம் ஆகி, வியாபக முதலாய் எங்கும் விளங்குபவனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மண் முதல் நாதம் வரை தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றான; இவைகளே மாபெரும் உலக மயம். இவைகளில் உயிராகி, ஒவ்வொன்றையும் இயக்கிக் கொண்டே இருக்கும் எம்பிரானை, 'எங்கும் விரிந்தோனே' என்று கூறும் அருமை கோடி பெறும். இவைகளை எண்ணும் போதே, பெருகி இன்பக் கண்ணீர் பிறக்கிறதே. தத்துவக் கூட்டான இவ்வுடலம், அவன் சொத்து; இதை விரையம் செய்ய நமக்கு உரிமை இல்லை என்னும் எண்ணம் எழுகிறதே.

-அந்தணவெண்

**290. நீறுடையாய் ஆறுடைய நீண்முடியாய் தேடரிய
வீறுடையாய் நின்றனக்கோர் விண்ணப்பம்;**

(ப-ரை.) அந்தண-அழகிய தண்மை அருளாளா; வெள்நீறு உடையாய்- திருவெண்ணீறு சண்ணித்த திருமேனியனே; ஆறுடைய நீள் முடியாய்-கங்கை தங்கிய நெடுஞ்சடை முடியவனே; தேடரிய வீறு உடையாய்-தேடிக் காண முடியாத மேலோனே; நின்றனக்கு ஓர் விண்ணப்பம்-நின் முன் என்றன் ஒரு விண்ணப்பம், (எ-று.)

(வி-ரை.) அந்தனன் - அந்தத்தை அணவுபவன் எனினுமாம்; அந்தம் - யோகாநந்தம், கலாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்பவை. விபூதி பராசத்தியின் சொரூபம்; “பராவணம் ஆவது நீறு” என்பது திருநீற்றுப் பதிகம். அதை ஆகமெலாம் கண்ட அம்மாணை, ‘வெண் நீறுடையாய்’ என்று விளித்தார். நீறு பூத்த நெருப்பு சிவம்; இது யோக நுட்பம். நிமலன் எனும் குறிப்பாக, மேனியில் நீறு கண்டாய்! திருமுடியில், பாவத்தைக் கழுவும் ஆறு கொண்டாய்! சிவசாம்ராஜ சக்கரவர்த்தி எனற்கு அறிகுறியாக, நீளும் சடை முடி கொண்டாய்! பரம திருவருளைப் பாலிக்க, சொரூப நிலையிலிருந்து அந்தணத் திருமேனி ஆயினை. முன்னும் பின்னும் முயன்றாலும், நின்னைப் தேடிப் பிடிக்க முடியுமா? வீறு என்பது, வேறு எவர்க்கும் இல்லாத் தனிச் சிறப்பு. ஊன்றி அதை உணர்கிறேன்; எளியேன் முன், அருள் காரணமாக, எளிமையில் சேவை வழங்கும் எம்மானே! இருளர் மருளர் உறவால், இடர்ப்பட்டது போதும் போதும்மே! நொந்த மனத்தொடு நுவல்கின்றேன்; கேண்மையேன் விண்ணப்பம் கேட்டருளும் என்றபடி. (290)

-மாறுபட

**291. எள்ளல் அடியேன் எனக்குள் ஒளியாமல்
உள்ள படியே உரைக்கின்றேன்**

(ப-ரை.) மாறுபட எள்ளல் - (எளியேனை) மாறுபட்டு இகழ வேண்டா; அடியேன் எனக்குள் ஒளியாமல் - (உமது) அடிமையான யான், எனக்குள் எதையும் ஒளிக்காமல்; உள்ளபடியே உரைக்கின்றேன் - உள்ள குறைகளை (உள்ளது உள்ளபடியே) உரைக்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) எள்ளல்-சிறுமைப்பட இகழ்தல். (291)

இல்லது கிளத்தல்

-விள்ளுமியான்

**292. வன்சொ லுடனன்றி வள்ளலுன தன்பர்தமக்
கின்சொ லுடன்பணிந்தொன் றீந்ததிலை**

(ப-ரை.) விள்ளுமும் யான் - விண்ணப்பிக்கும் அடியேன்; வன்சொலுடன் அன்றி-கடுமொழிகளை (இதுவரை) கையாண்டது அல்லாமல்; வள்ளல் - வரையறையில்லாக் கொடையாளா; உனது அன்பர் தமக்கு - உன்பால் அன்புடைய அடியவர்கட்கு; இன் சொல்லுடன் பணிந்து ஒன்று ஈந்தது இலை-பணிவுமொழி பகர்தலுடன், ஒரு சிறு பொருளையும் (நான்) உதவியது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) விள்ளல்-வாய் திறந்து விளம்பல்; வன்சொல் - வன்மை யுடைய குரூரமான சொல். வள்ளல்-வள்ளலே; விளிவேற்றுமை இயல்பாயிற்று. இன்சொல் - உள்ளம் இனிக்க உரைக்கும் சொல். உதட்டளவில் இனிக்கப் பேசி யாது பயன்? விநயம் வெளிப்படு வணக்கமும், அவர் கருத்தறிந்து அளித்தலும் அவசியம். சிறந்த இவைகளை நான் ஒரு நாளும் செய்ததில்லை என்று வருந்தியபடி.

-புன்சொலெனும்

293. பெய்யுரைக்க என்றால் புடையெழுவேன் அன்றியொரு
மெய்யுரைக்க என்றும் விழைந்ததிலை

(ப-ரை.) புன்சொல் எனும் பொய் உரைக்க என்றால் புடை எழுவேன் - அற்பமான மொழி எனப்பெறும் பொய் சொல்லல் எனில், புறத்தில் குதித்துப் புறப்படுவேன்; அன்றி-அது அல்லாமல், ஒரு மெய்யுரைக்க என்றும் விழைந்தது இலை-ஒரு மெய் வார்த்தை பேச, எந்த நாளிலும் விரும்பியது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) ன் சொல்- புன்மையை யுடைய சொல்; புன்மை-அற்பத் தன்மை. புடை-எந்தப் பக்கத்திலும் எழுவேன் - துணிந்து புறப்படுவேன். வாழ்நாளில் ஒரு நாளேனும், ஒரு மெய் வார்த்தை பேச நான் விரும்பியதே இல்லை என்று ஏங்கியபடி. (293)

-வையகத்தில்

294. பொல்லா விரதத்தைப் போற்றியுவந் துண்பதல்லால்
கொல்லா விரதத்தைக் கொண்டதிலை

(ப-ரை.) வையகத்தில் - உலகத்தில்; பொல்லா விரதத்தை போற்றி உவந்து உண்பது அல்லால்-(இரக்கமற்ற) பொல்லாத நோன்புகளை ஏற்று, உவகை மிகுந்து உண்பது அல்லாமல்; கொல்லா விரதத்தை கொண்டது இலை-கொல்லாமையாகிய (கனிவு மிகு) நோன்பை (ஒருநாளும்) அனுட்டித்தது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) இரக்கம் அற்ற சில அரக்க மனம், வாழ்க்கையில் சில கொள்கைகளைத் தாமே வகுத்துக் கொண்டது. விருதாவான அக் கொள்கைக்கு விரதம் என்று பெயர். உயிரை ஒழித்து, உடலைச் சுவைக்கும் பாபமான அதி பயங்கர நிலையிது. அருவருக்க வேண்டிய இதை, உவத்தில் மூலம் ஆக்கைக்கு நடட்டம்; அறிவிற்கும் கேடு; ஆத்ம ஹத்தியும் ஆய்விடும். மேலும் இது, ஐம்பெரும் பாதகத்தில் முதல் பாதகம் என்று அலறியபடி. (294)

-அல்லாதார்

295. வன்புகழைக் கேட்க மனங்கொண்ட தல்லாமல்
நின்புகழைக் கேட்க நினைந்ததிலை

(ப-ரை.) அல்லாதார் வன்புகழைக் கேட்க மனம் கொண்டது அல்லாமல் - புண்ணிய அறநெறிக்குப் புறம்பானார் தம் ஏதமான புகழைக் கேட்க மனம் (இச்சை) கொண்டது அன்றி; நின் புகழைக் கேட்க நினைந்தது இலை-(சிறந்த) நின் திருவருள் புகழைச் சிரவணிக்க, (என்றும் அடியேன்) எண்ணியது கூட இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) அல்லாதார் - அருளார் நெறிக்கு அயலானோர். வஞ்சகமும் பொய்யும் வாதமும் வளர்த்து, நல்லவர் போல நலமுற நடித்து, எவரையும் மருட்டி, பாதக வழியில் பணத்தைப் பெருக்கி, வட்டியில் ஒரு சிறு பகுதியை அறத்திற்கு அளித்து, அதன் மூலம், புண்ணியர் போல் நடிக்கும் போலிகள் சிலரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை வரைவர் ஒரு சிலர்; அடுக்கு மொழிகளால் அவர்தம் புகழை, மேடையில் ஏறி முழக்குநர் ஒரு சிலர்; ஏதமான இவைகளைக் கேட்க, என்றும் விருப்பம் கொண்டது அன்றி, சிவசிவா! நின் இயற்கைப் புகழைச் சிரவணிக்க, என்றும் எண்ணியதே இல்லையே என்று ஏங்கியபடி. (295)

-வன்புகொண்டே

296. இன்னடிக்கு நுண்ணிடையார்க் கேவல்புரிந் தேனலதுன்
பொன்னடிக்குத் தொண்டு புரிந்ததிலை

(ப-ரை.) வன்பு கொண்டே-வன்னெஞ்சம் வாய்ந்து; இல் நடிக்கும் நுண் இடையார்க்கு ஏவல் புரிந்தேன் அலது-இல்லற வாழ்க்கையில் நாடகம் ஆடும் சிறுத்த இடைச் சேயிழையர்க்குப் பொல்லாக் குற்றேவல் புரிந்தேன் அல்லாமல்; உன் பொன் அடிக்குத் தொண்டு புரிந்தது இலை-உன் பொன்னான திருவடிகட்கு, (எந்நாளும்) தொண்டு செய்தது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) வன்பு-அன்பிற்கு எதிர்மறை. இல் நடிப்பு என்பது, கண்காட்டி, மொழியில் கனிவு காட்டி, உள்ளொன்று புறம் ஒன்றாகும் குடும்ப நாடகம். 'இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று'. அருமை இதனை அறியாமல், போலி நாடகம் ஆடும் பூவையரும் உளரெனில், அது கண்டு அறிவிழக்கும் ஆடவரை, ஆண்டவன் தான் காப்பாற்ற வேண்டும். மயங்கிய மணாளனை, மனம்போன வழியெல்லாம் மங்கையர் ஏவுவர். ஏவல்-ஏவிய வழி அனைத்தினும் இறங்கிச் செயல்படும் கீழ்மை. ஏவல் வேறு, தொண்டு வேறு; தொண்டு-வாக்கால் வழத்தி, மனத்தால் நினைத்து, காயத்தைக் கைங்கர்யத்தில் கரைக்கும் செய்தி; இஃது இயற்கையாகத் தாமே முயலும் தனிநிலை. (296)

-பன்னுகின்ற

297. செக்குற்ற எள்ளெனவே சிந்தைநசிந் தேனலது
முக்குற்றந் தன்னை முறித்ததிலை

(ப-ரை.) பன்னுகின்ற செக்கு உற்ற எள் எனவே சிந்தை நசிந்தேன் அலது-ஓசை எழுப்புகின்ற செக்கில் அகப்பட்டுக் கொண்ட எள் எனுமாறு, சிந்தை நைந்தேன் அல்லாமல், முக்குற்றந்தன்னை முறித்தது இலை-(காமக் வெகுளி மயக்கம் எனும்) மூன்று குற்றங்களி முறியடித்தது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) எள்ளில் உள்ள நெய்யை வெளிப்படுத்த, இறுக்கிச் கசக்கிச் செக்கு என்ன பாடு படுத்துகிறது என்று அறிவம். அதுபோல் காமம் ஒருபால் கனலெழுப்ப, வெகுளி ஒருபுறம் வேதிக்க, மயக்கம் மறுபுறம் மல்லடிப்ப, இவைகளால் சிந்தை நைந்து சிதைகிறதே! கற்ற கல்வியால், கேட்ட கேள்வியால், உன்னை உணரும் ஒழுகலாற்றால், அம் முக் குற்றங்களையும் முறியடித்தேன் இல்லையே! எங்ஙனம் உய்வேன் ஏழை என்று ஏங்கியபடி. (297)

-துக்கமிகும்

298. தாவில் வலங்கொண்டு சஞ்சரித்தேன் அல்லதுநின்
கோவில்வலம் கொள்ளக் குறித்ததிலை

(ப-ரை.) துக்கம் மிகும் தா இல் வலம் கொண்டு சஞ்சரித்தேன் - (கொடும்)
துன்பம் கூடும்படி அழியாத (இளங்காளைப்) பலம் எய்தி, (நாசகரமாக) எங்கும்
நடமாடினேன்; அல்லது- நின் கோயில் வலம் கொள்ள குறித்தது இலை-
(வாழ்விக்கும்) உன் திருக்கோயிலை, (என்றும்) வலம் வர எண்ணியது கூட
இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) தா இல்-கெடுதல் இல்லாத; தா-கெடுதல்; ஓரெழுத் தொருமொழி.
மற்று, தாவில் வலம்-தாவிப் பாயும் தனிப்பலம் எனினுமாம். எங்கும் சுற்றுதலை,
'சஞ்சரித்தல்' என்பதில் எண்ண வைத்தார். கோவில் என்பது, இறை எழுந்தருளிய
இடம்; கோ-பரன். (298)

-பூவுலகில்

299. வன்னிதியோர் முன்கூப்பி வாழ்த்தினேன் அன்றியுன்றன்
சன்னிதியிற் கைகூப்பித் தாழ்ந்ததிலை

(ப-ரை.) பூவுலகில் வன் நிதியோர் முன் கூப்பி வாழ்த்தினேன் அன்றி-
நிலவுலகில் பெருந்தனவந்தர் முன் குவித்த கைகளால் கும்பிட்டு, வாழ்த்துப்
பாடியது அல்லாமல்; உன்றன் சந்நிதியில் கைகூப்பித் தாழ்ந்தது இலை-
உன்னுடைய திருமுன் கைகுவித்து, (ஒருநாளும்) கும்பிட்டது இல்லையே, (-)

(வி-ரை.) வன் நிதி-திரண்ட பெருஞ் செல்வம். வாழ்க்கைக்குப் பணம்
அவசியம் தேவை; உழைப்பு வழியில் அதை உருவாக்கலாம். சிறந்த அந் நெறியில்
செல்லாமல், நேர்மை குறைந்தோ நிறைந்தோ திரட்டிய நிதியினர் முன், அவர்கள்
அலட்சியமாக வீசி எறியும் அற்பக் காசிற்காகக், கூழைக் கும்பிடு போடும்
குறையுடையன் ஆயினேன்; அஃதன்றி, நித்திய செல்வ நிறைவை யளிக்கும் நிமலா!
"குடங்கை நீரும் பச்சிலையும் இடுவார்க்கு, இமையாக் குஞ்சரமும், படங்கொள்
பாயும் பூவணையும்" பாலிக்கும் நின் சந்நிதியில் நின்று, இருகரமும் சேர்த்துத்
தலைவணங்கி இறைஞ்சியது இல்லையே என்றபடி. (299)

-புன்னெறிசேர்

300. மிண்டரொடு கூடி வியந்ததல்லால் ஐயாநின்
தொண்ட ரொடுங்கூடிச் சூழ்ந்ததிலை

(ப-ரை.) புல் நெறி சேர் மிண்டரொடு கூடி வியந்தது அல்லால்-அற்ப வழியில் செல்லும் (குறுங்கை) முரடர்களொடு குலவி, (படபடத்து அவர்களைப்) பாராட்டியது அல்லாமல்; ஐயா-ஐயனே; நின் தொண்டரொடும் கூடி சூழ்ந்தது இலை-(சிறந்த) நின் அடியவர்களொடு சேர்ந்து, (அவர்களை) வலம்வந்து வணங்கியது இல்லை. (எ-று.)

(வி-ரை.) மிண்டுத்தனம் உடையவர்கள் மிண்டர்கள்; மிண்டுத்தனம்-எதனிலும் முரட்டுச் சுபாவம். வியத்தல்-போற்றி அவர்களைப் புகழ்தல். மிண்டரொடு கூடி வியந்தது அன்றி, காலையி லெழுதல், கடன் முடித்து நீராடல், புனித நீறு பேசுதல், அருள் நூற்களை ஓதல், ஓதியவாறே ஒழுகல், சிவத்தைப் பூசித்தல், அனைவரையும் அனைத்தையும் சிவமா அறிதல் முதலிய ஏற்றம் கொண்டவர் தொண்டவர்கள். கூடலாம்; அவர்களொடு குலவலாம். வலம் வரலாம். வாழ்த்தி அவரை வணங்கலாம். எதுவுமே செய்திலனே என்று நெட்டுயிர்த்தபடி. (300)

-கண்டவரைக்

301. கன்றுமுகம் கொண்டு கடுகடுத்துப் பார்ப்பதல்லால்
என்றும் முகமலர்ச்சி ஏற்றதிலை

(ப-ரை.) கண்டவரை கன்றுமுகம் கொண்டு கடுகடுத்து பார்ப்பது அல்லால்-(பரிவுடன்) பார்க்க வந்தவர்களை கனல் தெரிக்கும் முகம் கொண்டு (கடுகு தாளிப்பது போல்) படபடத்துச் சினந்து பார்ப்பதே அல்லாமல்; என்றும் முகமலர்ச்சி ஏற்றது இலை-எந்நாளும் முகம் மலர்ந்து வரவேற்றது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) அகம் சுமுகமானால், முகம் மலரும்; அங்ஙன் இன்றி, இருளடர்ந்த இதயத்தில், எதை வேறு எதிர் பார்க்க இயலும்? (301)

-நன்றுபெறு

302. நன்னெஞ்சர் உன்சீர் நவில அதுகேட்டுக்
கன்னெஞ்சைச் சற்றும் கரைத்ததிலை

(ப-ரை.) நன்று பெறு நல் நெஞ்சர் உன்சீர் நவில அதுகேட்டு-நன்மையை உடைமை யாக்கிய உத்தம மனத்தர் (விரித்து) நின் புகழை விளம்ப, (சிறந்த) அவைகளைச் சிரவணித்து; கல் நெஞ்சை சற்றும் கரைத்தது இலை-கல்லாய் இறுகிய கடின மனத்தை, (ஒரு சிறுதும்) கரைத்ததே இல்லையே, ()

(வி-ரை.) உளத்தை உருக்கும் மொழியினர் உணர்வினர்; பொன்னான அவர்களது புனித மொழி கேட்கும் புண்ணியம் இல்லாதவன் ஆயினேன்; இளகாத நெஞ்சம் செயல்படும் போது, எனக்கும் பிறர்க்கும் வேதனை பெரிதாகி விளைகிறதே என்று, நொந்த மனம் கொண்டு நுவன்றபடி. (302)

-பின்எஞ்சாப்

303. பண்ணீர்மை கொண்டதமிழ்ப் பாமாலை யால்துதித்துக்
கண்ணீர்கொண் டுன்பால் கனிந்ததிலை

(ப-ரை.) பின் எஞ்சா பண் நீர்மை கொண்ட தமிழ் பா மாலையால் துதித்து - புறம் காட்டிப் போகாத, பண்ணின் தன்மை பலித்த, (புனித) தமிழ்ப் பாடல்களைப் புனைந்து துதித்து; கண்ணீர் கொண்டு உன்பால் கனிந்தது இலை-(மகிழும்) கண்ணீர் மயமாகி, உன் இடத்தில் (ஒரு நாளும் உள்ளக்) கசிவு (உண்டானதே) இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) பண்ணப் படுவது பண்; பண்ணில் இருந்தே இசை பயின்று வரும். பண்ணும் இசையும் போல்வது, சிவசிவ சம்பந்தம். பண்ணின் நீர்மையே தமிழின் பண்பு. ஓதுவாரில் குறை யிருக்கலாம்; ஓதிய மொழியில் ஒரு பிழையும் இல்லை. பெருகிய இத் தன்மையிலிருந்து, தமிழ் ஒருநாளும் பின் வாங்கியதே இல்லை. ஆதலின், 'பின் எஞ்சா' என்றார். மலரால் ஆகிய மாலை, வாடி உதிரும் வழக்கம் கண்டுளம்; பாவால் ஆகிய மாலை வாடும் செய்தி, இந்த உலக இயற்கையில் இல்லை. தமிழ்-ஓப்பற்ற, ழ்-இன்பம்; இதனால் தனக்கு ஒப்பானதும் மிக்கானதும் இல்லாதது தமிழ். "தன்னேரி லாத தமிழ்" என்பது, இந்நாட்டுப் பழங்குரல். எனவே, பண்ணின் நீர்மையான பண்பை, உலக வழக்கினும், நூல் வழக்கினும் உடைமையெனக் கொண்ட தமிழால் ஆன பாமாலையால், போற்றுவார் உணர்ந்து போற்றும் பொழுது, ஊனெல்லாம், தோலெல்லாம், ஊரும் உதிரமெல்லாம், என்பெல்லாம், என்பினுள் துளையெல்லாம் நெக்குருகி இன்பம் நிகழும்; அந்த இன்பப் பண்பு, கண்ணீர் மயமாகிக் கசியும்; கனிந்த மனத்தை, அக் கண்ணீரே காட்டிவிடும்; "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்" என்பது, திருவள்ளுவம். அந்தோ! இப்பேறு பெறா அடியேன், கசப்பாகிக் காய்த்த கல் மனத்தன்; அதற்கான சூழ்நிலையே உடையேன் என்று அழுதபடி. (303)

-தண்ணீர்போல்

304. நெஞ்சம் உருகி நினைக்குமன்பர் போலெனைநீ
அஞ்சலென நின்தான் அடுத்ததிலை.

(ப-ரை.) தண்ணீர்போல் நெஞ்சம் உருகி நினைக்கும் அன்பர்போல் - தண்மை நீர்போல் உள்ளம் உருகி உணர்கின்ற அன்பர்களைப் போல் (எண்ணி); நீ அஞ்சல் என நிந்தாள் எனை அடுத்தது இலை-நீ அஞ்சாதே என்று, (அருளார்) உனது திருவடிகள், அடியேனை (ஒருநாளும்) அணுகியது இல்லையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) துன்பக் கண்ணீர் வெந்நீர்; இன்பக் கண்ணீர் தண்ணீர். "முருக! சரவண மகளிர் அறுவர் முலை நுக்கும் அறுமுக! குக என்று.....அருள் பாடி ஆடி, அழுது தொழுது உருகும் அவர் விழியருவி முழுகுவதும், அறைகூவி ஆளுவதும் சீறடியே" என்று, அனுபவம் கூறியுளர் அறிஞர் பலர். "அஞ்சல் அஞ்ச; என்று, அன்பர்தம் நெஞ்சமரும் குழகா!" அடியேற்கு இந்த அனுபவம், என்று நேருமோ என்று ஏங்கியபடி. (304)

உள்ளது கிளத்தல்

-விஞ்சலகர்

305. மெய்யடியன் என்றுரைக்க வித்தகநின் பொன்னடிக்குப்

பொய்யடிமை வேடங்கள் பூண்டதுண்டு

(ப-ரை.) விஞ்சு உலகர் மெய் அடியன் என்று உரைக்க-அளவிறந்த அறிஞர்கள், (அடியேனை) மெய்மை அடியவன் என்று (ஏமாந்து) கூற; வித்தக-ஏ ஞான சொருபா! நின் பொன் அடிக்கு-பொன்னான உனது புனிதத் திருவடிகட்கு; பொய் அடிமை வேடங்கள் பூண்டது உண்டு-பொய்யான அடிமைக்கு உரிய சின்னங்களைப் புனைந்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) உத்தம ஞானிகளே, 'விஞ்சு உலகர் என்றார். இவர்கள், உலக இயலில் இருந்து ஒதுங்கியவர்கள்; எனினும் இயற்கையைப் பகைக்காத இயல்பினர். "கொண்ட வேடம், அரன் அடியர் வேடம், இது குறை விலாத தவ வேடம்" என்பது, சிறந்த மெய்யடியவரது சின்னங்கள். "மெய்யிலே திருநீறு, கையிலே ஜபமாலை, கழுத்திலே உருத்திராக்கப் பூனைதானே" எனுமாறு நடிப்பது, பொய்யடிமையின் போக்கிரித்தனம். இயற்கைச் சின்னம் மெய்க்கோலம்; செயற்கைச் சின்னம் பொய்க்கோலம்; விமலை மயம் ஆவது விபூதி; சிவனார் கண்மணி உருத்திராக்கம்; அணியும் அடியவர், அந்த நினைவில் அழுந்தியுளர்; ஊன்றி அதனை உணராமல், அருகதை யற்றவர் அதை அணிவதோ, ஏளனம் செய்ய எண்ணுவதோ பாபமே பாபம். ஐயோ! இதனை எண்ணும் போதே இதயம் பெரிதும் அதிர்கிறதே! உள்ளீடு இல்லாக் கோலத்தை உவந்தேனே! அம்மவோ அம்மா என்று அழுதபடி. (மெய்-உள்ளீடு உடைய சத். பொய்-அஃது இல்லாத அசத்.) (305)

-நையமிகு

306. மையல் வினைக்குவந்த மாதர் புணர்ச்சியெனும் வெய்ய வினைக்குழியில் வீழ்ந்ததுண்டு

(ப-ரை.) நைய மிகு மையல் வினைக்கு உவந்த மாதர் புணர்ச்சி எனும்- (வரவர்) நைந்த நிலை வளருமாறு, மயல் செயல் விளைத்தற்கு மகிழ்ந்த (சால்பற்ற) பெண்களின் சார்பு எனப்பெறும்; வெய்ய வினைக்குழியில் வீழ்ந்தது உண்டு- வெப்பத்திற்குரிய படுபள்ளத்தில், (விறுவிறுத்துப்) பலசமயம் (நான்) விழுந்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) அதிகம் நைந்தால், கயிறு அறுந்து போகும் என்பதை அறியாதார் இல்லை. அளவிறந்த மையல், ஆக்கையை நைவிக்கும்; இதையும் எவரும் அறிந்துளர். "மாதர் யமனாம், மைவிழியே வன்பாசம், பீதிதரும் அல்குல் பெரு நகரம்". அனுபவம் கூறும் இது, அதி பயங்கரமான பாடல். மையல் விளைவிக்க உகக்கும் மாதர்கள் வரிசை, மிகமிக மட்டரகம். மாதர் எனும் பெயர்க்கு, அழகு என்பது பொருள்; அந்த அழகு, இயற்கை தந்த பிரசாதம்; அந்த அருமையை உணரும் அணங்கனார், வளரும் இயற்கை வாழ்வினர். பொய்மைக் கோலம் பல புனைந்து, மாயா விசித்திர ஜாலத்தில் மயக்காமல், ஆடவரைப் பேண வந்த பெண்மைப் பெருமிதர்; ஆடவர்களும் அவர்களை, இறைவியின் லீலா விபூதியில், இப்படியும் ஒரு திருவுருவம் என்று எண்ணி, புண்ணிய நண்ணிய புனிதர் ஆவர். மற்றவர்களோ, 'வெய்ய வினைக்குழியில் நைந்து வீழ்வர்;' எவ்வளவு மோசமான சூழ்நிலையிது என்று எண்ணி ஏங்கியபடி. (306)

-துய்யர்தமை

307. என்ஒன்றும் இல்லா தியல்பாகப் பின்ஒன்று
முன்ஒன்றும் ஆக மொழிந்ததுண்டு

(ப-ரை.) துய்யர்தமை-தூயவர்களை; என் ஒன்றும் இல்லாது-எந்த ஒரு காரணமும் இல்லாமல்; இயல்பாக-சுயேச்சையாக; பின் ஒன்று-பின்முகத்தில் ஒரு பேச்சு; முன் ஒன்றும் ஆக மொழிந்தது உண்டு-முன்னிலையில் ஒரு வார்த்தையுமாக உளறி வழிந்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) பாவ அழுக்குப் படியாதவர் தூயர்; இவர்கட்கு என்று துயரம் இயற்கையில் இல்லை. தூயரைத் துய்யர் என்றும் குறிப்பிடுவது உண்டு; சொல்லின் தொனியிலிருந்து, பொருளின் சொருபம் தோன்றும். துய்யர் -மென்மைத் தூய்மையர். அணுகும் காலத்தில் வந்தனை தந்து, அவர்தம் புத்தியை மகிழ்விக்கும் சொற்களால் போற்றுவர்; அவர்கள் இல்லாத இடத்தில், அக்கப்போர் சொற்களால் அளவிறந்து குரைப்பர். 'முன் ஒன்று பின் ஒன்று'-முன்னே வந்தனை; பின்னே நிந்தனை; இது பாவ மனத்தின் பண்பு; வாய்க்கு வந்த வழக்கம். களைகள் பயிரைக் கெடுக்கும்; பிழைகள் உயிரைக் குடிக்கும்; எனக்கு இது விளங்க வில்லையே! என்னே பாவம் என்று ஏங்கியபடி. (307)

-மன்னுகின்ற

308. மானம் செயாது மனநொந் திரப்போர்க்குத்
தானம் செய்வாரைத் தடுத்ததுண்டு

(ப-ரை.) மன்னுகின்ற மானம் செயாது-பொருந்தி யிருக்கின்ற மானத்தைப் பொருள் படுத்தாது; மன நொந்து இரப்போர்க்கு-மனம் வருந்திக் கையேந்தும் வறிஞர்கட்கு; தானம் செய்வாரை தடுத்தது உண்டு-தானம் ஆகத் தருபவர்களை, (தரவேண்டாம் என இடைப்புகுந்து) தடுத்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) மனம் நிறைவு ஆனவர், மானம் மரியாதை அறிந்தவர்; வானம் வருவது ஆயினும், மானம் அழிய ஏற்பது, ஈனம் எனும் இதயமுளர் அவர். இயன்றவரை முயன்று வாழ்வம்; இறப்பினும், கொடியது இரப்பு; 'ஏற்பது இகழ்ச்சி.'

**“வயிறு வளர்க்கைக்கு மானம் அழியாது,
உயிர்விடுகை சால வறும்.”**

**“ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின், அந்நிலையே
கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று”**

என்பவை, உத்தர மறையின் உபதேசங்கள். இத்தகைய ஒருவன் உயிர் வாழ்தலினும், படுதல்-(சாதல்) நன்று என்று மன நொந்து திரு வாய்மலர்கின்றார் வள்ளுவர். மானத்தின் மரியாதையை, விலங்குகளும் அறியும்; பறவைகட்கும் தெரியும்; மனித மனம் அதை என்றும் மறந்ததே இல்லை. எனினும், சூழ்நிலை தான் முன்வந்து, அறிவைச் சுழற்றுகின்றது. எப்படி யாசிப்பது? இதை எண்ணி மனம் கண்ணுகிறது.

**“பல்லெலாம் தெரியக் காட்டி, பருவரல் முகத்தில் கூட்டி,
சொல்லெலாம் சொல்லி நாட்டி, துணைக்கரம் விரித்துநீட்டி,**

மல்லெலாம் அகல ஓட்டி, மாணம் என்பதனை வீட்டி,
இல்லெலாம் இரத்தல் அந்தோ! இழிவு இழிவு எந்த ஞான்றும்.”

இப்படி யாசிப்பார் விஷயத்தில், இரக்கம் மனத்தில் சுரக்கிறது. இந்த உலகில் இப்படியும் சிலர் உளர். ‘மனிதனுக்குரிய சுயமதிப்பை இழந்த இவர், வறுமையின் பிடியில் வருந்துபவர். கலங்கிய இவர்க்குக் கைகொடுக்க வேண்டும்; தகுதியுள்ள வழியில் வந்த நம்பொருளை, இவர்க்குத் தானமாகத் தரவேண்டும்’ என்று மனம் எண்ணுகிறது. முன் வருகிறார்; தாரை வார்த்துத் தர முந்துகிறார். ஏற்பார் ஈவார் இருவர்க்கும் இடை வந்தோ, தனித்துச் சந்தித்தோ, ‘இவர்கட்குத் தருவதால் ஒரு பயனும் இல்லை. இவர்கட்கு உதவினால், இவர்கள் பாவம் நம்மை வந்து பற்றும்’ என்று, வாக்குச் சாதுர்யத்தால் வம்பை வளர்த்து, தானம் செய்வாரைப் படபடத்துத் தடுத்த பாவம் பலவுளதே என்று, நொந்த மனங்கொண்டு நுவன்றபடி. (308)

-ஈனமிலா

309. வாரம் உரையாது வழக்கின் இடையோர
வாரம் உரைத்தே மலைந்ததுண்டு

(ப-ரை.) ஈனம் இலா வாரம் உரையாது - இழிவு இல்லாத விழுமிய அன்புமொழி அருளாமல், வழக்கின் இடை-(வாதி பிரதிவாதிகட்குள் எழுந்த) வழக்கின் நடுவில், ஓரவாரம் உரைத்தே மலைந்தது உண்டு. ஒருதலைப் பட்சமாக (வார்த்தை) உரைத்து, வல்லடி வழக்கை வளர்த்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) எந்த இனத்திற்கும், எடுப்பான பெருமிதம் இயற்கையா யுளது; அன்பொடு அதை அனுட்டிக்காமல், வாயளவில் கூறும் வழக்காறுதான், எங்கும் குழப்பத்தை எழுப்பியுளது. இன இயல்பிற்குப் புறம்பாதலே ஈனம் என இழிக்கப் பெறும். வறள்விக்கும் ஈனம் இல்லையாயின், வாரம் அதன்பின் வளர்ந்து வரும். வரம்போல் பிறப்பது வாரம். வாரம்-அன்பு. ‘வார்தல் போதல் ஒழுகல் மூன்றும், நேர்வும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்’ என்பர் மேலோர். எனவே வாரம் என்பது நேர்மை, அதன் நெடுமை எனும் பண்பை நினைப்பூட்டுகின்றது. ஈனம் இல்லாத நிறைவின் நேர்மை, தூய சொற்களில் தோன்றும். வாழ்விக்கும் நீதி வழங்குகின்ற காலத்தில், இந்த நியதியை எண்ணுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் இன்றி, ஓரவாரமாக ஒதுங்குவது பிழை. விசாலமான நேர்வழியில் விளங்காமல், வாரம் ஓரமானால், சாக்கடைப் போக்கில் நியதி சாய்ந்துவிடும்.

“வேதாளம் சேருமே வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே
பாதாள மூலி படருமே-

* * *

மன்றோரம் சொன்னார் மனை”

என்பர் ஆன்றோர். மலைதல்-சொன்னதை வலியுறுத்த, வாதப் போரை மேலும் வளர்த்தல். (309)

-ஈரமிலா

**310. நெஞ்ச ருடன்கூடி நேசஞ்செய் தும்அடியே
தஞ்சமெனத் தாழாது தாழ்ந்ததுண்டு**

(ப-ரை.) ஈரம் இலா நெஞ்சருடன் கூடி நேசம் செய்தும் - இரக்கம் இல்லாத கல் மனத்தரொடு கலந்து, (அவர்களொடு என்றும்) நட்பு எய்தியும்; அடியே தஞ்சம் என தாழாது தாழ்ந்தது உண்டு - உனது திருவடிகளையே அடைக்கலம் என்று வந்து அடையாமல், சீர் கெட்ட தவறுகள் (பல) செய்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஈரம் என்பது அருள், தயை, இரக்கம், கருணை, என்று பல பரியாய நாமங்களில் பயின்று வரும். ஈரம் இல்லாத நெஞ்சம், வறண்ட பாலை வனமாகும். நேசிக்க வேண்டிய இடத்தில் நேசித்தால், தேச திகழ ஈசன் எய்துவது இயற்கை. தகாத இடத்தில் நேசித்தால், நீசர் ஆகி நிறையழியும். இரக்கம் பெருகினால், சிவ இயற்கை விளங்கும்; அதன் விளைவு சிவபத்தி; வைராக்கியத்தை பக்தி வளர்க்கும்; அதன் வழியே பிரம ஞானம் பெருகி வரும்; இதற்கு மாறாக, இரக்கமற்ற நெஞ்சருடன் இருந்தேன்; வரவர அவ்வறவில் வளர்ந்தேன்; அடைக்கலமென வாழ்விக்கும் நின் அடிகளை வணங்காமல், பொழுது வறிது போயதுவே என்று புலம்பியபடி. தாழாது தாழ்தல்-முரண்தொடை. (310)

-எஞ்சலிலாத்

**311. தாயனையாய் உன்றனது சந்நிதிநேர் வந்தும்ஒரு
நேயமுமி லாதொதிபோல் நின்றதுண்டு**

(ப-ரை.) எஞ்சல் இலா தாய் அனையாய்-தளர்ச்சி என்றும் இல்லாத தாய் போன்றவனே; உன்றனது சந்நிதி நேர் வந்தும்-(ஆலயத்தில்) நின்னுடைய திருமுன் வந்தும்; ஒரு நேயமும் இலாது-ஒரு சிறிது அன்பும் இல்லாமல்; ஒதிபோல் நின்றது உண்டு-(நெடும்) 'ஓதிய மரம்போல் (வாளா) நின்றது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) எஞ்சதல்-குறைதல் எனினுமாம்; இதன் எதிர்மறை எஞ்சல் இல்லாமை. அன்பும் உருகும் அன்பின் உரிமையில், முன்பு இருப்பவள் அன்னை. தாங்குபவள் எனும் பொருளுடன், தயையமம் ஆன அவட்குத் தாய் என்பது ஒரு பெயர். அத் தாய்போலும் தற்பரா! புனித நின் ஆலயத்தில் புகுந்து, சந்நிதியில் திருவுருமுன் சார்ந்த போதும், அன்பு ஒரு சிறிதும் இல்லாமல், ஒன்றற்கும் பயனிலாத ஓதிய மரம்போல், நின்முன் வாளா நின்றது உண்டு; என்னே என் பேதமை என்று ஏங்கியபடி. (311)

-தீயவினை

**312. மாளாக் கொடிய மனச்செல்வர் வாயிலிற்போய்க்
கேளாச் சிவநிந்தை கேட்டதுண்டு**

(ப-ரை.) தீய வினை மாளா கொடிய மன செல்வர் வாயிலில் போய்-தீச் செயல் ஒருநாளும் தீராத கொடியமனம் கொண்ட பொருட் செல்வர் (வீட்டு) வாயிலில் புகுந்து; கேளா சிவ நிந்தை கேட்டது உண்டு-கேட்கத் தகாத சிவ நிந்தைகளைக் கேட்டது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) தீய வினை-பாவ காரியம். இச் செயலிற்குக் குரூர மனம் காரணம். மாளாக் கொடிய மனமும், சிவ நிந்தனைச் சொற்களும், இப் பிறப்பில் அவர்கள் சேகரிக்கு தீவினைச் செய்திகள், முன்னைய புண்ணியம், அவர்கட்குச் செல்வத்தை முதிர்வித்துளது; என் பாவம், அவர்கள் வீட்டின் வாயிலைத் தேடவைத்தது; 'சுடலைச் சாம்பல், எலும்பு மாலை, பாம்பாபரணம், எருக்கு மாலை; இந்த அழகில் தாரு வனத்தரைத் தலைகுனியச் செய்தல்; யானை முகன் ஒரு பிள்ளை, மற்றொரு மகன் குறத்தி மணாளன் என்பது முதலிய சிவ நிந்தைகள், நரம்பிலா நாவால் அவர் நாலாயிரம் பேசுவர், கேள்வி ஞானம்போல், இப் பாவப் படிற்றுகைகளை, கேண்மையிலாதேன் பல சமயம் கேட்டிருக்கிறேன்; என்னே பாவம் என்று தன்னையே இகழ்ந்தபடி. (312)

-மீளாத

313. பொல்லாப் புலையரைப்போல் புண்ணியரை வன்மதத்தால் சொல்லா வசையெல்லாம் சொன்னதுண்டு

(ப-ரை.) மீளாத பொல்லாப் புலையரைப் போல்-(தீய) பொல்லாப்பில் இருந்து திரும்பாத அற்பர்களைப்போல்; புண்ணியரை வன்மதத்தால் சொல்லா வசை எல்லாம் சொன்னது உண்டு-சிவ புண்ணியம் சிறந்தவர்களை, இறுகிய இறுமாப்பால், சொல்லத்தகாத நிந்தை பலவும் சொன்னது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) மீள் எனும் மேலோர் மனம்; மீளமாட்டோம் எனும் பொல்லார் உள்ளம். பொல்லல்-செதுக்குதல்; பொல்லாமை-தீமையைச் செதுக்கித் தீர்க்காத பரிபவம். புலையர்க்குப் பகுதி புல்; புல்-அற்பத்தனம். புண்ணியம் என்பது சிவ புண்ணியத்தை, சிவாலயதை வலம் வரல், துதித்தல், நாமம் செபித்தல், தியானித்தல், அடியவரைச் சிவமென உணர்தல், அருள்நூற் பயில்வு ஆதிய யாவும், சிவ புண்ணியம் என்று சிறப்பிக்கப் பெறும். வன் மதம்-வன்மையை யுடைய மதமதப்பு. வசை-பழி மொழி. இது புலையர்க்கு இயற்கை யாகலாம்; இனத்தால் உயர்ந்து, மனத்தால் வளர்ந்து, கனத்தால் சிறந்த நான் சில சமயம் சொன்னது, ஏதமான இறுமாப்புதான். என்ன பாவம் இது! (313)

-நல்லோரைப்

314. போற்றாது பொய்யுடம்பைப் போற்றிச் சிவபூசை ஆற்றாது சோற்றுக் கலைந்ததுண்டு

(ப-ரை.) நல்லோரை போற்றாது - (வாய்மை) நல்லவர்களை வணங்காமல்; பொய் உடம்பை போற்றி-பொய்யான தேகத்தைப் போவித்து, சிவபூசை ஆற்றாது - சிவபூசை செய்யாமல், (இப் பாவத்தால்); சோற்றுக்கு அலைந்தது உண்டு- (அனுதினமும்) உண்டிக்குத் திண்டாடி உழன்றது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) நல்லோர்-நன்மையை யுடையவர்கள்; அதையே ஓர்கிறவர்கள்; நெடிது அப்பண்பு நிறைபவர்கள். போற்றுதல்-வாழ்த்தல், வணங்கல், உதவுதல். பொய் உடம்பு-உள்ளது போல் தோன்றிச் சிலநாளில் இலதாகும் தேகம்; இதற்கு மெய் என்று பேர்வைத்ததே பொய். உத்தமர்களைப் போஷிக்காமல், என்னதென எண்ணிய பொய்யுடலைப் போற்றினேன்; இது தன்காலைத் தான் கும்பிடும் தரித்திர மனநிலை. சிவபூசை, சிவன் உய்யச் செய்வது; ஆற்றாமை-அது செய்யாமை; அதை ஆற்றுதற்குப் பொறுமையும், உணர்வின் ஆற்றலும் தேவை; தொனியில் அப்பொருள் தோன்றுவதை உணரலாம். பொய் உடலைப் போற்றியதும், நல்லோரைப் போற்றாமையும், சிவபூசை ஆற்றாமையும், உண்டிக்குத் திண்டாடுமாறு உழலச் செய்தது என்றபடி. (314)

-தேற்றாமல்

315. ஈபத்தா என்றிங் கிரப்போர் தமைக்கண்டு கோபத்தால் நாய்போல் குரைத்ததுண்டு

(ப-ரை.) தேற்றாமல்-(என் தகுதியை) எண்ணாமல்; பத்தா-அன்பனே; ஈ என்று இங்கு இரப்போர்தமைக் கண்டு - இன்ன உதவி செய் என்று இவ்வுலகில் கை ஏந்துபவரைப் பார்த்து; கோபத்தால் நாய்போல் குரைத்தது உண்டு - கோபத்தினால் நாயைப்போல், (கூசாமல் அவர்களை ஏசிப் பேசிக்) குரைத்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) இவன் தகுதியன்தானா? இவனிடம் கை நீட்டலால் பயன் விளையுமா என்று எண்ணிப் பார்த்திலர்; அதனால்தான், நான் நல்லவன் என்றே நம்பினர். வித்தகபொ 'பத்தா' என விளித்தனர். அதன்பின் 'ஈ' என்றனர்.

**“ஈ, தா, கொடு எனக் கிளக்கும் மூன்றும்
இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைய;அவற்றுள்,
ஈ என்கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே;
தா என்கிளவி ஒப்போன் கூற்றே;
கொடு என்கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே”**

என்பது தொல்காப்பியம். தன்னினும் தாழ்ந்தவர் ஈ என்பர்; தனக்குச் சமம் ஆனவர் தா என்பர்; தன்னினும் உயர்ந்தவர், கொடு என்று அதிகார தோரணையில் கேட்பர் எனும் பொருளில், வாங்குவார் தரத்தை அக்காப்பியம் வகுத்துரைக்கின்றது. என்னைச் சந்தித்தவர்கள், ஈ என்றனர்; அதனில் இருந்து, அவர்களைத் தேய்க்கும் வறுமைச் செய்தி தெரிகிறது. எப்படி யிருப்பினும் அவர்கள், அன்பனே என என விளித்து வினவினர். யாதொரு பயனையும் எதிர் நோக்காமல், ஏழைகட்கு இரங்கி யீதல், உயர்ந்த கொடைநடை. அங்ஙனம் இன்றிப் பிறர்க்குத் தருதல், வரவை எதிர்பார்த்துத் தருவது.

**“வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகை;மற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து” என்றார் வள்ளுவர்.
“இல்லோர் இரப்பதும் இயல்பே இயல்பே;
இரந்தோர்க் கீவதும் உடையோர் கடனே”**

என்பது நறுந்தொகை. ஆன்றோர் செய்துள இந்த அறிவிப்புகளையும் ஆயாமல், ஏடா! உனக்கென்ன கேடா! நீ ஒரு மாடா! சீசீ போடா! என்று, கோபத்தால் நாய்போல் குரைத்த கொடுமையை, என்னென்று கூறுவது என்று குமுறியபடி. (315)

-பாபத்தால்

**316. சிந்தையொன்று வாக்கொன்று செய்கை யொன்றாய்ப் போகவிட்டே
எந்தைநினை யேத்தா திருந்ததுண்டு.**

(ப-ரை.) சிந்தை ஒன்று-மனம் ஒருபுறம்; வாக்கு ஒன்று-வார்த்தை ஒரு வழி; செய்கை ஒன்றாய் போகவிட்டு-செயல் ஒரு திசையில் செல்லுமாறு விரையம் ஆக்கி; எந்தை நினை ஏத்தாது இருந்தது உண்டு-(இப்) பாவபலத்தால் எந்தையே! உன்னைப் போற்றிப் புகழாமல் பொழுது போக்கியது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) மனம் வாக்கு காயம் எனும் திரிகரணங்களும், தவறிய வழிகளில் சென்று தடுமாறின. ஒரு முகமாக வேண்டிய இவைகள், பன்மையாயின. இஃதே பாவம். இப்பாவம் கண் மயக்க, பரம பிதாவான உம்மை ஏத்தித் தொழுதல் இல்லாமல், புனித நேரத்தை வீணே போக்கினேன் என்று புலம்பியபடி. (316)

-புந்தியிந்த

**316. சொல்லைக்கல் என்றுநல்லோர் சொன்னபுத்தி கேளாமல்
எல்லைக்கல் ஒத்தே இருந்ததுண்டு**

(ப-ரை.) புந்தி இந்த சொல்லைக் கல் என்று நல்லோர் சொன்ன புத்தி கேளாமல்-அறிவுடைய இம் மொழியை அறிந்து கொள் என்று, ஆன்றோர் அறிவுறுத்திய அறிவுரையைப் பொருட்படுத்தாமல்; எல்லைக் கல் ஒத்தே இருந்தது உண்டு-எல்லையை அறிவிக்கும் (கருங்) கல் போன்று (அடியேன்) வாளா இருந்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) புந்தி என்பது, புத்தி எனும் வலித்தல் மெலித்தல் ஆயது. “அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றோ” என்று கம்பரும், “அரவணையான் எண்ணி உருகும் குருநாதன் என்பால் உரைத்த ஓர் மொழியே” என்று வெண்காட்டு அடிகளும், “ஜோதி மெளனியாய்த் தோன்றி, அவன் சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி” என்று தாயுமானவரும், இச்சொல்லின் அருமையைச் சூசிப்பிக்கின்றனர். சொல் என்றால் இதுதான் சொல்! அதை நீ கல் என்று சொன்னவர்கள் நல்குணர். அந்த அறவுரைக்கே செவிசாய்த்திலன் என்பார், ‘கேளாமல்’ என்றார். எல்லை காட்ட இருந்த கல்லிற்கும் எனக்கும் வேறுபாடு ஏது என்றபடி. (317)

-தொல்லைவினை

**317. ஆழ்த்தா மயவுலகில் அற்ப மகிழ்ச்சியினால்
வாழ்த்தாமல் உன்னை மறந்ததுண்டு**

(ப-ரை.) தொல்லை வினை ஆழ்த்து ஆமய உலகில்-முன்னைய வினைகள், (நிலையிலாப்) பிறவிகளில் ஆழ்த்தும் நிலவுலகில்; வாழ்த்தாமல் உன்னை மறந்தது உண்டு-வாழ்த்தி நின்னை வணங்காமல், மறந்தே இருந்த காலம் உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) தொல்லை வினை-அநாதி காலமாகத் தொடரும் இருவினை. ஆமயம்-பசுஞ்சாணம்; இங்கே ஆன்மாவின் மும்மலம்; இது பிறவி (நோய்) எனும் பொருளில் நின்றது. ஆணவ அழுக்கால், எதை எதையோ நினைத்தேன்; எதை எதையோ பேசினேன்; ஏதேதோ செய்தேன்; அவைகள், இருவினைப் பெயர் கொண்டு எழுந்தன. ஆரவாரித்தன; அநியாயப் பிறவி நோயில் அழுத்தின. அந்நோயால், எங்குமான நின்னைக், காண முடியாது கண்கள் இருண்டன. சிறந்த நின் அருள்நாதம் செவியில் நுழைந்தில. நூற்களிலும் புறம் தெரிந்தன. அவைகளின் அகம் அறியாதபடி, அறிவு இருண்டது. அடியோடு இந்நோயை அழிக்கும் ஒரு மருந்து உளது. அது, பாடு பாடு என்று உன் புகழைப் பாடுவதுதான். வாழ்த்துதலை வழக்கமாகக் கொண்டோர்க்கு, இடையறாது நின்னை நினைக்கு நினைவு வரும்; நினைவு பிறவி நோயை நீக்கிவிடும்; வாய் படைத்த பயனாக, வாழ்த்தாத காலமெல்லாம் நின்னை மறந்த காலம்; மறந்த காலம் எல்லாம், பிற ஈடுபாட்டில் வினைகள் பிறந்த காலம்; வினைகளோ ஆழமான பிறவிச் சேற்றில் ஆழ்த்துகின்றன அரசே! இப்படியுமா இருக்கும் என் பாவம் என்று, அலுங்கி நலுங்கி அழுதபடி.(318)

-தாழ்த்தாமல்

**318. பூணா எலும்பணியாய்ப் பூண்டோய்நின் பொன்வடிவம்
காணாது வீழ்நாள் கழித்ததுண்டு**

(ப-ரை.) தாழ்த்தாமல் பூணா எலும்பு அணியாய் பூண்டோய்-(இவை) தாழ்ந்தவை என்று தள்ளாமல், அணிகலனாக எலும்புகளை அணிந்தவனே; நின் பொன் வடிவம் காணாது வீழ்ந்தாள் கழிந்தது உண்டு-(தனிப்பெரும்) நின் பொன் மேனியைத் தரிசனம் செய்யாமல், (கதிதரும் வாழ்நாட்களை,) வீழ்நாளாகக் கழித்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) இறந்த பின்னும், உயிரின் வாசனை என்புள் இருக்கும், எம் என்புகளை மாலையாக ஏற்றருள்; இதன் வழியே, இனிப் பிறவா வழியருள் என்று சிலர் இறைஞ்சினர். வேண்டுவார் வேண்டுவதை அருளும் விமலா! அங்ஙனமே தலைகளை, என்புகளை மலைகளாகத் தரித்தீர். இயற்கையில் விருப்பும் வெறுப்பும் இலாதவர் நீர். கன்மம் சூழ்ந்த காயத்தர் யாம்; புனித அருள் போர்த்தது உமது புண்ணியமான திருமேனி.

“காயமோ மாயையன்று, காண்பது சத்தி தன்னால்”

என்று, சித்தியார் உம்மைச் சிந்திக்கின்றது. பொன்னான அத் திருமேனியை, தலங்களில் சென்று தரிசிக்க வேண்டும்; எங்கும் ஆலயம், எங்கும் சந்நிதி, எங்கும் நின் திருவுருவம். இந்த வழிபாடு, எங்குமானவன் நீ என்னும் நினைவை எழுப்பும்.

அதன் பின், “பார்க்கும் இடமெல்லாம் பரவெளி” என்று அறிய வரும்; அதனில் அமுந்த வரும்; அதன்பின் அம்மயம் ஆறுதலுறும்; இதுதான் வாழும் வழிமுறை.

குட்டிக் சேறாக மனத்தைக் குழப்பிக் கொண்டு, தற்பர நின் திருவருவைத் தரிசிக்க விரும்பாமல், வாழ்நாள் அனைத்தையும் வீழ்நாள் ஆக்கினேனே!

புனிதமானது மூச்சு; அதன் வழியே உயிர் போய்க் கொண்டே இருக்கிறதே! கடிகாரத் துடிப்பைப்போல் இதயத்துடிப்பு, கால விரையத்தைக் காட்டுகின்றதே! மூப்பு வருமுன் காப்புத் தேட வேண்டாவா! கழிந்த நீர் மீளாது; அதுபோல் இழந்த காலம் மீள எய்தாதே என்று ஏங்கியபடி.

-மாணாத

320.காடுபோல் ஞாலக் கடுநடையி லேஇருகால் மாடுபோல் நின்றுழைத்து வாழ்ந்ததுண்டு

(ப-ரை.) மாணாத காடுபோல் ஞாலக் கடு நடையிலே-(கனி நிழல் தரும்) கம்பீரம் இல்லாத (முள்கள் அடர்ந்த) காடுபோன்ற உக்கிரமான வேகமுள உலக ஒழுக்கத்தில்; இருகால் மாடுபோல் நின்று உழைத்து வாழ்ந்தது உண்டு-இரண்டு கால்களையுடைய மாடுபோல் இருந்து, (வாழ்நாள் முழுதும்) பாடுபட்டு (வயிறு வளர்த்து) வாழ்ந்தது உண்டு, (-)

(வி-ரை.) மணமலர், நீள்நிழல், காய்கனி ஆதிய தருகிற காரணத்தால், தருக்கள் என்று மரங்கட்குப் பெயருளது. நிற்க நிழலற்ற கல்லும் முள்ளுமான பொட்டல் காடு, ‘மாணாதது’ எனப் பெறுகிறது. எவரும் அணுகாத, அக்காடு போல்வது என் வாழ்க்கை நிலை. ஆம். மாணாத காடுபோல் வாழ்ந்தது உண்டு. ஐயோ! போதாது இந்த உவமை.

காலச் சக்கரம், கனவேகத்திற் சுழல்கிறது. அதனை எவரும் அறிந்திலர். நினைவில் நெடுவேகம், பேச்சில் துடிப்பு, நடையில் துரிதம்; இது, ‘ஞாலக் கடுநடை’. அடபாவமே! இந்நிலையில், “வயிறோம்புதற்கே வயின்வயின் ஓடினேன்.” ஓயாது மாட்டுப் பாடுபட்டு உழைத்தேன். மாட்டுக்கு நான்கு கால்; எனக்கு இரண்டு கால்; இவ்வளவே வேற்றுமை. ‘ஞாலக் கடு நடையிலே, இருகால் மாடுபோல் நின்று உழைத்து வாழ்ந்தது உண்டு’; நல்லது ஒன்றும் செய்திலனே என்று நைந்தபடி. (320)

-நாடகன்ற

321. கள்ளிவாய் ஓங்குபெருங் காமக் கடுங்காட்டில் கொள்ளிவாய்ப் பேய்போல் குதித்ததுண்டு

(ப-ரை.) நாடு அகன்ற-(புனித) நாட்டிற்குப் புறம்பான; கள்ளி வாய் ஓங்கு பெரும் காமக் கடும் காட்டில்-கள்ளிச் செடிகளே எங்கும் கலந்தது போன்ற வரம்பு கடந்த காமம் ஆகிய அதி பயங்கர அரணயத்தில்; கொள்ளி வாய் பேய்போல் குதித்தது உண்டு-கொள்ளி நெருப்பைக் கொட்டும் பேயைப்போல், குதித்து (அடியேன்) கூத்தடித்தது உண்டு, (எ-று.)

(வி-ரை.) முல்லை நிலமான காடு வேறு; இது, நல்லோர் வாழும் நாட்டிற்குப் புறம்பான நாசகரமான காடு. “பொன்போலும் கள்ளிப் பொறி பறக்கும் கானல்” எனப்பெறும் இதை விட மோசமானது, உடலில் பெருங்கொதிப்பைப் பெருக்கும் காமம் என்னும் பெருங்காடு. இதனில் சிக்கியவர்கள், என்றும் உய்ந்தது இல்லை. கள்ளிச் செடிகள் அடர்ந்த காட்டில், கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள் குதிபோடும்; காமக் கடுங்காட்டில் கால் வைத்த அடியேனும், பேயின் பண்புள பேதை ஆயினேன். பல்லிளித்தேன். கண்ணவிந்தேன். காயம் முழுதும் காமக் கனல்மயம். கண்களில் வெப்பம். கொஞ்சிப் பேசும் சொற்களில் கொதிப்பு. இன்னும் விரிவு வேண்டா. கோதையரைக் காணும் போதெல்லாம். உள்ளம் குதித்தது. பாழும் உடலும் பதைத்தது. அன்னார் அவயங்களை, அமுத மயமானது என்று, சேட்டை மனம் கொண்டு சிந்தித்தேன். அவைகளைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்களையும், ஆடிய ஆடல்களையும், எண்ணும்போதெல்லாம் இதயம் அதிர்கிறதே! (321)

-ஒள்ளியரால்

322. எள்ளுண்ட மாயா இயல்புறுபுன் கல்வியெலாம் கள்ளுண்ட பித்தனைப்போல் கற்றதுண்டு

(ப-ரை.) ஒள்ளியரால் எள் உண்ட மாயா இயல்புறு புன் கல்வி எலாம்- ஆன்றோர்களால் அவமதிக்கப் பெற்ற மாயையின் இயற்கையில் மலர்ந்த அற்பமான கல்வி அனைத்தையும்; கள் உண்ட பித்தனைப்போல் கற்றது உண்டு-மதுவைக் குடித்த மயக்கொடு பிதற்றல் உடைய பேதையைப் போல். (பாவையர் செய்தி குறித்துப்) படித்தது உண்டு, ()

(வி-ரை.) இயற்கை அறிவு, கற்ற அருள் கலை ஞானம், உள்முகத் தியான உணர்வு மூன்றும் உடையவர் ‘ஒள்ளியர்’. நோக்கிலும், சிந்தனையிலும், செயலிலும் பிரகாசமான அப்பெரியோர்கள், புறக்கணிக்கும் கல்வி புன்கல்வி. ஏதமான அக்கல்வி, மாயையில் இருந்த மலர்ச்சி. பித்து இயற்கையிலேயே பிடித்த ஒருவன், பாழும் கள்ளை வேறு பருகுவனேல், படபடப்பான்; எதை எதையோ பகர்வான்; அந்நிலையன் அடியேன்; என்னைத் திருத்த எவராலும் இயலா.

**“அலகுசால் கற்றும், அறிவுநூல் கல்லாமல்
உலகநூல் ஓதுவது எல்லாம்-கலகல
கூஉந் துணையல்லாம், கொண்டு தடுமாற்றம்
போலந் துணையறிவார் இல்”**

எனும் நாலடியார் தர்மத்தை நான் உணர்வது எந்நாளோ? என்று நைந்தபடி.

-நள்உலகில்

323. சீராசை எங்கும்சொல் சென்றிடவே வேண்டுமெனும் பேராசைப் பேய்தான் பிடித்ததுண்டு

(ப-ரை.) நள் உலகில்-(உத்தம) நட்பாடற்கு உரிய (இவ்) உலகத்தில்; சீர் ஆசை எங்கும் சொல் சென்றிடவே வேண்டும் எனும்-சிறந்த எந்தத்

திசையிலும்(என்) சொல் செலாவணியாக வேண்டும் என்கின்ற; பேர் ஆசைப் பேய்தான் பிடித்தது உண்டு-பேராசை ஆகிய பேய் ஒன்றே(எளியேனை இறுத்திப்) பிடித்துக் கொண்டு இருக்கிறதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மேலே விண்ணுலகம்; கீழே பாதலம்; இரண்டற்கும் நடுவிருந்த உலகம் நிலவுலகம்; ஆதலின், 'நல் உலகம்' என்பதற்கு, மத்தியப் பிரதேசமான பூலோகம் எனப்பொருள் கொள்ளவும் பொருந்தும். 'சீர் ஆசை' என்பதில் உள்ள ஆசை-திசையெனும் பொருளது; இது வடசொல். எந்தத் திக்கிலும், என் சொற்களையே எவரும் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்பது என் ஆசை; வரவர இந்த ஆசை வளர்ந்தது; பேய்க் கோலம் கொண்டு பெருகியது. அதன் பிணிப்பில் அகப்பட்டு, ஆடாத ஆட்டம் எல்லாம் ஆடிய இத் தலைவேதனையை எவரிடம் சொல்லி ஆறுவது? "பொல்லார்க்குக் கல்விவரில் கருவம் உண்டாம்; அதனோடு பொருளும் சேர்ந்தால், சொல்லாதும் சொல்ல வைக்கும்; சொல் சென்றால், குடிகெடுக்கத் துணிவர் கண்டாய்" என்பது அனுபவ ஆன்றோர் அறிவுரை.

**"எமக்கிதுவே பேராசை! என்றும் தவிரா(து)
எமக்கொருநாள் காட்டுதியோ எந்தாய்! அமைக்கவே,
போந்தெரி பாய்ந்தன்ன புரிசடையாய்! பொங்கிரவில்
ஏந்த(து) எரிபாய்ந்த(து) ஆடும் இடம்"**

என்னும் புனிதவதியார் போன்றவர் பேராசை, புனிதம் ஆனது. என் பேராசையோ, வசைக்குரிய நசை; என்ன சங்கடமான செய்தி யிது என்று கலங்கியபடி. (323)

-தீராஎன்

**324. சாதகமோ தீவினையின் சாதனையோ நானறியேன்
பாதகமென் றாலெனக்குப் பால்சோறு**

(ப-ரை.) தீரா என் சாதகமோ-(சால்பான) முடிவு இல்லாத என் ஜாதகப் பலனோ; தீவினையின் சாதனையோ-பாதகச் செயலின் பயிற்சி விளைவோ; நான் அறியேன் - என்னால் ஒன்றும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லையே; பாதகம் என்றால் எனக்கு பால் சோறு-பாவ காரியம் செய்வது எனில், எனக்கு (வியன்மிகு) பால்சோறு விழுங்குவது போலுளது. ()

(வி-ரை.) முற்றுப் புள்ளி வைக்க முடியாமல் வளரும் ஜாதக வரலாற்றை, 'தீரா என் சாதகமோ' என்றார். தீய வைக்கும் கன்மத்திற்குத் 'தீவினை' என்று பெயர். அதன் சாதனை, தன்மை முன்னிலை படர்க்கை மூன்றிடத்தும் அழிவுச் செய்திதான். ஏன் இப்படி இடர்ப்பட வேண்டும்? அந்தோ! ஏன் இது என்று எனக்கே தெரியவில்லையே! பதைத்துத் துடிக்கப் பிறப்பது பாதகம்; பால்சோறுபோல், ஏதமான அதனில் ஆர்வம் எழுகிறதே என்று ஏங்கியபடி.

-தீதகன்ற

**325. தூய்மை நன்றாம் என்கின்ற தொன்மையினார் வாய்க்கினிய
வாய்மையென்றால் என்னுடைய வாய்குமட்டும்**

(ப-ரை.) தீது அகன்ற தூய்மை நன்றாம் என்கின்ற தொன்மையினார் வாய்க்கு இனிய வாய்மை என்றால்-தீமை தீர்ந்த தூய்மை (வித்தக) நலத்தை விளைவிக்கும் என்று அறிவுறுத்துகின்ற, முன்னோர்களுடைய வாய்க்கு இன்பம் வழங்குகின்ற வாய்மை மொழி என்று எவரேனும் இயம்பினால்; என்னுடைய வாய்க்கும்-(அவ்வோசை செவியில் புகுந்ததும்,) எனது வாயில் வாந்தி வருவது போலுளதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) போலி ஒழுக்கம் புரளுகின்ற உலகத்தில், மெய் ஒழுக்கம் நலத்தை மேவுவிக்கும்; ஆதலின், 'தீது அகன்ற தூய்மை நன்றாம்' என்று அறவோர் அறிவிப்பர். அவர்கள், புராதன காலப் புனிதர் ஆதலின், 'தொன்மையினார்' என்று குறிக்கப் பெற்றனர். தோலா நாவின் அம் மேலோர் வாக்கனைத்தும், வாய்க்கு இனிய வாய்மை என்று வழத்தப் பெறும்; வாய் எனில், அதனில் இருந்து வெளிவது வாய்மை. அதனை அழுக்குப் படுத்துவது ஆகாது.

“வாய்மை எனப்படுவது யாதெனில், யாதொன்றும் தீமை இலாத சொல்ல”

முதலாக, பயன்காட்டும் வள்ளுவர் ஒரு அதிகாரமே பாடியுலர். “பொய்யிலே பிறந்து பொய்யிலே வளர்ந்து” பொய்மைச் சூழ்நிலையில் புழுங்கும் எனக்கு, அந்த வாய்மை என்றாலே வாய்க்கும்; என்ன பாவம் இது என்று எண்ணி நைந்தபடி. (325.)

-காய்மைதரும்

326. கற்கு நிகராம் கடுஞ்சொலன்றி நன்மதுரச் சொற்குமெனக் கும்வெகு தூரங்காண்

(ப-ரை.) காய்மை தரும் கற்கு நிகராம் கடும் சொல் அன்றி-கடுமை காட்டும் கல்லிற்கு ஒப்பான குரூரமான சொற்கள் அல்லாமல்; நன் மதுரச் சொற்கும் எனக்கும் வெகு தூரங்காண்-நன்மையுடைய இனிய மொழிகட்கும் எளியேற்கும் நெடுந்தூரம், ()

(வி-ரை.) காய்மை-காய்ச்சல்; மற்று(புளிக்கும்) காய்போலும் 'கடுஞ்சொல்' எனினுமாம்; இப்பொருளில் 'தரும்' என்பது, சமம் எனும் உவம உருபு. இதனுடன், கல் செய்யும் காரியத்தது 'கடுஞ்சொல்' என்பதை எண்ணும் போதே அதன் கடுவேகம் புலனாகும். 'காண்' என வரும் இடந்தோறும் முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம். “இனிய உளவாக இன்னாத கூறல், கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று” என்னும் குறள் இங்கு எண்ணத் தகும். (326)

-பொற்புமிக

327. நண்ணியுனைப் போற்றுகின்ற நல்லோர்க் கினியசிவ புண்ணியமென் றாலெனக்குப் போராட்டம்.

(ப-ரை.) பொற்பு மிக நண்ணி உனைப் போற்றுகின்ற நல்லோர்க்கு- (பெருமிதப்) பொலிவு பெருகிய (இனிய) நினைவைப் பாடுகின்ற இயல்புடைய

பாவலர்கட்கு; இனிய சிவ புண்ணியம் என்றால் எனக்குப் போராட்டம்-(சிறந்த) இன்பம் விளைவிக்கும் சிவ புண்ணியச் செயல் எனில், (பொல்லாத) எனக்கு (அது) பெரிய போராட்டமாகத் தோன்றுகின்றதே, ()

(வி-ரை.) “வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்” என்பது, எட்டாந் திருமுறை. அதுபோல், தம்மைப் போற்றிக் கொள்ளுதற்கு நல்லோர் உன்னைப் போற்றுகின்றனர். (போற்றுதல்-காத்துக்கொள்ளுதல்.) பாராயணப் பெயரால் போற்றுனரை, கால தேவதையும் கர்ம தேவதையும் கண்டு கலங்கும். ஆதலின், எந்த இடையூறும் அவர்கட்கு இல்லை. தம்மைப் போல் மக்கள் இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று, அவர்கட்குத் தானம் தருமம் செய்தல் பசு புண்ணியம்; ஏற்பாரைச் சிவமாக எண்ணிச் செய்தல் சிவபுண்ணியம். உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை, பொருபொருத்துத் துடிக்கும் ஆட்டம் போராட்டம். (327)

-அண்ணலுனை

328. நாளுரையா தேத்துகின்ற நல்லோர்மேல் இல்லாத கோளுரையென் றாலெனக்குக் கொண்டாட்டம்

(ப-ரை.) அண்ணல் உனை நாள் உரையாது ஏத்துகின்ற நல்லோர் மேல்-அண்ணலே! (ஒரு) நாளும் தள்ளாமல் உன்னை வழிபடுகின்ற நலமுறு ஞானிகள் மீது; இல்லாத கோள் உரை என்றால் எனக்கு கொண்டாட்டம்-இல்லாத குறைகளை இயம்பு என எவரேனும் வினவில், எனக்கு மாபெரும் குதிபோடும் மகிழ்ச்சி விளைகிறதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ‘நாள் உரையாது ஏத்துகின்ற’ என்பதற்கு, விசேட நாள் என்று விளக்கம் கூறாமல், (என்றும் எந்நேரமும்) இறைஞ்சுகின்ற எனினுமாம். ஒரு குறையும் இல்லாதார் அந்த உத்தமர்கள்; அவர்கள் மேல், இல்லதை ஏற்றி உரைப்பதை ஏதமான செயல். குற்றங்களைச் சுமத்துவது கோளார் செயல்; கோள்-பகுதி. எப்படி எப்படியோ கூறி, மற்றவரை நம்ப வைப்பது மாபாதகம். “கோளர் இருக்கும் ஊர்;; கொன்றாலும் கேளா ஊர்; காளையரே நின்று கதறும் ஊர்; நாளை-பழியே சுமக்கும் ஊர், பாதகரே வாழும் ஊர், அழியும் ஊர்” என்று குகை நமசிவாயர் கூறுவதை, குறிப்பாய் உணர்பொழுதே நெஞ்சு குமுறுகிறதே! கோளர்க்குக் கோள் சொல்வதே ஒரு கொண்டாட்டம்; இப்பாவத்தால், இவர்களது எதிர்காலம் திண்டாட்டம்; பல இடங்களில் இந்த அனுபவம் பார்த்துளம். (328)

-நீளநினை

329. நேசிக்கும் நல்ல நெறியாம் சிவாகமநூல் வாசிக்க என்றால்என் வாய்நோகும்

(ப-ரை.) நீள நினை நேசிக்கும் நெறியாம் சிவாகம நூல்-நின்பால் அன்பு நீளச்செய்யும் நன்மார்க்கமான (நுட்பச்) சிவாகம நூற்களை; வாசிக்க என்றால் என் வாய் நோகும்-படிப்பது எனில், வாயோ எனக்கு வலிக்கிறதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அருவரு ஆனவர் சதாசிவர்; “சத்தத்தின் உள்ளே சதாசிவம்” என்கிறார் ஓளவையார். ஐம்முகச் சிவனான அவர், இருபத்தெட்டு ஆகமங்களை அருளியுள்ளார். ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை எனும் வியன்மிகு நான்கு பாதங்களை, அவைகள் விரித்துரைக்கின்றன. அவ்வழிகளைப் பின்பற்றி, வழிபாடு எங்கும் வளரும்; சிவஞானம் அதன் மூலம் சித்திக்கும்; அதன்பின் பரசிவபோகம் பலிப்பது திண்ணம். அரிய இவைகலை அனுபவம் ஆக்கும் சிவாகம நூற்களின் சிறந்த அறிவிப்புகள், புராண இதிகாச தோத்திர நூற்களில், வளர்ந்து பொங்கி வருகின்றன. ஊன்றி அவைகளை வாசிக்க, சிறந்த அவைகளின் பொருள்களில் உணர்வு சிக்கிக் கொள்ளும்; அச் சிக்கலில், “நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ” எனும் திருவாசக அனுபவத்தெளிவு பிறக்கும்; “வாசி வாசி என்றுரைத்தார் வெண்ணிலாவே! அந்த-வாசி என்ன பேசு கண்டாய் வெண்ணிலாவே!” என்பதில், புனித இந்நூட்பம் பொதிந்துள்ளது. இவ் வெண்ணிலாக் கீதத்திற்கு வேறு வேறு உரிய பொருள் நூட்பங்கள் உள. (329)

-காசிக்கு

**330. நீள்திக்கில் ஆனாலும் நேர்ந்தறிவ தல்லதுவீண்
வேடிக்கை என்றால் விடுவதில்லை**

(ப-ரை.) காசிக்கு நீள் திக்கில் ஆனாலும் நேர்ந்து அறிவது அல்லது- (வடதிசைக்) காசிப் பதிபோல் நெடும் தூரத்தில் நிகழ்கின்றது ஆயினும் சென்று கண்டு திரும்புவது அன்றி; வீண் வேடிக்கை என்றால் விடுவது இல்லை-வீணான பொழுது போக்கு விளையாட்டு எனில் நான் விடுவதே இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) காசியை விட தூரமாயினும் கண்காட்சியெனில் விடுவது இல்லை. காணவேண்டும் எனும் ஆர்வம் கட்டுக்கு அடங்குவது இல்லை; எத்தனையோ தரம் இச்செய்தி; பொழுதை இப்படியே வீணே போக்கியுள்ளன் என்று புலம்பியபடி. (330)

-நாடயலில்

**331. வீறாம் உனது விழாச்செயினும் அவ்விடந்தான்
ஆறா யிரங்காதம் ஆங்கண்டாய்**

(ப-ரை.) நாடு அயலில் வீறு ஆம் உனது விழா செயினும்-(அரிய) நாட்டுக்கு அண்மையில், விளக்கமான உனது (கோயில்) திருவிழா நிகழ்கின்றது எனினும்; அ இடந்தான் - அந்த இடம்; (எனக்கு) ஆறு ஆயிரம் காதம் ஆம் கண்டாய்-(தொல்லையான) ஆறாயிரம் காததூரம் ஆகத் தோன்றுகிறதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நியதியற்ற வேடிக்கை வெகு தூரத்தில் நிகழ்ந்தாலும், அண்மையில் நிகழ்வதுபோல் சென்று கண்டு மகிழ்ந்து திரும்பும் எனக்கு, ஆலயத் திருவிழா அண்மையில் நிகழும் ஆயினும், தூய்மையற்ற மனத்திற்கு அது வெகு தூரமாகத் தோன்றுகிறதே என்று, உள்ளம் கலங்கி உரைத்த படி. தெய்வக் காட்சி, ஈஸ்வர சிந்தனை, அடியர் தரிசனம், அவர்களது பாததூளி படுகிற பாக்கியம் யாவும் கொண்டது ஆதலின், ‘வீறாம் உனது விழா’ என்றார். (331)

-மாறான

**332. போகமென்றால் உள்ளமிகப் பூரிக்கும் அன்றிசிவ
யோகமென்றால் என்னுடைய உள்நடுங்கும்**

(ப-ரை.) மாறு ஆன போகம் என்றால் உள்ளம் மிகப் பூரிக்கும்-இயற்கைக்கு மாறுபட்டது ஆகிய (இகலோக) போகம் எனில், (மட்டரகம் ஆன) மனம், அளவிறந்த மகிழ்ச்சி யடையும்; அன்றி-(அஃது) அல்லாமல்; சிவ யோகம் என்றால் என்னுடைய உள் நடுங்கும்-சிவயோகம் எனில், எனது உள்ளம் பெரிதும் உதறல் எடுக்கும், (எ-று.)

(வி-ரை.) போகத்திற்குப் பகுதி புகு. துணிந்து புகுந்து துய்ப்பது எனும் பொருட்டு. மற்று இது வடசொல் எனக் கொண்டு, அனுபவிப்பது என்னும் பொருள் கோடலுமாம். மாறான போகம் என்பது, அருமை இயற்கைக்கு அயலாகி உறவாடும் வெறிநடை; இது, விஷய போகச் சேற்றுச் செய்தி. யோகத்திற்குப் பகுதி யுக்; (சிவத்தொடு) ஒன்றிச் சிறத்தல் எனும் பொருள் தரு பெயரிது. பொல்லாத உறவிற்குப் பூரிப்பு; நல்ல தொடர்பிற்கு மனம் நடுங்கல்; என்ன பரிதாபமான செய்தி யிது! (332)

-சோகமுடன்

**333. துள்ளலொழிந் தென்னெஞ்சம் சோர்ந்தழியும் காலத்தில்
கள்ளமென்றால் உள்ளே களித்தெழும்பும்**

(ப-ரை.) சோகமுடன் துள்ளல் ஒழிந்து-துன்பத்துடன் துடிப்புத் தொலைந்து; என் நெஞ்சம் சோர்ந்து அழியும் காலத்தில்-எளியேன் மனம் அயர்ந்து அழியும் (மரண) நாளிலும்; கள்ளம் என்றால் உள்ளே களித்து எழும்பும்-திருட்டுத் தனம் எனில், உள்ளம் கள்வெறி கொண்டு நீள எழும்பி நிமிரும், (எ-று.)

(வி-ரை.) சோகம்-அடியொடு சுகம் அழிந்த சூழ்நிலை. துள்ளல்-துடிதுடிக்கும் பரிபவம்; இவ்வளவு தான் வாழ்க்கை முழுதும் கண்ட வளன். இருந்த நாளில் பாவக் கள்ளத்திலேயே பயிற்சியாதலின், அந்திம நாளினும் திருட்டுப் புத்தி திமிதமிடும்; இந்த அநியாயத்தை எவரிடம் சொல்லி ஆறுவது? கள்ளின் போதை போல்வது களி; கள்ளம்-பிறர் பொருளைக் கவர்தல் சிந்தனை; கள்-பகுதி; அதுவும் கள், இதுவும் கள்; அடபாவமே! (333)

-அள்ளனெறி

**334. செல்லென்றால் அன்றிச் சிவசிவா என்றொருகால்
சொல்லென்றால் என்றனக்குத் துக்கம்வரும்**

(ப-ரை.) அள்ளல் நெறி செல் என்றால் அன்றி-சேறான (நரக) வழியில் செல் என்றாலும் (திருப்தி;) அஃது அல்லாமல்; சிவசிவா என்று ஒருகால் சொல் என்றால் என்றனக்கு துக்கம் வரும்-சிவசிவா என்று ஒருதரம் சொல் என்று எவரேனும் தெரிவித்தால், துக்கம் எனக்குத் துறுத்து வரும், ()

(வி-ரை.) பொல்லா நரகில் போய் விழு என்று பிறர் கூறுவரேல், வாழ்நாளில் அதுகுறித்து வருந்துவதே இல்லை; சிவ சிவ என்று சொல் எனில், தூய அந்நடை துன்பமாகத் தோன்றுகிறது என்றபடி. அள்ளல் -(நாற்றச்) சேறு; நெறி-(தவறான) வழி. சிவசிவ என்பது நல்ல வழி. காலமுந்திச் சாவதாயின் செல்; கரையேறி வாழ்வதாயின், சிவநாமம் சொல் என்பது கருணை நடை. சிவ என்பது ஒருதலை மாணிக்கம் என்று உரைக்கப் பெறும். “சிவசிவ என்கிலர் தீவினையாளர், சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாளும், சிவசிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவர், சிவ சிவ என்றிடச் சிவகதி தானே” என்பது, அருள் மூலம் கண்ட திருமூலர் அதிரகஸ்யமாகச் செய்த அறிவிப்பு. (334)

-நல்லநெறி

335. வாம்பலன்கொண் டோர்கள் மறந்தும் பெறாக்கொடிய சோம்பலென்ப தென்னுடைய சொந்தங்காண்

(ப-ரை.) நல்ல நெறி வாம் பலன் கொண்டோர்கள்-வாய்மை வழியைத் தழுவியபயன் அறிந்து கொண்ட மேலோர்; மறந்தும் பெறா-அயர்ந்து மறந்த போதும் அடையாத; கொடிய சோம்பல் என்பது என்னுடைய சொந்தங்காண்-கொடுமை யுடைய தான சோம்பல் குணம் என்பது, (ஊன்றி) என்னொடு கொண்ட உறவாகும், (எ-று.)

(வி-ரை.) வாம்-வாவி வரும். வாவுதல்-தாவுதல்; அவாம் என்பதன் முதற்குறை எனினும் ஒக்கும்; அவாம்-அவாவுகின்ற; விரும்புகிற எனும் பொருட்டு. சோம்பலுக்குப் பகுதி சோம்பு; இஃது, எழுந்து இயங்க மனம் கொள்ளாத குமைச்சலான சோர்வுக் குணப் பெயர். சோம்பலே சொந்த பந்து என்று இழித்தபடி. (335)

-ஏம்பலுடன்

336. ஏற்றோ இரக்கமென்ப தென்றனைக்கண் டஞ்சியெனை உற்றோ ரையமுடன்விட் டோடுங்காண்

(ப-ரை.) ஏம்பலுடன் - களிப்புடன்; இரக்கம் என்பது-சீவகாருண்யம் என்பது; என்றனைக்கண்டு அஞ்சி-(படபடக்கும்) என்னைப் பார்த்துப் பயம் கொண்டு; எனை-என்னையும்; உற்றோரையும்-என்னைச் சார்ந்தவர்களையும்; ஏற்றோ உடன் விட்டு ஓடுங்காண்-எந்த விதத்திலோ ஒரு சேரக் கைவிட்டு ஓடிவிடும், (எ-று.)

(வி-ரை.) ஏம்பல் என்பது, பெருங் களிப்பு. இரக்கம் என்பது, ஆன்ம உணர்வின் இயற்கைப் பண்பு. அவைகள் என் சுய நிலையை அறிந்தன. அளவளாவி என்னொடு வாழ அஞ்சின. மதியற்ற என்னையும், என்னைச் சார்ந்தாரையும் மறந்தன; அடியோடு துறந்தன. உடையவன்போல் நடிக்கும் இவனிடம் இருந்து ஓடி விடுவதே உத்தமம் என்று உணர்ந்தன, ஒழிந்தன என்றபடி. (336)

-சற்றேனும்

**337. ஆக்கமே சேரா தறத்தூரத்து கின்றவெறும்
தூக்கமே என்றனக்குச் சோபனங்காண்**

(ப-ரை.) சற்றேனும் ஆக்கமே சேராது-சிறிதளவு ஆயினும் சிறந்த திரு சேராதபடி; அற தூரத்துகின்ற-அடியொடு விரட்டி யடிக்கின்ற; வெறும் தூக்கமே என்றனக்கு சோபனம் காண்-வெற்று நித்திரையே என்னுடைய விளக்கம் ஆன திருவிழா,

(வி-ரை.) ஆக்கம்(மேன் மேலும்) ஆகி வருவது; தூக்கம்-தொங்கி விழுவது. சோபனம்-சுபகரமான விழா எனப்பெறும்; “தூங்கிக் கண்டார் சிவ லோகமும் தம்முளே, தூங்கிக் கண்டார் சிவ யோகமும் தம்முளே, தூங்கிக் கண்டார் சிவ போகமும் தம்முளே, தூங்கிக் கண்டார் நிலை சொல்வதெவ் வாறே” என்று திருமந்திரம், இது குறித்துத் தெரிவிக்கும் கருத்து சிந்தித்தற்கு உரியது; பலகாலச் சாதனையின் பயன் இது, ஆக்கம் தரும் தூக்கம் என்று அறியப் பெறும். என் தூக்கம் வெறும் தூக்கம்; இது ஆக்கத்தை விரட்டி யடிப்பது. சொக்கி விழ வைக்கும் இதுவே எனக்குச் சுபம் என்று, நைந்த மனம் கொண்டு நவின்றபடி.

-ஊக்கமிகும்

**338. ஏறுடையாய் நீறணியா ஈனர்மனை யாயினும்வெண்
சோறுகிடைத் தாலதுவே சொர்க்கங்காண்**

(ப-ரை.) ஊக்கம் மிகும் ஏறுடையாய்-தளரா எழுச்சியுள தரும் விடைமேல் வருபவனே; நீறு அணியா ஈனர் மனை ஆயினும்-(புனிதத்) திரு வெண்ணீறு பூசாத இழிந்தவர்கள் வீடு ஆனாலும்; வெண் சோறு கிடைத்தால் அதுவே சொர்க்கங்காண்-(முல்லை அரும்பு போன்ற) வெண்ணிறமான சோறு கிடைக்குமானால், அதுவே (எனக்கு) சொர்க்க சுகம், (எ-று.)

(வி-ரை.) உனக்கு உரியது ஏறு; அடியர்க்கு உரியது நீறு; எனக்கு உரியது சோறு. வெண்ணிறமாகி மூன்றும் விளங்குகின்றன. ஏற்றின் வெண்மை, சத்வ தர்ம அடையாளம்; நீற்றின் வெண்மை, பரை வண்ணமான பண்பு; சோற்றின் வெண்மை, அன்னமய கோசத்தை வளர்க்கும் அறிகுறி. சோறு கண்ட இடமே எனக்குச் சுவர்க்கம்; இது, போக லோகத்தின் பல பெயர்களுள் ஒன்று. சிவசிவ என்று நீறணிபவர், அதன் அருமை பெருமை யறிந்து தரிப்பரேல், அருள் ஞானம் கைவல்யம் ஆகும்; “நீறணிவார் ஞானர்; அஃது இல்லாதார் ஈனர் என்பது பழமொழி. ஈனர் இல்லம், பாவப் பயில்வு இடம்; அங்கு உணவுண்டவர் வாழ்வு, அதர்ம உணர்வெய்தி அழியும். இச்செய்தி, அன்னோபநிடத அறிவிப்பு.

-வீறுகின்ற

**339. வாழ்வுரைக்கும் நல்ல மனத்தர்தமை எஞ்ஞான்றும்
தாழ்வுரைத்தல் என்னுடைய சாதகங்காண்**

(ப-ரை.) வீறுகின்ற வாழ்வு உரைக்கும் நல்ல மனத்தர் தமை-விளக்கம் மிகுந்த வாழ்விற்குரிய வழியை வகைப்படுத்திக் கூறுகின்ற உத்தம மனத்தை

உடையவர்களை; தாழ்வு உரைத்தல் என்னுடைய சாதகம் காண்-தாழ்த்திப் பேசுதல், என் ஜாதகப்படி அமைந்த இயல்பாகும், (எ-று.)

(வி-ரை.) இருக்கும்வரை நாறும் மனம், பொன்றி இறுதியில் பொசுங்கிவிடும்; மாதவர் மனம், வீறுடையதாகி என்றும் விளங்கும். “வாழ்ப் பிறந்தவர்கள் நாம்; வாழ்வை வளர்க்கும் வழிவகை இவையிவை. பொல்லாப் பிற யாவும் பொய்; மேதகு அருள் வாழ்வே மெய். அறிந்து கொள்ளுங்கள்! நியதி வழிபாட்டில் காலூன்றி நிலிலுங்கள்” என்று, ஓயாது ஓதுபவர் அந்த உத்தமர்கள். அவர்களைப் பின்பற்றுவது அறம்; அது செய்யாமல், “சொல்வது சுலபம்; சொல்கிறபடி, இவர்களால் நடக்க இயலுமா” என்று வாய் வந்தன கூறுவது மருள் வாழ்வு. அதனொடு அமையாமல், இல்லாத குறைகளை எல்லாம் அத் தக்கவர்மேல் ஏற்றி, அவர்களைத் தாழ்த்திப் பேசுதல், என் பிறப்பிலேயே இருந்த இயல்பு. சாதகமான சொல்லும் நினைவும், என் ஜாதகத்திலேயே இல்லையோ என்று கதறியபடி. (339)

-வேள்விசெயும்

340. தொண்டர்தமைத் துதியாத் துட்டரைப்போல் எப்பொழுதும் சண்டையென்ப தென்றனக்குத் தாய்தந்தை

(ப-ரை.) வேள்வி செயும் தொண்டர் தமை துதியா துட்டரைப் போல்- (ஐவகை) வேள்வி ஆற்றுகின்ற (துய) பணியாளர்களைத் துதிக்காத துஷ்டர்களைப்போல்; எப்பொழுதும் சண்டை என்பது என்றனக்குத் தாய் தந்தை- எந்த நேரத்திலும் போர் எனப் பெறுவது, எனக்குத் தாய்தந்தையர் போலும் தகுதியது, (எ-று.)

- (வி-ரை.) (1) நுட்பமான அருள் நூற்களை, கனிவொடு பிறர்க்குக் கற்பித்தல் எனும் பிரம வேள்வி.
- (2) இறந்தார்க்கு எள்ளும் நீரும் இறைத்தல் எனும் பிதிர்வேள்வி.
- (3) மங்கை நல்லாளை மணந்து மனையறம் நடத்தல் மண வேள்வி
- (4) ஆகாரத்தை, காக்கை முதலியவற்றிற்கு அளித்தலெனும் பூதவேள்வி.
- (5) விருந்து ஓம்பல் எனும் மானுட வேள்வி. வாழ்விக்கும் இந்த ஐந்தையும் வளர்ப்பவர், தொண்டர் எனும் நாமம் கொண்டவர்கள்.

புனித இவ்வேள்விகளால், புண்ணியம் விளையும், புண்ணியத்திற்குத் தக்க புத்தி யுண்டாக்கும். சிறந்த நல்லறிவு, சிவ சிந்தனையை விளைவிக்கும். இதன் வழிமுறையில் முத்தி வாய்க்கும். மேலும் இவ் வேள்விகளால், நாடு முழுதும் நலமடையும். இவைகளை வளர்ப்பவர் இனிய பணிவினர். இவர்களை வந்திப்பவர் சிஷ்டர்; நிந்திப்பவர் துஷ்டர். பொல்லா அக்கயவர்களைப் போல, எந்த

நேரத்திலும் சண்டித் தனமான சண்டை; இச் சண்டையின் தொடர்பு, தந்தை தாயர் தொடர்புபோல் என்னில் தழுவி இருக்கிறதே என்று கவன்றபடி தந்தை- (தன்னையே வேறு ஒரு உருவாத்) தந்தவர்; தயை மயம் ஆனவள் தாய் எனும் அரிய குறிப்புப் பெயர்கள் இவை. (340)

-கொண்டஎழு

341. தாதாட ஓங்கித் தலையாட வஞ்சரொடு வாதாட என்றால்என் வாய்துடிக்கும்

(ப-ரை.) கொண்ட எழு தாது ஆட-(இரசம், இரத்தம், சுக்கிலம், மூளை, தசை, என்பு, தோல் எனும்) எழுவகைத் தாதுக்கள் ஆட; ஓங்கித் தலையாட- அதிகமாகத் தலை ஆட்டம் காட்ட; வஞ்சரொடு வாதாட என்றால் என் வாய் துடிக்கும்-வஞ்சனை உணர்வினருடன் வாதம் செய்ய எனில், (படபடத்து) என் வாய் பதைக்கும், (எ-று.)

(வி-ரை.) இந்த உடலிற்கு, ஆக்கை என்று ஒரு பெயருளது. எழுவகைத் தாதுக்களால் யாத்த காரணம் பற்றி வந்த பெயர் இது. வஞ்சக நெஞ்சினர், வம்பளக்க வருவர். இருபுறத்தும், எது குறித்தேனும் பேச்சு எழும். விரையமாக வார்த்தைகள், விறு விறு என்று விளையும். ஒருவர்க்கு ஒருவர் பின்வாங்கலாமா? கூடாது எனும் முனைப்பு குதிக்கும். சப்த தாதுக்களும் இதனால் சலசலக்கும். தலை ஆடும். பதைத்து வரும் சொற்களால் வாய் படபடக்கும். என்ன பாவம் இது! இப்படியும் ஒரு பிறவியா என்று இடிந்தபடி. (341)

-கோதாடச்

342. சிந்தை திரிந்துமூலம் தீயரைப்போல் நற்றரும் நிந்தையென்ப தென்பழைய நேசங்காண்

(ப-ரை.) கோது ஆட சிந்தை திரிந்து உமூலம் தீயரைப்போல்-குற்றங்கள் குதிபோட, மனம் குழம்பித் திரியும் தீவினையாளர்கள்போல்; நல் தரும் நிந்தை என்பது என் பழைய நேசம் காண்-நியதியான அறத்தை நிந்தித்தல் என்பது, பல காலமாக என்னைப்பற்றிய செய்தி, (எ-று.)

(வி-ரை.) சாரம் அற்ற சக்கைக்கு, 'கோது' என்று பெயர். அதுபோல் நிறை அழிந்த நெஞ்சில், குடியிருப்பது கோது; இது சதா கூடியிருந்து குதிக்கும்; சால்புடைய சித்தம், இதனால் சபலிக்கும்; ஆவலித்ததை அடைய, அங்கும் இங்கும் எங்குமாக மனம் அலைமோதும். சிதையும் அம் மனம் செயல்படும் பொழுது, தீமைகளே எங்கும் திமிதமிடும். வந்தனை செய்வது வழிமுறை. அதற்கு மாறாக, நிந்தனை செய்வது நியதி யழிந்தவர் நிலை. அவர்களைப்போல், இப்பாவப் பயிற்சி, பழைய வாசனையாக எனைப் பற்றியுளது என்று பதறியபடி. திரிதல்-விநாடிக்கொரு தரம் வேறுபடல். உமூலல்-வீணான எண்ணங்கள் எங்கெங்கேயோ சென்று விரையமுறல். நல்தரும்-ஆன்றொர் கையாண்ட சிறந்த புனிதச் செயல்கள். சிந்தை திரிந்தால், வாயில் தரும் நிந்தை வளரும் என்பது இங்கு எண்ணத்தகும். (342)

343. எண்என்றால் அன்றி இடர்செய் திடுங்கொடிய
பெண்என்றால் தூக்கம் பிடியாது

(ப-ரை.) முந்த நினை எண் என்றால் அன்றி-நின்னை முதலில் நினை என்றால் (அலட்சியம்;) அது அல்லாமல்; இடர் செய்திடும் கொடிய பெண் என்றால் தூக்கம் பிடியாது-(வீறான) இடர்ப்பாடுகளை விளைவிக்கும் கொடிய பெண் எனில், (அதே ஏக்கம் ஆகித்) தூக்கம் வருவது இல்லை, ()

(வி-ரை.) நினைக்கத் தக்கவன் நின்மலன்; அவனை முதலில் நினை! அவன், “நினைப்பவர் மனம் கோயிலாக் கொள்பவன்”. அல்லது, நின்னை முதலில் நினைத்துப் பார்! உடலில் திடம், உளத்தில் உரம்; இவைகள் உனக்குத் தேவை எனும் இவ் இரு பொருளும் தோன்ற, ‘முந்த நினை எண்’ என்றார். நிமலனை நினை! நினைக்கும் நின்னையும் நினைத்துப் பார் என்று எவ்வளவு சொன்னாலும், ஆம் என்று ஏற்காமல், அரிய அந்த உபதேசங்களை அலட்சியம் செய்வேன் என்று, ‘அன்றி’ எனும் எதிர்மறை முகத்தால் அறிவித்தார். அதே நேரத்தில்,

**“புக்கஇடத் தச்சம், போதரும்போ தச்சம்
துய்க்குமிடத் தச்சம், தோன்றாமல் காப்பச்சம்
எக்காலும் அச்சம் தரும்”**

மாதர் தொடர்பை, ‘இடர் செய் திடும் கொடிய பெண்’ என்பதில் பெற வைத்தார். இடர் வரினும் பொருட் படுத்தாமல், பெருகிய ஏக்கத்தால் தூக்கம் பிடிப்பதில்லை. முன்னே சொன்னது எண்; பின்னே சொன்னது பெண். இரண்டற்கும் என்ன வித்தியாசம். ஒரே ஒரு பகர மெய்தான். (ப+எண்=பெண்) அட்டா! ஒரு பகர மெய்க்கு, இவ்வளவு ஆற்றலா இருக்கிறாது! ஆம்.

**“நாணி யென்பதை, நாரி என்று) உரைத்திடும் நசையால்,
வேணு ஆனது வளைந்து போய்ப் புகுந்த(து) என்றால்,
காணல் ஆவதோர் உருவ மெய்ந் நாரியைக் கண்டால்,
பூணுவார் மயல் காளையர் என்பதும் புத்தோ?”**

என வரு செய்தியும், இங்கு எண்ணத் தகும். (343)

-பெண்களுடல்

344. புல்என்றால் தேகம் புளகிக்கும் அன்றிவிட்டு
நில்என்றால் என்கண்ணின் நீரரும்பும்

(ப-ரை.) பெண்கள் உடல் புல் என்றால் தேகம் புளகிக்கும்-தையலர் உடலைத் தழுவிரு எனில், உடலம் புளகிதம் அடையும்; அன்றி-அதற்கு மாறாக; விட்டு நில் என்றால் என்கண்ணின் நீர் அரும்பும்-விட்டு விலகியிரு எனில், என்கண்களில் நீர் முத்துப் போல் துளிக்கும், (எ-று.)

(வி-ரை.) பேண் என்பது முதற்குறைந்து, பெண் எனும் பெயரில் நின்றது. (பேணுதல்--காத்தல்.) இல்லற நல்லறம் இனிது நடைபெற, சதிபதிகள் ஒருவரை ஒருவர் பேணுதல் வேண்டும். காப்பவள், காக்கப் படுபவள் எனும் இரு பொருளிலும் நின்ற புண்ணியமான புனிதப் பெயர் இது. இல் வாழ்க்கையில், அறிவு வளமான அறநெறியை என்றும் பேண் எண்ணுவன் தலைவன்; எண்ணம் நிறைவுற, என்றும் உதவுவள் இனிய துணைவி. மாபெரும் இதனை அடியொடு மறந்து, உடல் அளவில் புல்லுதல் என்பது புல்லர் நெறி; இது வெறும் மிருக வெறி.

**“காதன் மனையாளும் காதலனும் மாறின்றித்
தீதில் ஒருகருமம் செய்பவே” என்றும்,**

**“ஈதல் அறம், தீவினைவிட்டு ஈட்டல் பொருள், எஞ்ஞான்றும்
காதல் இருவர் கருத்தொருமித்து-ஆதரவு
பட்டதே இன்பம், பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு”**

எனும் அனுபவ மொழிகலை ஆழ்ந்து நோக்கினால், சிந்தனை பிறிதிடத்திற் சேரா; இருவர் உணர்வும் ஓர் உணர்வாகும்; ஏக முகமாகி இறைவனை நினைதல்; உறங்குவான் கைப்பாக்கைப்போல் அதுவும் ஒழிதல்; சிவமயமாதல் எனும் அரிய நிலை அனுபவமாக, உளது இந்த உணர்வியல். இந்த அருமையை அறியாமல் ஆக்கையைத் தழுவு எனில், ஆகம் புளகித்தல்; நீங்கி நில் எனில் கண் முத்தரும்பல்; என்ன வேதனை! இப்படியுமா ஒரு பிறவி யிருக்கும் என்று கண்ணீர் வாரக் கலுழ்ந்தபடி. (344)

-புல்லரென்ற

**345. பேர்க்கும்விருப் பெய்தாத பெண்பேய்கள் வெய்யசிறு
நீர்க்குழியே யான்குளிக்கும் நீர்ப்பொய்கை**

(ப-ரை.) புல்லர் என்ற பேர்க்கும் விருப்பு எய்தாத பெண் பேய்கள்-ஒழுக்கமுள தாழ்ந்தோர்க்கும் அருவருப்பை விளைவிக்கும் பெண்களெனும் பேய்களது; வெய்ய சிறு நீர்க் குழியே யான் குளிக்கும் நீர்ப் பொய்கை-வெப்பமான சிறுநீர் கழிக்கும் படு குழியே நான் முழுகும் நீர்க்குளம், (எ-று.)

(வி-ரை.) புல்லர் என்ற பேர்-அற்பர் எனும் பெயர் கொண்ட கீழ்மை ஆடவர். விருப்பு எய்தாத என்பது, வெறுக்கும் எனும் பொருளில் நின்றது. அவ்வளவு கீழ்த்தரமான மாதர் சிலர் என்பது குறிப்பு. பேய்ச் செய்திகளை, பரணி நூற்கள் விரிவாகப் பகர்ந்துள. மோசமான அநாசாரம் மூத்து, உச்சிப் போதில், மறைவு இடத்தில், நள்ளிரவில் இப் பேய்கள் நடமாடும். அவைகளிலும், ஆண்பேய் பெண் பேய் என இருவகையுள. பெண் எனும் பெயரில் உலவும் இப் பேய்களை, மட்டரகமான ஆடவரும் மதித்திலர். தொல்லை அவர்கள் உறவில் ஓயாது தோய்ந்தேன் என்று, தம்மையே நாம் அருவருத்துத் தளர்ந்தபடி. (345)

-சீர்க்கரையின்

346. ஏறாப்பெண் மாதர் இடைக்குள் அளிந்தென்றும்

ஆறாப்புண் ணுக்கே அடிமைநான்

(ப-ரை.) சீர் கரையில் ஏறா பெண் மாதர் இடைக்குள் அளிந்து-சிறந்த முத்திக் கரை ஏறச் சிந்திக்காத சேயிழையர்தம் அழகிய இடையின் அணுக்கத்தில் நைந்த இரணம் போல் இருக்கும்; என்றும் ஆறாப் புண்ணுக்கே அடிமை நான் - எந்த நாளிலும் ஆறாத புண்ணிற்கு அடியேன் அடிமை ஆயினேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) முத்திக் கரை ஒன்றே முதலது ஆதலின், அதனை 'சீர்க்கரை' என்றார். மாதர்-அழகு; பண்புப் பெயர். (346)

-தேறாத

347. வெஞ்சலஞ்செய் மாயா விகாரத்தி னால்வரும்வீண் சஞ்சலமெல் லாமெனது சம்பந்தம்

(ப-ரை.) தேறாத வெம் சலம் செய் மாயா விகாரத்தினால் வரும் - தெளிவடையாதபடி, வெம்மைச் சலனத்தை விளைவிக்கும் மாயையின் விகற்பத்தால் விளையும்; வீண் சஞ்சலம் எல்லாம் எனது சம்பந்தம்-வீணான கவலைகள் அனைத்தும் அடியேனிடம் உறவு ஆயின, (எ-று.)

(வி-ரை.) தேறுதல்-உடன்பாடு; தேறாத-எதிர்மறை; தெளிவு பிறவாத என்பது பொருள். "அண்ட பகிரண்டமோ மாயா விகாரமே" என்பர் ஆன்றோர். வாழ்க்கையில் வெந்து மனம் நொந்திட, விகாரச் சூழ்நிலைகளை மாயை விளைவிக்கும். அனைவர்க்கும் இது அனுபவம். எது வரினும், இது வீணான மாயையின் விளைவு என்று உணர்ந்து, அதை அசட்டை செய்தால் உய்ய வழி உண்டு; உணராமையால், அர்த்தமற்ற கவலைகள் அளவிலாதன ஆயினவே என்று அமுதபடி.

சலம்-சலனம் என்பதன் திரிபு. சஞ்சலம்-கலகல என நிலை குலைந்து கலங்கும் நிலை. சம்பந்தம் என்பதனால், ஒட்டி உறவாடும் அவைகள் ஒழிவதாயில்லை என்பது குறிப்பு. (347)

-அஞ்செழுத்தை

348. நேர்ந்தார்க் கருள்புரியும் நின்னடியார் தாமேயும் சார்ந்தா லதுபெரிய சங்கட்டம்

(ப-ரை.) அஞ்சு எழுத்தை நேர்ந்தார்க்கு அருள் புரியும்-உடன் பட்டார்க்குப் பஞ்சாட்சரத்தை உபதேசிக்கும்; நின் அடியார் தாமேயும் சார்ந்தால் அது பெரிய சங்கட்டம்-(அருளார்ந்த) நினது அடியவர்கள், வலிந்து தாமே வந்தாலும், அது பெரிய வருத்தத்தை அளிக்கிறதே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நேர்தல் - விரும்பி வேண்டல். அருள் புரிதல்-உரிய திருவருள் உணர்விற்கு விளங்குமாறு உபதேசித்தல். முன்னைய நம் புண்ணியத்தால், வலிந்து நம் இடம்தேடி அடியர் வந்தாரேல் மகிழ்தற்கு மாறாக, ஏண்டா இவர் வந்தார் என்னும் கவலை எழுகிறதே! என்ன வேதனையிது என்று எண்ணியபடி. (348)

-ஆர்ந்திமான்

**349. காந்தும் விழிப்புலியைக் கண்டதுபோல் நல்லகுண
சாந்தமெனைக் கண்டால் தலைசாய்க்கும்**

(ப-ரை.) ஆர்ந்திடும் மான் காந்தும் விழிப் புலியை கண்டதுபோல்-
(புல்களைப்) புசிக்கும் (புள்ளி) மான், கனலும் கண்களையுடைய புலியைக் கண்டது
போல்; நல்ல குண சாந்தம் எனைக் கண்டால் தலை சாய்க்கும்; நலமுள
சாந்தகுணம், (தடுமாறும்) என்னைக் கண்டு தலைகுனியும், (எ-று.)

(வி-ரை.) சாந்தம் ஆகிய மான், புலியாகிய என்னைக் கண்டு தலை குனியும்
என்பது, அதி பயங்கர உவமையணி. ஆர்தல்-இரை மேய்தல். காந்தும்-நெருப்புப்
பிழம்பாயிருக்கும். தாமச ராஜசங்களைத் தழுவி யிருக்கும் எனக்கும், உத்தம
சத்துவ குணத்திற்கும் வெகுதூரம் என்று வேதனையொடு விளம்பியபடி. (349)

-ஆந்தகையோர்

**350. சேர மனத்தில் செறிவித் திடும்புருட
தீரமெனைக் கண்டால் சிரிக்குங்காண்**

(ப-ரை.) ஆம் தகையோர் சேர மனத்தில் செறிவித்திடும்-(அருள்) ஆம்
தகுதியுடைய அறவோர், படருமாரு மனத்தில் பதிக்கின்ற; புருட தீரம் எனைக்
கண்டால் சிரிக்கும் காண்-ஆடவர்க்கு உரிய தைரியம், (ஒன்றற்கும் தகுதியற்ற)
எனைக் கண்டால் (நாண்) நகை புரியும், (எ-று.)

(வி-ரை.) தகை-தகைமை; தகுதி யுடைமை; ஈறு கெட்ட பெயர்.
தகுதியாவது, ஆண் மகனுக்கு உள்ள அறிவு ஆண்மை யாதியன. புருட தீரம்-ஆண்
பிள்ளைக்குரிய தைரிய இலட்சணம். (350)

-கோரமதைக்

**351. காணில் உலகில் கருத்துடையோர் கொள்ளுகின்ற
நாணம் எனைக்கண்டு நடுங்குங்காண்**

(ப-ரை.) கோரம் அதை காணில்-(எனது கனிவற்ற) கோரத்தைக் கண்டால்;
உலகில் கருத்துடையோர் கொள்ளுகின்ற நாணம் எனைக் கண்டு நடுங்குங்காண்-
(சிறந்த) உலகில் சிந்தனையுடையோர் (நலமாக் கொண்டுள்ள) நாணமானது,
என்னைப் பார்த்து நடுங்கலுறும், (எ-று.)

(வி-ரை.) தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என ஆய்ந்து உணர்ந்த கருத்தினர் ஆன்றோர். இவ்வுலகில் அவர்களே இருக்கத் தக்கவர். எளியேன் எதையும் கருதுதல் இலாதவன்; “நன்று தீது நாடிலேன், தின்று தீய தேடினேன்”. என் கோரமான தோற்றமும் குணமும் குரூரம் ஆனவை. இதைக் கண்டால், நல்லோர்க்கு இயல்பான நாண நாட்டம், நடுங்கல் நாட்டம் ஆய்விடுமே என்று நைந்தபடி. ‘நாணம் எனைக்கண்டு நாணுங்காண்’ என்றும் பாடம். (351)

-ஏணுலகில்

352. ஞானம் கொளானது நாமமுரைத் தாலும்பி மானம் பயங்கொண்டு மாய்ந்துவிடும்

(ப-ரை.) ஏண் உலகில்-உயர்ந்த (இந்த) உலகத்தில்; (ஞானம் கொளானது நாமம் உரைத்தாலும்-அறிவு (அணுவளவும்) இல்லா என்னுடைய பெயரை இயம்பினாலும்; அபிமானம் பயம் கொண்டு மாய்ந்துவிடும் - மேன்மையுடைய மானம் அச்சப்பட்டு மறைந்தே போய்விடும், (எ-று.)

(வி-ரை.) ஏண்-நிலைபேறு. எவர்க்கும் மானம் இயற்கையில் உளது; கவரிமான் போலும் மென்மை மானம் அபிமான; அபி-மென்மை, மேன்மை; தன்னுடைமை கருதும் தகுதி என்பது இப் பெயர்ப் பொருள். மானத்தைக் காற்றில் பறக்கவிட்ட என் பெயரைக் கேட்டாலும், அபிமானம் அஞ்சி மாய்ந்துவிடுமே; அவ்வளவு தூரத்திற்கு மானம் மரியாதை இல்லாதவன் யான் என்று அயர்ந்தபடி. மானம் என்பது, பிறர் மெச்ச நடிக்கும் நடிப்பன்று; மனத்தில் தங்கி மலரும் மென்மைப் பண்பு அது, ஞான மிலானுக்கு மானம் இல்லை என்பது குறிப்பு. (352)

-ஆனவுன்றன்

353. கேண்மைக் குலத்தொண்டர் கீர்த்தி பெறக்கொண்ட ஆண்மைக்கு நானென்றால் ஆகாது

(ப-ரை.) ஆன உன்றன் கேண்மைக் குலத்தொண்டர்-உன்னிடத்தில் மட்டும் உளதான நேசமுள சிறந்த தொண்டர்கள்; கீர்த்திபெற கொண்ட ஆண்மைக்கு நான் என்றால் ஆகாது-புகழ்பெறப் பொலிந்த வீர உடைமைக்கு, நான் என்று என் பெயரைச் சொன்னாலே ஏற்காது மறுத்துவிடும்.

(வி-ரை.) கேண்மை-எவருடைய கேடிமத்தையும் கேட்கும் தன்மை. குலத் தொண்டர்-தொண்டர் குலத்தில் தோன்றியவர்கள். ஆண்மை-பொறி புலன்களை அடக்கி ஆளும் தன்மை. அவைகட்கு அடிமைப் பட்ட என்னை, அந்த ஆண்மை எவ்வளவோ அருவருக்குமே என்று கண் கலங்கியபடி. (353)

-வாண்மைபெறும்

354. ஐயநின்தாள் பூசிக்கும் அன்பருள்ளத் தன்பிற்கும் பொய்யன் எனக்கும் பொருத்தமிலை

(ப-ரை.) வாள்மை பெறும் ஐய-பேரொளிப் பிழம்பை(த் திருமேனியாகப்) பெற்ற பெருமானே; நின் தாள் பூசிக்கும் அன்பர் உள்ளத்து அன்பிற்கும்-(அருளார்) நினது திருவடிகளை ஆராதிக்கும் அன்பர்களது திருவுளத்து அன்பிற்கும்; பொய்யன் எனக்கும் பொருத்தம் இலை-பொய்யம்மையன் ஆன எனக்கும் (ஒரு சிறிது) பொருத்தமும் இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாள்மை என்பதில், வாள்-உரிச்சொல்; அருட்பெருஞ்ஜோதி இறை திருமேனி ஆதலின், 'வாண்மை பெறும் ஐய' என விளித்தபடி. பொய் என்பது, மனம் அறிந்த உண்மையை மறைப்பது. கெட்டிக்காரன் பொய் எட்டு நாளில் வெட்டவெனொ. பொய் சொன்ன வாய்க்குப் போஜனம் அகப்படா எனும் பழமொழிகள், அப் பொய்யை எவ்வளவு அருவருக்கின்றனர் அறிஞர் என்பதை அறிவிக்கின்றன. உள்ளதை மறைப்பது, இல்லதைச் சொல்வது, நிகழ்ந்ததை ஒளிப்பது, இடம்பப் பேச்சு, உரைத்ததை மாற்றல் முதலிய பலவகை நிலைகளில், பொய் நாட்டிப் போலிக் கூத்தாடிப் பொசங்குவது அறிந்துளம். "பொய் தான் மிகவும் புலம்பும் மனிதர்களாள்! மெய்தான் உரைக்கில் விண்ணோர் தொழச் செய்வான், மைதாழ்ந் திலங்கு மிட்டுடை யோனே" என்று திருமுலர், இவர்களைக் குறித்து வருந்துவது அறிந்துளம்.

அன்பர் - சிவ நினைவாகிச் சிறந்தவர். மெய்யன் - உள்ளொழுக்கம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதேன்; பவமயம் பழுத்த எனக்கும், சிவமயம் கனிந்தார் அன்பிற்கும் எப்படிப் பொருத்தம் இருக்க முடியும் என்று ஏங்கியபடி. "எனக்கும் உனக்கும் இசைந்த பொருத்தம், என்ன பொருத்தமோ-இந்தப் பொருத்தம், உலகில் பிறர்க்கு எய்தும் பொருந்தமோ?" என்ற திருவாக்கால், இப்படியும் பாடுவரோ எனும் எண்ணம் எழுவது இங்கு இயற்கை. உலக குறைகளைத் தம்மேல் ஏற்றி உரைப்பது உத்தம ஆன்றோர்தம் மரபாயுளது. பன்னிரு திருமுறைகளில், பதின்மர் ஆழ்வார் பாடல்களில், மற்றும் பாவலர் பலரில், இம் மரபு இயல்பில் உளது. உய்த்துணர் வைப்பான இத்தகைய இடங்களைக் கொண்டு, ஆசிரியர் வரலாறு இவை என்ற முடிவிற்கு வருவது, சுத்த கோமாளித்தனமான கூத்து. இதனில் சொல்லும் குறைகள் நம்முடையன என்று எண்ணி நைய வேண்டியவர்கள் நாம்.

-வையகத்தோர்

355. இல்லெனினும் சும்மா ஈகின்றேன் என்றொருசொல் சொல்லெனினும் சொல்லத் துணிவுகொளேன்

(ப-ரை.) வையகத்தோர் - உலகில் உள்ளவர்கள் (என்னை நோக்கி); இல் எனினும் -(ஈவதற்கு மனம்) இல்லை எனினும்; ஈகின்றேன் என்று சும்மா ஒரு சொல் சொல் எனினும் - தருகின்றேன் என்று ஒப்புக்கு ஒரு சொல் (வாயால்) சொல் என்று சொன்னாராயினும்; சொல்லத் துணிவு கொளேன் - கூறுதற்குத் துணிவு கொள்ள மாட்டேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) வையகத்தோர் -(உலகை வழிப்படுத்தும்) நல்லோர்; இவர்கள்,

**“ஓடி எங்கும் உலரும்பைங் கூழ்களை
நாடி மைம்முகில் நன்மழை பெய்தல்போல்,
வாடி நையும் வறிஞர் இருக்கையைத்**

தேடி மேலவர் செய்வர் உதவியே!”

எனும் நீதி நூல்களின் போதனைகளை, நெகிழ்ந்த மனங்கொண்டு நினைப்பவர்கள். அவர்கள் அன்பொடு எம்போன்றவர்களை அணுகுகின்றனர். ஈதற்கு மனம் உனக்கு இன்று இல்லை. எனினும் தவறு இல்லை. 'சும்மா, ஈகின்றேன் என்று ஒரு சொல் சொல்'; உரைக்கும் இதுவே, ஒரு காலத்தில் உன் உணர்வை உயர்த்தும் என்று, தம் உயர்ந்த கருணையால் என்னை ஊக்குகின்றனர். சொல்வது சுலபம்; சொல்லி விட்டால் பிறகு என்ன ஆகுமோ என்று அஞ்சி, உரைக்க ஒருநாளும் துணிவு உண்டாகவில்லையே என்று உயங்கியபடி.

“இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள்”

“ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல், தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்”

“சாதலின் இன்னாத தில்லை, இனிததூஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை”

எனவரும் அரிய பொதுமறை அறிவிப்புகள், என்றும் இந்நாட்டில் உள். (355)

-நல்லையெமக்

356. கீயென்பார் அன்றியன்னை என்பயத்தால் நின்சோற்றில்
ஈயென் பதற்கும் இசையாள் காண்

(ப-ரை.) நல்லை-உத்தமனே!; எமக்கு ஈ என்பார்-(வறிஞர்களாகிய) எங்கட்கு ஏதேனும் உதவுக என்று வேண்டுவர்; அன்றி-அதுவல்லாமல்; அன்னை-என்னைப் பெற்றதாய்; என் பயத்தால்-(ஈ என்றால் சினப்பேன் என்று) என்மேல் உள்ள அச்சத்தால்; சோற்றில் ஈ என்பதற்கும் இசையாள் காண்-சோற்றின் மேல் ஈ இருக்கிறது என்று குறித்தற்கும் சம்மதிக்க மாட்டாளே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஈ என்பது, பறக்கும் சிறு பறவையையும், ஏதேனும் கொடு எனும் பொருளையும் கொண்டுள்ளது. வறுமை தாங்கல் ஆற்றாது, உலகில் வருந்துபவர் பலருளர். அவர்கள், என் மனநிலையை அறியாமல் அணுகுவர். 'நல்லவர்; உலகில் வல்லவர்; நீரே அறத்தின் பயனை அறிந்தவர்; எம் பசிதீர ஐயனே! ஏதேனும் ஈ என்று பல்லிளித்து நிற்பர்; என் கதை யாது தெரியுமா? பசிவந்த போது புசிப்பன். உண்ணும் சோற்றில் ஒரு ஈ இருக்கும். அதனை அன்னை அறிவள். உடனே ஈ என்று, கூறவும் அஞ்சிக் கூசுவள். காரணம் என்ன? ஈ எனும் ஓரெழுத்திற்குக் கொடு எனும் பொருள் செய்து கொண்டு, ஏங்கே நான் மூர்ச்சித்து விழுந்து விடுவேனோ என்று பயந்து, ஈ என்று சொல்ல மாட்டாளே! அட பாவமே! என் நிலையை அறியாமல் இவர்கள், 'நல்லை!' எமக்கு ஈ' என்கின்றனரே என்று ஏங்கியபடி. (356)

-ஈயென்பார்க்

**357. கெண்ணும் சிலர்மண் இடுவார் எனக்கந்த
மண்ணும் கொடுக்கமனம் வாராது**

(ப-ரை.) ஈ என்பார்க்கு-தருக ஐயா என்று தவிப்பார்க்கு; எண்ணும் சிலர் மண் இடுவார்-சிந்திக்கும் தீயவரான சிலர், (இதோ கொள் என்று எடுத்து) மண்ணை இடுவர்; எனக்கு அந்த மண்ணும் கொடுக்க மனம் வாராது - எனக்கோ, அந்த மண்ணையும் அளிக்க மனம் வருவது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) எண்ணும் சிலர்-(உண்ணும் சோற்றில் மண் இட) நினைக்கும் மதியாளர். அந்த மண் என்பதில் உள்ள சுட்டு, இழிவுப் பொருட்டு. எனவே, என்னைவிட மண்ணிட எண்ணும் அவர்கள் மகோபகாரிகள். இது என் மனம் செய்யும் தீமை. (357)

-அண்ணுறும்என்

**358. இல்லை யடைந்தே இரப்பவருக் கெப்போதும்
இல்லையென்ப தென்வாய்க் கியல்புகாண்**

(ப-ரை.) அண்ணுறும் என் இல்லை அடைந்தே இரப்பவருக்கு-அடியேன் இல்லத்தை அணுகி வந்து இருகை நீட்டி யாசிக்கும் ஏழைகட்கு; எப்போதும் இல்லை என்பது என் வாய்க்கு இயல்பு காண்-எந்த நேரத்திலும் இல்லை என்று சொல்வதே என் வாய்க்கு இயற்கையாய் விட்டது, (எ-று.)

(வி-ரை.) இல்லை யடைந்து வினவினர் எவர்க்கும் இல்லை என்று சொல்லும் சொல்லைச் சொல்லிச் சொல்லி வாய்க்கே அது வழக்கம் ஆயது என்றபடி. இது என் வாய் செய்யும் பாவம். (358)

-தொல்லுலகை

**359. ஆண்டாலும் அன்றி அயலார்புன் கீரைமணி
பூண்டாலும் என்கண் பொறுக்காது**

(ப-ரை.) தொல் உலகை ஆண்டாலும்-அநாதி நித்தியமான அவனியை, (ஒரு குடைக் கீழ்) ஆட்சி நடத்தும் செய்தியாயினும்; அன்றி -அது அல்லாமல்; அயலார் புன் கீரைமணி பூண்டாலும்-புறத்தவர் அற்பமான கீரைமணி அணிகலன் பூண்டிருந்தாலும்; என் கண் பொறுக்காது-(காணும்) என் கண்கள் சகிப்பது இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) வாழ்ந்தாலும் பொறார்; தாழ்ந்தாலும் தாங்கார் என்பது பழமொழி; நானோ, தாழ்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் தான்; இவர்க்குக் கீரைமணிதான் எதற்கு என்று எண்ணுவேன்; ஏறிட்ட கண்கள் எரிகின்ற வேதனையை, எவரிடம் சொல்லி ஆறுவது என்று நொந்தபடி. மற்று, ஆள்வான்போல் உலகில் அந்தஸ்தில் உயர்ந்து இருந்தும், தாழ்ந்தார் சிறிது பச்சென்று இருந்தால், அதைக்காண என் கண்கள் சகிப்பது இல்லை என்று பொருள் கொள்ளுமாம். (359)

-நீண்டஎழு

**360. தீபம் உறுவோர் திசையோர்மற் றியாவர்க்கும்
கோபம் அதுநான் கொடுக்கிலுண்டு**

(ப-ரை.) நீண்ட எழு தீபம் உறுவோர்-நீளும் ஏழு தீவுகளில் நிலையாக வாழ்பவர்கட்கும்; திசையோர்-எட்டுத் திக்கிலும் வசித்து இருப்பவர்கட்கும்; மற்று யாவர்க்கும்-பிற அனைவர்க்கும்; கோபம் அது நான் கொடுக்கில் உண்டு-கோபத்தை அடியேன் கொடுத்தால்தான் உளதாகும். (எ-று.)

(வி-ரை.) தீபம்-வடசொல்; தீவு என்று தமிழில் வழங்கும். சம்புத்தீவு, பிலட்சத்தீவு, குசைத்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, சாகத்தீவு, சால்மலிதீவு, புஷ்கரத்தீவு என ஏழு தீவுகள் நிலவுருண்டையில் நிலைத்திருக்கின்றன. இவைகளுள் நாம் இருப்பது சம்புத்தீவு. கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு என இருக்கும் தீவுகள் எட்டு. 'மற்று யாவர்க்கும்' என்றது. விண்ணுலகர் பாதலர்கலைக் குறித்தது. இங்கெல்லாம் வாழும் எவர்க்கும், என்செயல் கண்டு கோபம் எழும்; வாராதார்க்கும் கோபம் வரும். அவ்வளவு தீமையன் என்று அலறியபடி. (360)

-ஆபத்தில்

**361. வீசம் கொடுத்தெட்டு வீசம் எனப்பிறரை
மோசம் செயநான் முதல்பாதம்**

(ப-ரை.) ஆபத்தில் வீசம் கொடுத்து-ஆபத்து ஆன காலத்தில், (கணிசமாக) வீசம் அளவு (கடன்) தந்து; எட்டு வீசம் என பிறரை மோசம் செய நான் முதல் பாதம்-எட்டு வீசம் (சேரவேண்டும்) என்று புறமான ஏழைகளை மோசம் செய்வதில், முன்னங்காலை வைத்து நான் முன்னேறியவன், (எ-று.)

(வி-ரை.) தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலையை 'ஆபத்து' என்று அறிவித்தார். அந்த நிலையிலும், ஒருவர்க்கு வீசம் அளவுதான் உதவுதல். சிலநாள் கழிந்தபின், வாங்கியது ஒரு வீசம்; வட்டு ஏழு வீசம்; ஆக எட்டு வீசத்தை முதலில் எண்ணி வைத்து அப்பால் எடுத்து அடி வை என்று கண் மிரட்டல், வாய் மிரட்டல், கை மிரட்டல் செய்து, ஊரையடித்து உலையிலிடல்போல், மோசம் செய்வதில் முன்னணி யாயினேன் என்று, வட்டிக்குக் கொடுத்துப் பணத்தை வருந்திப் பிடுங்குவதை, மனம் வருந்தி வள்ளலார் பாடிய இடம் பல இடம். (361)

-பாசமுளோர்

**362. கைக்குடைய வேயெழுதிக் கட்டிவைத்த இவ்வுலகப்
பொய்க்கதையே யான்படிக்கும் புத்தகங்கள்**

(ப-ரை.) பாசம் உளோர்-(பந்த) பாசத்தில் பழுத்தவர்கள்; கைகுடையவே எழுதி கட்டி வைத்த இவ் வுலக பொய்க் கதையே யான் படிக்கும் புத்தகங்கள்-கை வருந்த(இரவும் பகலுமாக) எழுதித் தொகுத்து வைத்த பொய்ச் சரிதைகளே அடியேன் வாசிக்கும் புத்தகங்கள், (எ-று.)

(வி-ரை.) பாசம்-பவந்தோறும் தொடர்ந்து வரும் பற்று; பற்று நீங்க வேண்டும் என்று, வாய்ப்பறை அறைதலில் பயனில்லை. என்றும் பற்று எவர்க்கும் தீரா; பற்றுள்ளவரை, இறப்பும் பிறப்பும் இருப்பது நிச்சயம். பிறப்பில் வருவது பெருகிய துயரம்.

பாசத்தால் பல்லிளிப்பவர், வயிற்றுப் பிழைப்பாகவோ, ஆர்வம் பொருளில் அதிகரித்தோ, கற்பனைக் கதைகளை இருந்த காலம் எல்லாம் எழுதினர். ஊதியம் தொகுத்தனர்; ஒரு நாள் இறந்தனர். என்ன பாவம். கற்பனை நூல்களில் காமக்களி, சூது, வாது, கள்ளம், தந்திரம் முதலியன அன்றி, இதற்கு அயலான இயற்கையை எழுத அவர்கள் அறியார்; பாச சம்பந்திகள், தாம் அறிந்த பாச வரலாறுகளைத் தானே பரப்புவர்; அல்லும் பகலும், காதல் என்னும் கயமைக் கதைகளைப் படித்துப் படித்து, கண்நாற, வாய்நாற, மனம் நாற மக்கள் பலப்பலர், மறைமுகத் தவறுகளையே மனம் கொளலாயினர். ஊன்றி இதனை உணரும் உள்ளம் பதைக்கிறது. பதிஞானம் உடையவர்கள், அருளால் வரைந்த நூற்களை ஓத வேண்டும்; ஓதி ஒழுக வேண்டும்; அதன் வழியே சிவப்பேறு சித்திக்கும் திண்ணம். அடியேன் அது செய்திலன்; உதவா நூல்களையே ஓதி அலுத்தேன் என்று, ஏங்கிய மனம்கொண்டு இயம்பியபடி. வள்ளலார் குறிக்கும் பொய்க்கதை என, எல்லா நூற்களையும் எண்ணுவது பிழை. அருள நூற்கள் அநேகம் உள. அவைகள் காட்டும் நெறி உணர்வு நெறி; சிறந்த தெய்வ நெறி. (362)

-மெய்ப்படுநின்

363. மந்திரத்தை உச்சரியா வாயுடையேன் என்போலத் தந்திரத்தில் கைதேர்ந் தவரில்லை

(ப-ரை.) மெய்ப்படும் நின் மந்திரத்தை உச்சரியா வாய் உடையேன் - மெய்ய்மை விளையும் உன் ஐந்தெழுத்தை உருவேற்றா வாயை யுடையேன் ஆன; என்போல தந்திரத்தில் கைதேர்ந்தவர் இல்லை-என்னைப் போலும் தந்திரத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள் (இந்த உலகத்தில்) இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) பருமையாகி, நுண்மையாகி, காரணமாகி, முத்தி எழுத்தே முதலாகியது, மாபெரும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம். அகில சராசரமும் அதனுள் அடங்கும். பேரழுக்கு, பெருமறைப்பு, பெருமித ஆன்மா, பேரருள், பேரொளி ஆகும் அந்த ஐந்தெழுத்தே இறை திருமேனி. அம்மந்திர ஆடலே ஐந்தொழில் ஆடல். அந்த அருமைகள் அனைத்தையும் உணரும் பொழுதுதான், அதன் வித்தக மெய்ய்மை விளங்குகின்றது. அதை உருவேற்றும் வாய்வழி வருவன யாவும் வாய்மையாம்.

இனிய அப்பேறு எனக்கு இல்லை. ஆயினும், உலகை ஏய்க்க, பூசுவது வேறு பூச்சு; பேசுவது வேறு வேறு பேச்சு. தந்திரோபாயத்தில், எனக்கு இணை ஆவார் இன்று எவரும் இல்லை; இது ஒரு வாழ்வா என்று மனம் இடிந்தபடி. (363)

-எந்தையினி

**364. ஏதென் றுரைப்பேன் இருங்கடல்சூழ் வையகத்தில்
சூதென்ப தெல்லாமென் சுற்றங்காண்**

(ப-ரை.) எந்தை-எந்தையே; இனி ஏது என்று உரைப்பேன் - இனி யாது என்று சொல்வேன்?; இரும் கடல் சூழ் வையகத்தில்-பெருங்கடல் சூழ்ந்த (இப்) பிரபஞ்சத்தில்; சூது என்பது எல்லாம் என் சுற்றங்காண்-சூது என்று சொல்லப்படும் யாவும் என் சுற்றத்தவர்போல் சூழ்ந்தனவே, (எ-று.)

(வி-ரை.) எமது தந்தையே என்பது, எந்தை எனத் திரிந்தது; விளி இயல்பாயிற்று. இரும்-பெரிய. சூ-து என இரு எழுத்தையும் தனித்தனி உச்சரித்தால், அந்த ஒலியே அருவருக்கத் தக்கது என்பது புரிதலுறும்; அச்சூது பல நிறம், பல உருவம், பல பெயர் கொண்டு படரும். உடலில் அவைகள் ஊன்றி, நாடி முழுதும் நடமாடி, வாக்கில் நோக்கில் வதிந்து, முழு உறவு முதிர்ந்து, என்னைத் தன் வயப்படுத்திய அவதியை எவரிடம் சொல்லி ஆறுவது என்றபடி. (364)

-ஓதுகின்ற

**365. நஞ்சமெலாம் கூட்டி நவின்றிடினும் ஒவ்வாத
வஞ்சமெலாம் என்கை வசம்கண்டாய்**

(ப-ரை.) ஓதுகின்ற நஞ்சம் எலாம் கூட்டி நவின்றிடினும்-(உலகர்) கூறுகின்ற விஷம் அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்துச் சொன்னாலும்; ஒவ்வாத வஞ்சம் எலாம் என் கைவசம் கண்டாய்-ஒப்பு ஆகாத வஞ்சகம் அனைத்தும் என்னுடை கைவசத்தில் அடங்கியுள், (எ-று.)

(வி-ரை.) விஷம் பல பொருள்களில் இருந்து விளைகிறது; இவைகள் ஒன்றைவிட ஒன்று மீசுரம் ஆனவை. உரைத்த அவைகளை ஒன்று திரட்டினாலும், அந்த நஞ்சங்கள் என் வஞ்சகங்கட்கு இணை ஆகமாட்டா; அவ்வளவு மோசமானவைகள் என் வசத்திலுள் என்பது, படுகேடான பரிபவந்தான். (365)

-அஞ்சவரும்

**366. வீணவமாம் வஞ்ச வினைக்குமுத லாகிநின்ற
ஆணவமே என்காணி ஆட்சியதாம்**

(ப-ரை.) அஞ்சவரும் வீண் அவம் ஆம் வஞ்ச வினைக்கு முதல் ஆகி நின்ற-அஞ்சுமாறு அணுகுகின்ற, வீணாகி விரையம் ஆகும் வஞ்சகச் செயல்கட்கு முதல் காரணமாய் இருந்த; ஆணவமே என் காணி ஆட்சியதாம்-அகங்காரமே என்னைக் கண்காணிக்கும் ஆட்சிநிலையம், (எ-று.)

(வி-ரை.) வீணானது, அவமானது, வஞ்சக வினைகளை உதிப்பிக்கும் வித்தானது; இவ்வளவும் ஆன ஆணவமே என் காட்சியில் உரிய ஆட்சி நடத்துகின்றது என்பது கருத்து. வீண்-பயனின்மை. முதல்-வித்து. காணி-கண் காணிப்பு. (366)

-மாணிறைந்த

367. நல்லறிவே என்னைநெடு நாள்பகைத்த தன்றிமற்றைப் புல்லறிவே என்னுள் பொருள்கண்டாய்

(ப-ரை.) மாண் நிறைந்த நல் அறிவே என்னை நெடுநாள் பகைத்தது-மாண்பு நிறைந்த நன்மையையுடைய அறிவே பலகாலம் என்னைப் பகைத்தது; அன்றி-அது அல்லாமல்; மற்றை புல் அறிவே என் உள்பொருள் கண்டாய்-(அதற்குப்) புறம்பான அற்ப அறிவே என் உள் பொருளாக உறவாடியது, ()

(வி-ரை.) எவைகளையும் அறிய உதவுவது அறிவு; கனந்தங்கிய அது, ஒரு கூர்மையான கத்தி போல்வது; பாழும் அந்த அறிவே எனக்குப் பகை. அந்த அறிவுள் இருப்பது அற்பத் தன்மை எனும் பொருள் தரும் இந்த இரு வரியுள், என்றுமுள் உலக அனுபவம் உளது. அறிவு பொது; நன்மை வழியில் அறிவு நடந்தால், நலம் விளையும்; தீய வழியில் இயங்குமேல், தனக்கும் பிறர்க்கும் தலைவேதனை தான். இப்படிப் பொதுவாக எவரும் புகல்வதை அறிந்துளம்; சொல்வது எவர்க்கும் சுலபம். நல்லறிவுப் பீடமேறி, புல்லறிவுதான் ஆட்சி புரியும். “கற்றும் அறிவு இலா இக் கன்மத்தை என் புகலுவேன்” என்று தம் தலையில் அடித்துக் கொண்டார் தாயுமானவர். “அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்றால்” என்றார் திருவள்ளுவர்.

முன்னிற்கும் ஆன்மாவின் முனைப்பறிவு, நூற்களால் பிறந்த நுண்ணறிவு, வினைவழி விளைந்து விளங்கறிவு, அருள் அறிவு என அறிவின் திறங்களை அறிந்து உலகம் மறந்தது.

முன்சொன்ன மூன்று அறிவும், பகுத்தறிவுப் பாசறையில் படபடத்துப் பாயும்; இதன் வழி, கண்ணிருந்தும் குழியில் விழும் கணக்குத்தான் கண்டபலன். மாமி மருகிப் பகை, பங்காளிக் காய்ச்சல், இளவாரியாக ஏற்றத் தாழ்வுரைத்து எழுகின்ற கலகம், தரித்திரச் செருக்கு, பணத்திமிர், புலமைக் காய்ச்சல் இவை யாவும், இந்த அறிவுகளால் விளையும் அவதிகள்தான். கலக இப் பகைகள், தான் யார் என்று அறிய ஆன்மா தவறிய பாவ விளைவுகள்தான். ஆயிரக் கணக்கான ஆலயங்களும், எண்ணக் கணக்கற்ற நூற்களும், எத்துணை உபதேசங்களை எழுப்பினாலும், ஆன்மா தன்னைத் தானறியும் காலம் வரும் வரை, காணப் பெறும் உலகம், பலகோணப் போர்க்களமாகவே பொருபொருத்துப் பொசுங்கும். அடங்காதா? இப்போர் ஒடுங்காதா? என்று வினா எழுப்பினால், ஒடுங்கி அடங்க ஒருவழிதான் உளது.

சிவசிவ என்று அவரவர் சிந்தித்தால், பரன் அருளாக்கங்களை ஊன்றிப் படித்து உணர்ந்தால், துதித்தல் வழியே தொழுது அமுதல் தொடர்ந்தால், ஆன்ம அறிவில் அருளறிவு படரும். அதனொடு ஐந்தக்கரங்களை, உதடு அசைவும்

தோன்றா வண்ணம் இடையறாது உருவேற்றினால், கருவி கரணமெலாம், மந்திர நாத மயமாகும்; இந் நிலையில் அருளொளி, உச்சியில் தாக்கி உடலுள் மின்னி ஊடுருவும். ஆடாது அசையாதபடி ஆன்மாவை, 'சிந்தையற நில்' என்று, அருள்நாத மயமாகி அறிவிக்கும்; அப்போதுதான், கலையறிவிப்பும், கன்ம அறிவிப்பும் கால் சாயும். தன்னறிவும் தீர்ந்து, ஆன்மா சிவஞானம் எய்திச் சிறப்படையும். அக் காலம் உதிக்கும்வரை, அறிவால் பிறக்கும் அவதிகள் ஆயிரம் ஆயிரம்; அறியாமையால் விளையும் இடர்கட்கு அளவே இல்லை.

தட்டி நீட்டிப் பேசும் தம்மம் அறிவில், புன்மை இருள் புழுங்குவதை, தமக்கே உரிய அகக் கண்ணாடியால் அறிவது மிக எளிது.

**“அறியாமை அறிவகற்றி; அறிவின் உள்ளே
அறிவுதனை, அருளினால் அறியாதே அறிந்து;
குறியாதே குறித்து, அந்தக் கரணங்களோடும்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயின்;
பிறியாத சிவன்தானே பிரிந்து தோன்றிப்,
பிரபஞ்ச பேதமெலாம் தானாய்த் தோன்றி,
நெறியாலே இவைஎல்லாம் அல்ல ஆகி,
நின்றென்றும் தோன்றிடுவன் நிராதார னாயே”**

எனும் சித்தியார் இங்குச் சிந்திக்கத் தகும். மேலும் கூறின், இச் செய்தியே ஒரு நூலாய் விரியும். “மாணிறைந்த நல்லறிவே என்னை நெடு நாள் பகைத்தது; அன்றி, மற்றைப் புல்லறிவே என்னுள் பொருள் கண்டாய்” என்று, இதை எவ்வளவு எளிமையாக, கற்றாரும் கல்லாரும் ஊன்றிக் கருதுமாறு, நம் வள்ளலார் போல் எடுத்துக் காட்டியவர்கள் இல்லை என்பதில் பிழையில்லை. (367)

-சொல்லொணா

**368. வேடருக்கும் கிட்டாத வெங்குணத்தால் இங்குமூலம்
மூடருக்குள் யானே முதல்வன்காண்**

(ப-ரை.) சொல்ல ஒண்ணா வேடருக்கும் கிட்டாத வெம் குணத்தால்-
(வாயால்) சொல்ல முடியாத (குரூர) வேடர்கட்கும் இல்லாத கொடுங்குணத்தால்;
இங்கு உழலும் மூடருக்குள் யானே முதல்வன் காண்-இவ்வுலகில் அலைந்து திரியும்
அறிவிலிகட்குள் அடியேன் தலைவன் ஆகியுள்ளன், ()

(வி-ரை.) அகத்தில் குரூரம்; புறத்தில் நாற்றம்; வழிப்பறிக் கொள்ளை;
விலங்கு வேட்டை; ஆபாச வார்த்தை; கொல் வெட்டு குத்து எனும் குரல்
உடையவர்கள் ஆதலின், வாயால் அவர்களைக் குறித்து வார்த்தை சொல்வதும்
பாவம். அவர்கள் 'சொல்ல ஒண்ணா வேடர்.' இவர்களை விட கொடிய
குணத்தராய், கண்ட கண்ட இடங்களில் கடைகொட்டுத் திரியும் அறிவிலாக்
கயவர் பலருளர்; தோற்றம் கண்ட போதே, இவர்கள் வேடர் என அறியத்தக்க
தோற்றத்தர் அவர்கள்; இவர்களோ நாகரிக வேடர். அவர்கட்கு, ஓய்வுண்டு; எவர்
தலையில் கை வைக்கலாம் என்று எண்ணிச் செயல்படும் இவர்கட்குக் கால நேரக்
கணக்கில்லை. இரவும் பகலும் செயல்படுவர்; இதில் என்ன அதிசயம் எனில், இம்

முடர்களுக்குள் யானே முதல்வன்; அவர்கட்கு வழிகாட்டி ஆயினேன்;
இப்பரிதாபத்தை எவரிடம் சொல்லி ஆறுவது என்றபடி. (368)

-வீட்டுத்த

**369. மேதையர்கள் வேண்டா விலங்காய்த் திரிகின்ற
பேதையென்ப தென்னுரிமைப் பேர்கண்டாய்**

(வி-ரை.) வீடு அடுத்த மேதையர்கள் வேண்டா விலங்காய்த் திரிகின்ற-முத்தி நெறி சேர்ந்த மேதையரான ஞானிகள் வெறுக்கும் மிருகமாக உழல்கின்ற; பேதை என்பது என் உரிமைப் பேர் கண்டாய்-அறிவிலி எனப் பெறுவது, எனக்கே உரிய பெயராகும், (எ-று.)

(வி-ரை.) “விட்டதே பேரின்ப வீடு” என்பர். விடுதலை இன்பமான இது, தொந்த பந்தம் யாவும் தொலைந்த நிலை. அடுத்த என்பது, அதை அடையும் வழியில் முயல்கின்றா எனும் பொருட்டு-மேதையர்-மேதா விலாசம் உடையவர்; மேதா-மேலான ஞானம். விலங்கு-குறுக்கே வளர்வது; நாடு நகர்களை விலங்கி வசிப்பது எனினுமாம். இது வடமொழியில் திரயக் எனப்பெறும். “கானகம் இலங்குபுலி பசுவொடு குலாவும்-கண்காட்டவும், கையால் நெகிடிக்கெனப் பெரிய கட்டை மிக ஏந்திவரும்” விலங்குகள், சாதுக்கள் இடத்தில் நடந்து கொள்ளும் சால்பு தெரிகிறது. மேலும் விலங்குகள், இறைவனை வழிபட்டுப் பேறெய்திய செய்திகள் தலபுராணங்களில் தவழ்கின்றன; அவைகள் வேண்டப் பெறுவன. நானோ சாதுசங்கம், இறைவழிபாடு எதுவும் இலாதேன். என்னால் எனக்கே கேடு; பிறர்க்கும் சங்கடம், ஆதலின், ‘மேதையர்கள் வேண்டா விலங்கானேன்’. விலங்குகட்கும் ஓய்வுண்டு; எனக்கு ஒரு நாளும் ஓய்வில்லை. சதா உழல்தான். அறிவற்றவரைப் பேதை என்பர்; உண்மையில் அப்பெயர், எனக்கே உரியது என்று மனம் இடிந்தபடி. (369)

-பேதமுற

**370. ஓதுவதென் பற்பலவாய் உற்றதவத் தோர்நீத்த
தீதுகளெல் லாமெனது செல்வங்காண்**

(ப-ரை.) பேதம் உற பற்பலவாய் ஓதுவது என் - வேறுபாடு தோன்ற, பலவிதமாக விளம்பியாது பயன்; உற்ற தவத்தோர் நீத்த தீதுகள் எல்லாம் எனது செல்வம் காண்-அமைந்த தவ சாதனையர் (அருவருத்து) மறுத்த தீமைகளை அனைத்தும், தேடித் தொகுத்த என் செல்வங்கள் ஆயின, ()

(வி-ரை.) தவத்திற்குப் பகுதி தாவு; உணர்வு மேல் நோக்கித் தாவும் சாதகர், தவத்தர் எனப் பெறுவர். செல்வமாகத் தீமைகளைச் சேகரித்த, என்போலும் குறையாளர் இல்லை யென்றபடி. (370)

பேரூள்பெருக்கு

-ஆதலினால்

371. பேயிணையொத் திவ்வுலகில் பித்தாகி நின்றஇந்த
நாயிணைநீ ஆட்கொள்ளல் நன்றன்றே-ஆயினுமுன்

372. மண்ணார் உயிர்களுக்கும் வானவர்க்கும் தானிரங்கி
உண்ணாக் கொடுவிடமும் உண்டனையே!

(ப-ரை.) ஆதலினால்-, பேயிணை ஒத்து-(அமைதி இன்றி அலையும்) பேயைப்போல்; இவ்வுலகில் பித்தாகி நின்ற-இவ்வுலத்தில் பித்துப் பிடித்து இருந்த; இந்த நாயிணை நீ ஆட்கொள்ளல்-இந்த நாயேனை நீ ஆண்டு கொள்ளுதல்; நன்று அன்றே ஆயினும்-நல்லது அல்ல ஆனாலும்;

முன் - முன்னொரு காலத்தில்; மண்ணார் உயிர்களுக்கும்-நிலவுலகில் வசிக்கும் (உயர்திணை அஃறிணை) சீவராசிகட்கும்; வானவர்க்கும் தான் இரங்கி-, உண்ணா-உண்ணத் தகாத; கொடு விடமும் உண்டனையே-பொல்லாத ஆலகாலத்தையும் புசித்தனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆளுடைய நம்பிகளை ஆட்கொள வந்த அந்நாளில், “பித்தனுமாக, மற்றைப் பேயனும் ஆக; இன்னும் எத்தனைத் தீங்கு சொன்னாய்,, யாதும் மற்று அவற்றால் நானேன்” என்று அருளினீர்; உண்மையில் நான் தான் பேய்; பேதை அடியேன்தான் பித்தன். நீர் சொன்னது உபசாரம்; நான் செய்தது எல்லாம் அபசாரம். ஆதலின், அடியேன்தான் அப்பெயர்கட்கு உரியவன். இவ் விண்ணப்பம் நிற்பால் நோக்கி வருகிறது; இதனில் இருந்து, நன்றி மறவா நடையினன் என்பது விளங்குகிறது அல்லவா! அடியேனை நீர் அட்கொண்டால், உலகம் தோன்றா. உடல் தோன்றா. நான் தோன்றா நிலை நடைபெறும்; உண்மையே உண்மை. ஓ. குற்றமுளன் என்ற அந்த ஒன்றே கொண்டு, ஆட்கொள்ளல் நல்லதல்ல என்பீரா? அப்படி யாயின், பண்டைய உமது அருளாக்கங்களைப் படிப்பதில் தவறு இல்லை. பெரும! இதோ அவைகளை ஒதுகிறேன். வானவர் உம்மை மதித்திலர். தம் மதியை மதித்தினர். பாற்கடலை மத்திட்டுக் கடைந்தனர். அதன் சுவாலையால், அகில சராசரமும் எரிந்து கரிந்தன;; அதன்பின் அனைவரும் தம் குற்றம் அறிந்தனர். உம்மை நினைந்தனர்; உலும்பி யமுதனர்; இரக்கம் கொண்டாய். எழுந்து வந்தாய். ஆலத்தை எடுத்தாய். உண்டாய். நீலநிறம் ஆம்படிக் கண்டத்தில் நிறுத்தினை. உய்த்தனர் உம்பர். வாழ்ந்தது மண்ணகம். இப்படிக் குற்றம் பொறுத்த கோவே! என் குறைகளை மன்னித்தால் ஆகாதா என்று குமுறியபடி. (371-372)

-எண்ணாமல்

373. வேய்த்தவ வெற்பெடுத்த வெய்யஅரக் கன்தனக்கும்
வாய்த்தவரம் எல்லாம் வழங்கினையே!

(ப-ரை.) எண்ணாமல்-நினைத்துப் பார்க்க நேரம் இல்லாமல்; வேய் தவள வெற்பு எடுத்த வெய்ய அரக்கன் தனக்கும்-முங்கில்கள் எங்கும் முளைத்துள்ள வெள்ளி மலையைப் பெயர்த்த இரக்கம் அற்ற அரக்கன் ஆன இராவணனுக்கும்; வாய்த்த வரம் எல்லாம் வழங்கினையே-தகுதியுடைய வரம் பலவும் தந்தனையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வேய்-மூங்கில் புதர். தவளம்-வெண்ணிறம்; இராவணன் கயிலை மலையைப் பெயர்த்த வரலாறு. திருவடிப் புகழ்ச்சி உரையில் உளது. உம் இடத்தையே கலகலக்க வைத்த அவன்பாலும் இரக்கம் கொண்டு அருள் பாலித்த நீர், என் குற்றம் பொறுத்தால் ஆகாதா என்று குறையிறந்தபடி. (373)

-சாய்த்தமன

**374. வீம்புடைய வன்முனிவர் வேள்விசெய்து விட்டகொடும்
பாம்பையெலாம் தோளில் பரித்தனையே**

(ப-ரை.) சாய்த்த மன வீம்பு உடைய வன் முனிவர் வேள்வி செய்துவிட்ட-கோணிய மனத்தொடு வீம்புளரான கொடிய (தாருவன) முனிவர், (அபிசார) வேள்வி நிகழ்த்தி ஏவிய; கொடும் பாம்பை எலாம் தோளில் பரித்தனையே-கொடிய (விஷமுடைய) அரவுகள் அனைத்தையும், (தனிப்பெரும்) திருத்தோள்களில் (அணிகலாத்) தாங்கினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) எண் கோண முனிவர், நவகோண முனிவர் எனப் பலர் அருந்தவரில் இருந்துளர். கோணிய உடலிருந்தால் குறையில்லை; கோணை உள்ளமேல் பெருங் குற்றங்கள் பிறக்கும்; அதனுடன், வீறாப்பும் தாருவனத்தவரில் பெருகி விளைந்தது. அபிசார வேள்வி எழுப்பினர்; அதனில் இருந்து மான், முயலகன், புலி, உடுக்கை, பாம்புகள் முதலியன எழுந்தன. எழுந்த அவைகளை, ஒவ்வொன்றாகப் பற்றினீர்; திருமேனியில் தரித்தீர். பயங்கர விடமுள பாம்பை ஏவிய கொடுமையைப் பொருட் படுத்தாது, அவர்கட்கும் தாண்டவ தரிசனம் அருளினீர்; அவர்கள் தவறுகளைப் பொறுத்த ஐயா! என் பிழைகளை மன்னித்தால் ஆகாதா என்று இறைஞ்சியபடி. (374)

-நாம்பெரியார்

**375. எஞ்சேமென் நாணவத்தால் ஏற்ற இருவரையும்
அஞ்சேலென் நாட்கொண் டருளினையே!**

(ப-ரை.) நாம்பெரியார்-பேரறிவுள்) யாமே பெரியார்; எஞ்சேம் என்று- (எவர்க்கும்) தாழ்வு பட்டு நில்லோம் என்று; ஆணவத்தால் ஏற்ற இருவரையும்- ஆணவ முனைப்பால் எதிர்த்த (பிரமன் திருமால்) இருவரையும்; அஞ்சேல் என்று ஆட்கொண்டு அருளினையே-அஞ்சாதீர்கள் என்று ஆளாகக் கொண்டு அருள் தந்தீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) நான் பெரியன் என்றார் திருமால்; நீ அல்ல, நான்தான் பெரியன் என்றார் நான்முகர். ஆரம்பம் சொற்போர்; அந்தத்தில் மல்போர். இருவரது தொந்த யுத்தத்தால், அகில சராசரமும் ஆடின. இவர்களைத் தடுமாற வைத்த முனைப்பைத் தவிர்க்க, இருவர் நடுவில் ஜோதி மலையாய் எழுந்தீர். இதன் அடியை முடியை அறிந்தவரே பெரியர் என்று, அசிரிரியாக அறிவித்தீர்; வராகமாகித்,

திருமால், அடிதேடி அலமந்தார். அன்னமாகிப் பிரமதேவர், முடி தேடலில் முயன்றார். கற்பகாலம் தேடியும், அடிமுடி தரிசனம் ஆனதில்லை; துவக்கிய செயலில் தோல்வி யடைந்தனர். பெருகித் தெளிவு பிறந்தது. அணுபட்சரான நான், சம்பு பட்சரென அகங்கரித்தது தவறு என்று அறிந்தனர். அரகர சிவசிவா; அடியேங்களை ஆண்டு கொள் என்று அலறி வீரிட்டு அமுதனர். இரக்கம் கொண்டீர். அவர்கள் முன் பிரசன்னர் ஆயினீர்! அஞ்சற்க என்று அருளி, அந்த இருவரையும் ஆட்கொண்டீர்; முனைப்படங்கிய பின் அவர்கட்கு அருளிய முதல்வவோ! அஃதேபோல் வேண்டுகின்றேனே! அடியனையும் ஆண்டு கொண்டால் ஆகாதோ என்று அமுதபடி. (375)

-துஞ்சுபன்றித்

376. தோயாக் குருளைகளின் துன்பம் பொறாதன்று
தாயாய் முலைப்பாலும் தந்தனையே!

(ப-ரை.) துஞ்சு பன்றி தோயா குருளைகளின் துன்பம் பொறாது-இறந்த பன்றியின் (காம்பில் வாய் வைத்துப் பால்பருக வாய்ப்பில்லாத பன்னிரண்டு) குட்டிகளின் துன்பம் (கண்டு) தாங்காமல்; அன்று தாயாய் முலைப்பாலும் தந்தனையே-அந்நாளில் தாய்ப் பன்றியாகி (உயரிய) முலைப்பாலையும் (அவைகட்கு) ஊட்டினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) குருளை-குட்டி. பாண்டியன் செய்த பயங்கர வேட்டையில், அளவிறந்த பன்றிகள் அழிந்தன. இறுதியில் எதிர்த்தது இராஜபன்றி. அதுவும் போரில் அழிந்தது. அதன் துணைவியான இராணிப்பன்றி, விவரம் அறிந்தது. அப்பொழுதுதான் பன்னிரண்டு குட்டிகளைப் பிரசவித்த அது, தன் அயர்வையும் பொருட்படுத்தாது, அரசனையும் அவன் படைகளையும் எதிர்த்தது. அரசுப் பன்றியால் இறந்தவர் சிலரெனில், இராணிப் பன்றியால் ஒழிந்தவர் மிகப்பலர். பண்டியர் சினந்தார். ஆத்திரம் கொண்டு அதிர்த்தார். அவர் ஏவிய அளவிறந்த கணைகளால், இராணிப்பன்றி, ஏதம் பல பட்டு இறந்தது. தாயை இழந்த குட்டிகள், பிறந்த பின், பாலைத் தாயிடம் பருகவும் இல்லை. அவ்வளவு விரைவில் தாய் தந்தையரை இழந்த அவைகட்கு, இன்னும் கண்களும் திறக்கவில்லை. பசி ஒருபுறம்; குருமான வெய்யிலின் கொடுமை ஒருபுறம்; கண்ணும் தெரியவில்லை. உர் உர் உர் என்று, அதிர் குரல் கொடுத்து அமுதன. கண்ணுதல் இறைவா! அவைகளின் நிலைமையை அறிந்தீர்! இரக்கம் கொண்டீர்! தாய்ப்பன்றி ஆயினீர்; அன்பொடு குட்டிகளை அணைத்தீர்! பாலை ஊட்டினீர்; வளர்த்தீர்; இவ்வரலாற்றை அகில உலகமும் அறியுமாறு, பன்றி முகமும் ஆடவர் உருவமும் ஆக்கி, அவர்கட்குப், பாண்டி நாட்டு அமைச்சர் பதவிகளை அளித்தீர். உண்ட பாலால் உயர்மதி எய்திய அவர்கள், அறநெறி தவறாது அமைச்சியல் நிகழ்த்தினர். ஊட்டி, உருவைக் காட்டி, குட்டிகளை உயர்த்திய உமக்கு, அதே நிலையில் உள்ள எம்மை உயர்த்தல் இயலாதா என்று ஏங்கியபடி. (376)

-வாயிசைக்குப்

377. பாண்டியன்முன் சொல்லிவந்த பாணன் பொருட்டடிமை
வேண்டி விறகெடுத்து விற்றனையே!

(ப-ரை.) வாய் இசைக்கு பாண்டியன் முன் சொல்லி வந்த பாணன் பொருட்டு-வாய்த்த இசை வாதத்திற்கு, (வரகுண) பாண்டியர் முன்னிலையில் வாக்களித்துத் திரும்பிய பாணபத்திரர் பொருட்டு; அடிமை வேண்டி விறகெடுத்து விற்றனையே-(அடியேன் பத்திரன்)அடிமை யென்று ஆர்வப் பெருக்கொடு அறிவித்து, (வீதிதொறும்) விறகைச் சும்ந்து விற்றீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) வடநாட்டு இசைப்புலவன், ஏமநாதன். அவன் ஒரு சமயம் தென்னாட்டிற்கு வந்தான். அவனைச் சுற்றி மாணவர் பலர். ஆரவார விருதுகளுடன் அரசவையில் புகுந்தான். வரகுண பாண்டியர், அவன் புலமைக்கு மகிழ்ந்து, அளவிலாப் பரிசுகளை அளித்தார். பெற்றான். பெருமிதம் உற்றான். அரசே! என்னொடு இசைவாதிடுவார், இங்கு எவரும் இல்லையா என்று இறுமாந்து வினவினான். நரபதி அது கேட்டு நாணினர். அரசவை இசைப் புலவர் பாணபத்திரர். சிவபக்தியில் சிறந்து வயது முதிர்ந்த அவர், காவலர் தலைகுனிதல் கண்டு எழுந்தார். அரசர் பெருமா! இவ்வொடு வாதுபோர்க்கு நானுளன் என்றார். சரி. நாளை காலை போர் ஆரம்பம் என்றார் பூபதி. சபை கலைந்தது.

அன்று மாலை, ஏமநாதனுடைய இறுமாந்த மாணவர்கள், வீதிக்கொருவராய் நின்று, மதுரை மக்கள்முன் தம் கலைத்திறம் காட்டினர். அந்தி மயங்கும் நேரத்தில் ஆலயம் செல்லும் பத்திரர், அவர்களது அருந்திறல் கண்டு அஞ்சினார். சந்நிதியில் நின்றார். மீனாட்சி சுந்தரா! அடியேன் நின் அடிமை. வெட்கினர் வேந்தர் என்று, இந்த வாதிற்கு இணங்கினேன். தரணிபரையும் எளியேனையும், காப்பது நின்கடன் என்று பிரார்த்தித்தார். திரும்பினார். இரவு உணவு கொண்டிலர். நின்னை நினைந்தார். நெகிழ்ந்து இருந்தார்.

இரவு மணி எட்டு. விறகுக் கட்டு சும்ந்த கோலத்தில், வீதியில் விலை கூறினன் ஒருவன். ஏமநாதன் வீட்டுத் திண்ணையில், சுமையை இறக்கினன். காலம் பல கண்ட வீணையைக் கையில் ஏந்தினன். சுருதி கூட்டினன்,

**“பாடல் மறையும் தெரியாப் பரமன்
கூடல் கோயில் கொண்டான் என்னே!
கூடல் போலக் கொடியேன் அகமும்
“அரசாய் மதுரை அமர்ந்தான் அவன்என்
புரைசர் மனமும் புகுந்தான் என்னே!”
“ஆல வாயான் அலரின் வாசம்
போல்என் உளமும் புகுந்தான் என்னே!”**

என்று எழுப்பிய சாதாரிப் பண்ணிசை, எவரையும் தன் வயமாக்கி இன்புறுத்தியது. மதுரை மக்களும், பிறரும் திரண்டு அந்த இசை மயமாயினர். விறகு தலையன் வீணையைக் கீழ் வைத்தான். நிகழ்த்திய இசையை நிறுத்தினான். உள்ளிருந்து இசைவிருந்து அருந்தி லயமெய்திய ஏமநாதன், வீட்டில் இருந்து அதன்பின் வெளிப்பட்டான். விறகு தலையனைக் கண்டான். தன்னை மறந்து கைகுவித்தான். ஐயா! நீர் யார்? இவ்வளவு சிறந்த உமக்கு இதுவா தொழில்? என்றான். அறிஞரே!

பாணபத்திரரின் அடிமை மாணவருள், நான் கீழ்த்தரம் ஆனவன். இசைக்கு நீ தகுதியற்றவன் என்று, அவர் என்னைத் தள்ளி விட்டார். வயிறு வாழ வேண்டும் என்று, அது கருதி விறகு விற்றுப் பிழைக்கிறேன் என்றான்.

அதையுணர்ந்த ஏமநாதன், உடல் ஆடியது. தகுதியற்ற இவன் இசையே இங்ஙனமெனில், தகுதியுள்ள மாணவர்கள், அவர்கள் ஆசிரியர் பத்திரர், எத்துணைச் சிறந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, உள்புகுந்தான். விறகு தலையர்க்கு உரிய சன்மானங்களுடன் வெளிப்பட்டான். இருந்த அவன் அங்கு இல்லை. வியந்தான். நாளை வாதுபோர். நுணலும் தன் வாயால் கெடும் என்றபடி, அரசர் முன் கர்ஜித்தேன். நாளை நான் தோற்றே போவேன். இந்த இறுமாப்பு இருக்கலாமா என்று, அரசர் தண்டிப்பார் என்று அஞ்சினான். நள்ளிரவில், மாணவர்களுடன், ஒருவரும் அறியாதபடி ஊரை விட்டே ஓடினான்.

மறுநாள் சபை கூடியது. ஏமநாதன் வரவில்லை. அரசர் ஏவலன் ஒருவனை ஏவினார். விறகு தலையனும். பத்திரரது ஒதுக்கப்பட்ட மாணவருள் ஒருவனும். அவன் பாடியிருக்கிறான். அது கண்டு அஞ்சி, ஊரைவிட்டே ஏமநாதன் ஓடி இருக்கிறான் என்று, செய்தியைக் கொணர்ந்தான் சென்றவன். பத்திரரே! என்ன செய்தி இது என்றார் மன்னர். பெருமா! அடியேன் ஒன்றும் அறியேன்; ஏமநாதனை எதிர்க்க என்னால் முடியவே முடியாது. தாங்கள் நாணுதல் கண்டேன். உள்ளம் நொந்தது. இறைவனை நம்பினேன். வாதிடுவேன் நான் என்றேன். அவ்வளவே நான் அறிவேன் என்றார் பத்திரர்.

**“பாடல் மறையும் தெரியாப் பரமன்
கூடல் கோயில் கொண்டான்”**

“அரசாய் மதுரை அமர்ந்தான்” என்னும் பண்ணிசை விண்ணில் எழுந்தது. மன்னர் வியந்தார். இரு கரமும் கூப்பி இறைவனவோ! பரமவோ! நின் கருணையே கருணை என்று கண்ணீர் சிந்தினார். எவரும் அதே நிலை எய்தினர். இவ்வரலாறு கேள்வியுற்றுளான். பாணரைக் காக்க எவ்வளவு எளிமை காட்டினீர்; அந்த எளிமை காட்டி, எளியேனையும் என்று கொள்ளல் இயலாதா என்று, தேம்பியமுது திகைத்தபடி. (377)

-ஆண்டொருநாள்

**378. வாய்முடியாத் துன்புகொண்ட வந்திக்கோர் ஆளாகித்
தூய்முடிமேல் மண்ணும் சுமந்தனையே!**

(ப-ரை.) ஆண்டு ஒரு நாள் - முன்பொரு தினத்தில்; வாய்முடியாத் துன்பு கொண்ட வந்திக்கு ஓர் ஆளாகி-வாயால் சொல்ல முடியாத அளவு துன்பம் கொண்ட வந்தியம்மைக்குக் கூலி ஆளாகி; தூய் முடிமேல் மண்ணும் சுமந்தனையே-மகத்தான திருமுடிமேல் மண்ணைச் சுமந்தாயே, ()

(வி-ரை.) அன்புடைய முதுமை ஆண்மகர் பத்திரர்க்கு, அடிமை ஆள்யாம் என்று அறிவித்து, ஒரு காலத்தில் விறகு சுமந்தீர்; அன்புடைய முதுமகள்

ஒருத்திக்கு ஆள்யாம் என்று அறிவித்து, கூடை மண் சுமந்தீர்! அக் கருணையை
என்பால் ஆக்கி, அளியேனை ஆண்டு கொண்டால் ஆகாதா என்று அலறியபடி.
வரலாற்று விரிவை, பின்வரும் பாடலொடு சேர்த்தறிவம். (378)

-ஆள்துயர

**379. மாவகம்சேர் மாணிக்க வாசகருக் காய்க்குதிரைச்
சேவகன்போல் வீதிதனில் சென்றனையே!**

(ப-ரை.) மா அகம் சேர் துயரம் ஆய்-சிறந்த திருவுளத்தில் சேர்ந்த
துன்பத்தரான; மாணிக்க வாசகருக்காய்-ஆளுடைய அடிகட்காக; குதிரைச்
சேவகன்போல் வீதிதனில் சென்றனையே-குதிரை வீரன்போல் வடிவு கொண்டு,
(மதுரை வையாளி) வீதியில் சென்றீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மா அகம்-ஞானவுள்ளம். திருவாதவூரில் திருவவதரித்தார். வாதவூர்
அடிகள் எனும் நாமம் கொண்டார். கற்பன கற்றார். நின் திருவருளை நினைந்து
இருந்தார். அரசர் மூலம் அழைத்தீர். அமைச்சர் ஆம்படி தலைமையளித்தீர்.
நியதிபெறப் பதவியை நிர்வகித்த அவரை, கடற்கரையில் விலைக்குக் கடும்புரவிகள்
வந்துள. வாங்கி வருக என்று, அரிமர்த்தன பாண்டியர் அன்பொடு அனுப்பினார்.
நாற்பத்து ஒன்பது கோடிப் பொன்னுடன் பரிசனம் தொடரப் பல்லக்கில் வந்த
அவரை, திசை திருப்பி, குருந்த மரத்தடியில் குருமுகமாகி யீர்த்தீர். அவர்மேல்
கண்வைத்தீர். தலைமேல் கால் வைத்தீர். ஐந்தெழுத்தைச் செவிவிருந்தா அளித்தீர்.
உள்ளம் புகுந்தீர். உவகை மயம் ஆக்கினீர். கொணர்ந்த பொருளைக் கொண்டு
கோயில், மடம், தடம் சமைக்கச் செய்தீர்.

விவரம் அறிந்த வேந்தர், வெகுண்டார். அவரை அழைத்தார். குதிரைகள்
வேண்டும்; இன்றேல், கொடுத்த பொன்னைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று
அன்றிரவு சிறையில் அடைத்தார். கண் கலங்குகிறார் அடிகளார். அதுகண்டு, குள்ள
நரிகளை எல்லாம் குதிரைகள் ஆக்கினீர்; அவைகளில் சிவகணங்களை ஏற்றினீர்!
வேதப் பரியேறி, குதிரை வீரர் உருவில் வையாளி வீதியில் விரைந்தீர். காவலர்
கண்டு களித்தார். அடிகட்கு விடுதலை யளித்தார். பரிகளை ஒப்படைத்து, திருவுருக்
கரந்தீர். அன்று நள்ளிரவில், குதிரைகள் யாவும் குள்ள நரிகள் ஆயின. ஊருள்
ஊடுருவின. அச்சுறுத்தி நகரை அலைக்கழித்தன. வைகறையில் யாவும், ஓடிக்
காட்டுள் ஒளித்தன. காலையில் கண்விழித்த காவலர், செய்தி யறிந்தார்.
கடுஞ்சினங் கொண்டார். வைகை நதி. ஆற்றில் நீரில்லை. கடும் வெயில்
காய்கிறது. கொதிக்கும் மணலில் அடிகளை நிறுத்தி, மாயக்கள்ளம் நிகழ்த்தின
இவரை, இரக்கமே காட்டாது தண்டியுங்கள் என்று, ஏவலர் பலரை ஏவினார்.
கண்ணீர் சிந்திய அடிகள், 'ஏங்கும் கண்ணுடையாய்! காணாயோ என்நிலையே
என்று ஏங்கினார். அதுகண்டு, கங்கையை, வைகையில் பெருகி வருமாறு கட்டளை
யிட்டீர். வெள்ளம் வைகையில் விரைந்தது. இருந்த கரையை மீறியது. அகநகரம்
அழியும் என்று எவரும் அஞ்சினர். அடிகளை அங்கேயே விட்டிட்டு ஏவலர்
உயிர்தப்ப எண்ணினர். ஓடியே போயினர். கரையேறிய அடிகள், புனித மூர்த்தீ!
உமது ஆலயத்துள் புகுந்தார். உம்மை நினைந்து உருகி இருந்தார்.

நகர் அழியுமென உணர்ந்த மன்னர் வீட்டுக்கு ஒரு ஆள் கரை எழுப்புமாறு
கட்டளை யிட்டார். எவரும் அச் செயலில் இறங்கினர்.

அவ்வூரில் ஒரு வணிக வயோதிகை. அவட்கு மகப்பேறு இல்லை. திக்கு இல்லாத அந்த அகதி, பிட்டுச் சுட்டு விற்று, நிமலா! நின் ஆலயத்தில் நிவேதித்து, அதைப் பிறகு விற்று உயிர் வாழ்பவள். அவள் பங்குக் கரையடைக்க ஆள் இல்லை. எங்கும் தேடினாள். ஏமாந்தாள். பிட்டிருந்த கூடையுடன் நின் ஆலயத்தில் வந்தாள். ஆள் அகப்பட வில்லையே! அருள்க அத்தா என்று அழுதாள். தொழுதாள். இந்நிலையில் நிவேதிக்க மறந்தாள். வீதியில் வந்தாள். “கூலியாள் வருவது உண்டோ என்று கூவினாள்”; “கூலி கொடுத்து என் வேலை கொள்வார் உண்டோ” என்று எதிர் குரல் கொடுத்து, வேலையாள் உருவில் வெளிப்பட்டீர். நிவேதிக்க மறந்த குறைதீர், பிட்டையே கூலியாக ஏற்று, கரையடைக்கச் சென்றீர். அங்கிருந்த அரசாங்கச் செயலாளன், யாது உன் பெயர்? எவர் கரையை அடைப்பவன் நீ என்றான். வந்தி கரை அடைக்க வந்த என் பெயர், வந்தி ஆள் என்றே ஏட்டில் எழுதிக்கொள் என்றீர். மண்ணை வெட்டினீர். கூடையில் இட்டீர்; கொண்டு போய்க் கரையில் கொட்டினீர். இடையிடை புட்டைச் சுவைத்தீர். வேலையை சரிவரச் செய்யாமல் ஆடல் பலவும் நிகழ்த்தினீர். மாலையில் வந்து சினந்த மன்னன் அடித்த பிரம்படியும் பட்டீர்; பண் சுமந்த வேதம், பாதுகையாகி உமது பாதம் சுமந்தது; வீண் சுமந்த கங்கையை உமது சடை சுமந்தது. புண் சுமந்த அடிகளின் உள்ளப் பொருமல் அடங்க, நரிபரி நாடகம் ஆடிய நீர், வைகையில் மண் சுமக்க வந்தீர்; பாண்டியனது பிரம்படியின் வடுச் சுமந்த வைபவத்தை, நினைத்தாலும் நெஞ்சு நெகிழ்கிறதே. சிறிதளவு மண்வீசி, கரையை உயர்த்தி, காவலர்க்குப் பேரொளிப் பிழம்பான திருமேனி காட்டித் திருவுருக் கரந்தீர். அதன் மூலம் மன்னரை, மாணிக்க வாசகரை, வந்தி எனும் பெயர் கொண்ட வணிகையை அருள் உலகில் வாழச் செய்த அருளாடல், விரிவான அற்புதம் பல கொண்டது. அது போல் ஒரு ஆடல் செய்து, அடியேனை ஆட்கொண்டால் ஆகாதோ என்று கதறியழுது கரைந்தபடி. (379)

-மாவிசயன்

380. வில்லடிக்கு நெஞ்சம் விரும்பியதல் லால்எறிந்த கல்லடிக்கும் உள்ளம் களித்தனையே!

(ப-ரை.) மா விசயன் வில் அடிக்கு நெஞ்சம் விரும்பியது அல்லால்-விஜயனுடைய பெரிய வில்லடிக்குத் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தது அல்லாமல்; எறிந்த கல்லடிக்கும் உள்ளம் களித்தனையே-(சாக்கிய நாயனார் எறிந்த சிறு) கல்லடிக்கும் (கருணைத்) திருவுளத்தால் களித்தீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மாவிசயன் - சிறந்த விசேஷ வெற்றியுடையவன் எனும் பொருட்பெயர்.

பாண்டவர் நடுப் பிறந்தவன் பார்த்தன். பசுபதி கணை பாசுபதம். அது பெற ஆவலித்தான். கடுந்தவத்தில் காலாழ்ந்தான். அவன் தவத்தை யழிக்க எண்ணிய துரியன், ஏதமே அறிந்த மூக அசுரனை ஏவினான். காட்டுப் பன்றி உருவில் அவன், விஜயன் முன் கர்ஜித்து வந்தான். அதே நேரத்தில் நீர், வேடர் உருவில் வெளிப்பட்டீர். மூகன் துடித்துப் பதைக்கப் பாணம் தொடுத்தீர். அவன் அது பொறாது அலறினன். அதனால் தவநிலை கலைந்த அர்ச்சுனன், பன்றியின்

பதைப்பிற்குக் காரணம் அறியாமல், கடுங்களை எடுத்தான். ஏவினான். உமது அம்பு, அதன் அழிவு நினைவை அழித்தது; அர்ச்சுனன் கணை, அதன் உடலைப் பிளந்தது.

என்னடா இது! நான் அடித்த பன்றியை நீ ஏன் அடித்தாய் என்று, சொல்போர் எழுப்பினீர். என் தவத்தைப் பன்றி கலைத்தது போதும்; மேலும் அதை நீ செய்யாதே! போய்விடு என்று, அவன் எவ்வளவோ சொன்னான். போவது இருக்கட்டும். தவசிக்கு, வில்லும் அம்பும் வேண்டுமா? நீ யார்? அதை முதலில் சொல் என்று ஆக்ரமித்தீர்; என் பெயர் விஜயன் என்ற அவன் பதில் கேட்டு, மேலும் ஆக்ரோஷம் காட்டி, ஓஹோ நீதானா அது? என் இனத்து ஏகலைவன் விரலை வெட்டினை; என் இனத்தவர் வாழ்ந்த காண்டவ வனத்தை எரித்தாய். உன்னை விடுவது இல்லை என்று இருந்தேன்! நல்ல வேளையாக அகப்பட்டாய்! எடுவில்லை; விடவே மாட்டேன் உன்னை என்று விறுவிறுத்தீர். வில் போர் துவக்கினீர்! விதியின்றிப் போரில் இறங்கிய அவனது காண்டிபத்தை, வாளெடுத்து வீசி ஆற்றலுள்ள நாணியை அறுத்தீர்; ஆத்திரம் கொண்ட அவன், அவ்வில்லை உயர்த்தி ஓங்கித் திருமுடியில் அடித்தான்; அந்த அடியை ஆர்வமொடு ஏற்று, மல்போர் தொடங்கி, தனஞ்சயன் நாணுமாறு செய்தபின், நலஞ் சிறந்த அவன் அன்பிற்கு இரங்கி, பாசுபதப் பரிசளித்தீர். பரமேசா! அடித்தானே என்று இல்லாமல் அருள் சுரந்த உமக்கு, ஏதம் பல செய்து இருந்தாலும், மன்னித்து எளியேனை என்று கொள்வது இயலாதா?

காஞ்சியில் இருந்தார் சாக்கியர்; அவர் புத்த மதத்தைச் சார்ந்தவர். முன்னைய புண்ணியத்தால், முதல்வா! நின் திருவுருவை நினைந்தார்; நெஞ்சு நெகிழ்ந்தார். பவுத்தர்களும் புழுது சொல்லாதபடி, உம்மை வழிபட வேண்டும் என்று உணர்ந்தார். கல்லை எடுத்தார். அதை மலரா நினைத்தார். உம் திருமேனிமேல் அடித்தார். முதல்நாள் செயல் இது. அன்றுமுதல், நாள்தோறும் இச்செயலை நடத்தினார். ஒரு நாள் அடிக்க மறந்தார். உணவு உண்ண அமர்ந்தார். நினைவு பிறந்தது. சுவாமியை அடிக்க வில்லையே என்று மனம் பதைத்தது. உடனே எழுந்தார். கல்லை எடுத்தார். அடிக்க விரைந்தார். கண்டீர். கருணை கொண்டீர். காட்சி தந்தீர். அவரைக் கயிலையில் சேர்த்தீர். ஆஹா! பெரிய வில்லடி பட்டது போதாதென்று, சிறு கல்லடியையும் உம் திருமேனி ஏற்றது. சாக்கியரை ஆண்டு கொண்ட பேரருள், எளியன் மேல் இரக்கம் காட்ட எண்ணாதோ என்று ஏங்கியபடி. (380)

-மல்லலுறும்

**381. வில்வக் கிளையுதிர்ந்த வெய்ய முசுக்கலையைச்
செல்வத் துரைமகனாச் செய்தனையே!**

(ப-ரை.) மல்லல் உறும் வில்வக் கிளை உதிர்ந்த வெய்ய முசுக் கலையை- (தெய்வ) வளம் திகழ்ந்த கிளைகளில் இருந்த வில்வ தளங்களை, (திருமேனியில் விழுமாறு) உதிர்வித்த கொடிய முசு இன வானரத்தை; செல்வ துரைமகனா செய்தனையே-அளவிறந்த செல்வமுள்ள சக்ரவர்த்தியாக அருள் செய்தீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) முசு என்பது, குரங்கு இனத்தில் ஒரு பிரிவு. கலை-ஆண் எனும் பொருளது.

தெய்வ விலாசம் ஆனது திருக்கயிலை. அதன் உச்சியில் ஒரு வில்வ மரம். அதனில் ஒரு முசுக்குரங்கு. ஒரு நாள் இரவு, அதற்குத் துயில் வரவில்லை. துறு துறுத்து விரல்கள் சேட்டை தொடங்கின. ஒவ்வொரு கிளையாகத் தாவித் தாவி, அவைகளை உலுக்கிக் கொண்டே இருந்தது. சிறந்த தளங்களைக் கிள்ளிக் கிள்ளிச் சிந்தியது, பொழுது விடிந்தது. மாலையில் தழைத்த அம்மரம், காலையில் தன்னால் மொட்டை ஆயது என்று அறிந்தது.

இறைவியுடன் நீர், அம்மரத்தின் அடியில் இருந்தீர். இருவர் திருமேனிகள், அத் தளங்களால் மூடுண்டன. தலைக்கு மேல் ஏறிய அவைகளைத் தள்ளினீர். எழுந்தீர். மேல்நோக்கினீர். வானர முசுவே! இங்கே வா என்றீர். அஞ்சியது வானரம். இங்கு நீங்கள் இருப்பதை அறியேன்; உண்மையில் தெரியேன். எளிய என் பிழையை மன்னித்தருளும் என்று, இறைஞ்சிப் பிரார்த்தித்தது குரங்கரசு.

வானரா! நேற்று சோமவாரம். மேலும் சிவராத்திரி. இரவெல்லாம் கண் விழித்தாய். அளவிலா வில்வத்தால் அர்ச்சித்தாய்; இதன் பயனாக, அடுத்த பிறப்பில் நீ மானுடம்; சக்ரவர்த்தியாகவும் இருப்பாய் என்றீர். அதுகேட்ட முசு, பிரபோ! இங்கேயே குரங்காக இருந்தேனே யானால், இடை இடை யிறைவியை, நின்னை சேவிக்கலாம். இது நீங்கி நிலவுலகிலா? எனக்கு வேறு பிறப்பா? அதுவும் மானுடத்திலா? குரங்கு மூளையில் சிறு சேட்டை. இது அவ்வளவு பெரிய தவறில்லை. கெட்ட எண்ணமும், கேடுகெட்ட புத்தியும், வம்பும் தும்பும் வழக்காறும், ஜாதிப்போர், சமயப்போர், அரசியல் கலகம் ஆயிரம் ஆயிரமான அறிவுடைய மனிதனாகப் பிறக்க, அவ்வளவு பாபத்தையா அடியேன் செய்தேன்?

**“பொய்ம்மறை யான புலாலுடல் போற்றி
அம்மையின் வாழ்விடை அத்தம் உறாமே
இம்முக னோடுற எற்கருள் என்றே
மெய்ம்முசு வின்கலை வேண்டிய தன்றே”**

மனிதனாய்ப் பிறந்தாலும், எளியேன் சக்ரவர்த்தியா யிருந்தால், முகம்மட்டும் குரங்கா யிருக்க அருள் என்றது வானரம். அங்ஙனமே என அருளினீர் எனும் இவ்வரலாறு, கந்த புராணத்தில் உளது. மனித முகம் கொள்ள அஞ்சியது வானரம்; நான் மனிதன் தானே. அந்த முசு அறிவித்தபடி, என்னில் பிழை இருப்பது இயற்கைதானே! இரக்கம் காட்டு பெரும! எனை ஏன்றுகொள் துரையே என்று எண்ணியபடி.

-சொல்லகலின்

**382. நீள்கின்ற நெய்யருந்த நேரெலியை மூவுலகும்
ஆள்கின்ற மன்னவன் ஆக்கினையே**

(ப-ரை.) சொல் அகலின் நீள்கின்ற நெய் அருந்த நேர் எலியை-புகழ்ச்சிக்குரிய அகலில் நிரம்பி யிருந்த நெய்யை நக்க வந்த எலியை; மூவுலகும் ஆள்கின்ற மன்னவன் ஆக்கினையே-(மண் விண் பாதலம் எனும்) மூன்று உலகங்களையும் ஆள்கின்ற அரசனாம்படி அருளினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) 'சொல் ஆக்கினையே' எனக் கூட்டினுமாம். மூலஸ்தானத்தில் முதல்வா! வீறு தோன்ற நீர் விளங்குகிறீர்; அண்மையில் உளது தூங்கா விளக்கு. நெய் நிரம்பிய அகலில், திரியால் பிரகாசிக்கிறது தீபம். ஒரு சமயம், திரியைக் தூண்டுவார் இல்லை. அதனால் மங்கி யிருந்தது ஒளி. அங்குக் குறு குறு சடு குடு என்று ஓடி விளையாடிய ஒரு எலி, தீபத்தைக் கண்டது. அதனில் இருந்த நெய்யைக் கண்டதும் வாயூறியது. மேல் ஏறியது. நெய்யை ஆர்வம் பெருக நக்கியது. அவ்வேகத்தில், இறங்கி யிருந்த திரி, மேல் ஏறியது. பளிச்சென்று பிரகாசித்தது மூலஸ்தானம். அதையே ஒரு பயனாக, அந்த எலியை, அடுத்த பிறப்பில் மாபலி சக்கரவர்த்தி யாக்கி, திரிலோகத்தையும் ஆள அருளினீர். அடியேனையும் அதுபோல் அருளையா என்று வேண்டியபடி. இவ்வரலாறு, திருமறைக்காட்டில் நிகழ்ந்தது என்பர். (382)

-கோளகல

**383. வாய்ச்சங்கு நூலிழைத்த வாய்ச்சிலம்பி தன்னையுயர்
கோச்செங்கண் சோழனெனக் கூட்டினையே!**

(ப-ரை.) கோள் அகல-தொல்லைத் துன்பம் தொலையுமாறு; வாய்ச்ச அங்கு-அங்கு வந்து; நூல் இழைத்த வாய் சிலம்பி தன்னை-நூல் இழையைத் தோற்றுவித்து, (லிங்கத்தின் மேல் வெயில் படாதவாறு) பந்தர் இட்ட சிலந்தியை; உயர் கோச் செங்கண் சோழன் என-, கூட்டினையே-உருவாக்கி உயர்த்தினையே, (எ-று.)

(வி-ரை.) திருக்காளத்தியில் பெருமா! உம் திருவுருவம், ஒரு காலத்தில் வெட்ட வெளியில் வெயில்பட இருந்தது. அது கண்ட ஒரு சிலந்தி, முன்னைய புண்ணியத்தால், வாயில் இருந்து நூலை வெளியிட்டு, உமது திருமுடிமேல் ஒரு குடை போல் பின்னி நிழல் உண்டாக்கியது. யானை ஒன்று, நின்னை வழிபடும் உணர்வால் வந்தது. சிலந்தி வலையை, அநுசிதம் என்று அழித்தது. வழிபட்டு அகன்றது. அதைப் பிறகு அறிந்த சிலந்தி, மற்றுமொரு குடையைப் பின்னியது. அடுத்த நாளும் யானை அதை யழித்தது. இப்படிப் பல நாள் நடந்தன. அழிப்பது யார் என அறிய எண்ணிய சிலந்தி, யானை அர்ச்சித்த வில்வங்களுள் மறைந்திருந்தது. வந்தது யானை. வலையை அழித்தது. நின்மாய்லத்தை அகற்ற தும்பிக்கையை விட்டுத் துழாவினது. இதுதான் சமயமெனச் சிலந்தி, யானையின் துதிக்கையுள் நுழைந்து, அதைக் கொட்டுக் கொட்டென்று கொட்டியது. உபாபாத பொறாத யானை, துதிக்கையை ஓங்கி நிலத்தில் அறைந்தது; அந்த அளவில் மலைபோல் விழுந்து இறந்தது யானை. அந்த அதிர்ச்சியில் சிலந்தியும் அழிந்தது.

பெரும் நிழல் அளித்த சிலந்தியின் உணர்வை மகிழ்ந்து, அடுத்த பிறப்பில் அதனை, கோச்செங்கண் சோழராகத் தோற்றுவித்தீர். முன்னைய வாசனை முன்வந்து நிற்ப, அம் மன்னர், பல ஆலயங்களை உமக்கு அமைத்துளர். அவர்க்கு அருளிய அருளின் சிறு பகுதியை, அளியன்பால் செய்வதுவும் ஆகாதோ என்றபடி. (383)

-ஏச்சுறுநல்

**384. ஆறடுத்த வாகீசர்க் காம்பசியைக் கண்டுகண்டுச்
சோறெடுத்துப் பின்னே சுமந்தனையே!**

(ப-ரை.) ஏச்சு அறும் நல் ஆறு அடுத்த-பழிப்பு அற்ற(ஞானத்தில் சரியை எனும்) நல்வழிச் சார்ந்த; வாக்கீசர்க்கு ஆம் பசியை கண்டு-ஆளுடைய அரசுகட்கு உளதான பசியை அறிந்து; கட்டுச் சோறு எடுத்து பின்னே சுமந்தனையே-பொதிசோறு எடுத்து (அவர்) பின்னே சுமந்து சென்றீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஏச்சு-உலகப் பழிப்பு. நல் ஆறு அடுத்த-நல்ல வழியில் நடந்த. வாக்கீசர்-வாக் ஈசர்; இது திருநாவுக்கரசு எனும் பொருளது; வாக்கீசர் எனும் திருநாமம், இதற்கு முன்னைப் பிறப்பிலும் இருந்தது; இந்தப் பிறப்பிலும் தொடர்ந்தது. கட்டுச் சோறு-சோற்று மூட்டை; இது பொதி சோறு என்றும் சொல்லப் பெறும்.

ஆளுடை யரசர் எனும் அப்பர் பெருமான், பல தலங்கட்குச் சென்றார். பரமனைப் பாடிப் பரவினார். திருப்பபைஞ்ஞீலி என்பது ஒரு தலம். புனித அத்தலத்தைச் சேவிக்கப் புறப்பட்டார். இடை வழியில் கடும்பசி காதடைத்தது; ஆயினும் தளர்ந்து நடந்தார். அதை அறிந்தீர். அவர் எதிரில் ஒரு சோலையையும் குளத்தையும் தோற்றுவித்தீர். வழிப்போக்கர்போல், பொதிசோறுடன், அங்கு நீரும் இருந்தீர். வந்த அப்பரை வரவேற்றீர். பொதி சோறுளது; உண்க; இளைப்பாறிப் பின் செல்க என்று, பரிவு காட்டிப் பகர்ந்தீர். அவர் அப்படியே அமுது செய்து, அயர்வு தவிர்ந்தபின் புறப்பட்டார். யாமும் வருகிறோம் என்று தொடர்ந்தீர். திருப்பபைஞ்ஞீலியின் அண்மையில் வந்து திருவருக்கரந்தீர். அறிந்த அப்பர் அதிசயித்துப் பாடினார். இப்படி எல்லாம் தேடிவந்து அருளும் தெய்வமே! எளியேன் வேண்டுகிறேனே! ஏன்றுகொள் அரசே என்று ஏத்தியபடி. (384)

-கூறுகின்ற

385. தொன்மைபெறும் சுந்தரர்க்குத் தோழனென்று பெண்பரவை நன்மனைக்குத் தூது நடந்தனையே!

(ப-ரை.) கூறுகின்ற தொன்மை பெறும் சுந்தரர்க்குத் தோழன் என்று-பழங்காலப் பண்ணவர் என்று (எவராலும்) ஏத்தப் பெறும் ஆளுடைய நம்பிகட்குத் தோழர் என்னும் உரிமையில் தோன்றி; பெண் பரவை நன் மனைக்கு தூது நடந்தனையே-பரவை நாச்சியாரது திருமாளிகைக்கு, (நள்ளிரவில் சமாதானத்) தூதராக நடந்தீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) இறைவர் திருமேனி நிழலாகி, அனாதி காலம் தொட்டு அணுக்கத் தொண்டராக இருந்தவராதலின் 'தொன்மைபெறும் சுந்தரர்' என்றார். சிவபிராற்கு இரு தோழர்கள்; செல்வத் தோழர் குபேரர்; கல்வித் தோழர் சுந்தரர். "அறிந்து செல்வம் உடையானாம் அளகைப் பதியான் றோழமை கொண்டு, உறழ்ந்த கல்வியுடையானும் ஒருவன் வேண்டும் என இருந்து, துறந்த முனிவர் தொழும் பரவை துணைவா! நின்னைத் தோழமை கொண்டான், சிறந்த அறிவு வடிவமாய்த் திகழும் நுதல்கண் பெருமானே!" என்று, புகழ்ந்து துறைமங்கலத்தார் போற்றுவது கண்டுளம். பாவையர் பற்று அற்றவர்க்கே பரமமுத்தி என்றிருந்த நிலைமாறி, சுந்தரர்பால் வந்த பிணக்கை மாற்ற, பரவையார் மாளிகை தேடி முதல்வரே தூது போனது முறைதானோ என்று எண்ணுபவர், இதனிலுள்ள நுட்பத்தையும் எண்ணுதல் வேண்டும். பரவையார் சுந்தரர் எனும் தம்பதிகள், பர்யங்கி யோக சாதகர்கள்.

அச்சாதனை, மரணம் தவிர்க்கும் மதிநெறி. சாதனை நிறைவுற, இருவரும் இன்னும் சாதிக்க வேண்டியன பலவுள. இடையில் பிரிவரேல், ஞானத்தில் யோகத்தை உலகம் அறியாதே போகும். தலமெங்கும் சென்று, வியாபக இறையை அங்கங்கு இதயத்தில் ஏற்றிக் கொள்பவர் சுந்தரர். இல்லத்தில் இருந்தபடியே, அடியர்க்கு மகேச பூசை நடத்தி, அவர்களிலுள சிவமாம் தன்மையை, பண்பொடு உளத்தில் ஏன்று கொள்பவர் பரவையார். சுந்தரர் பரவையாரை சந்திக்கும் சமயத்தில், அவர் கண்கட்கு இவர் பரமேஸ்வரர். இவர் கண்கட்கு அவர் பரசிவை. இவர்களே பர்யங்கி யோக சாதனைக்குப் பாத்திரர். இவர்கள் மூலம், புனித இந்நெறியை உலகம் புரிந்துகொள வேண்டும்; இது கருதியே இறைவர் நள்ளிரவில் தூதுசென்று இருவரையும் ஒன்று படுத்தினர். இந் நுட்பத்தை, எழுத்தால் இவ்வளவே சொல்ல இயலும். (385)

-நன்மைபெற

**386. இற்றென்ற இற்றென்னா எத்தனையோ பேர்கள்செய்த
குற்றம் குணமாக் கொண்டனையே!**

(ப-ரை.) நன்மைபெற-நலம் அடைய; இன்று என்ற-இது தக்க வழி என்று உடன்பட்ட; இற்று என்னா-இது தக்கவழி என்னாது தள்ளிய; எத்தனையோ பேர்கள் செய்த-அளவிறந்தோர் இயற்றிய; குற்றம் குணமாக் கொண்டனையே-குற்றங்களைக் குணமாகக் கொண்டீரே, (எ-று.)

(வி-ரை.) (1) அமணரைக் கழுவில் ஏற்றினர் அரசர்; அதை ஆளுடைய பிள்ளையார், குறுக்கிட்டுத் தடுக்காமை குற்றம் அல்லவா?

(2) ஆளுடைய அரசர் சமணர் சமயத்தில் சார்ந்தார்; அங்கிருந்து, இறைவன் திருவருளைப் பல காலம் இகழ்ந்தார். இது அவர் செய்த பிழை.

(3) தில்லைப் பதியுள்ளம் திருக்கோயில் அகத்தும், இன இயற்கைக்குப் புறம்பாக நந்தனார் புகுந்தார்; ஆகாத குற்றம் இது அல்லவா!

(4) சூதாடிப் பொருள் தேடி, அடியர்க்குச் சோறளித்த மாபெரும் மூர்க்கநாயனார் குற்றத்தை மன்னிக்க முடியுமா?

(5) சாக்கிய நாயனார், இலிங்கத் தொருமேனியைக் கல்லால் அடித்த பொல்லாக் குற்றத்தைப் பொறுப்பது எப்படி?

(6) வாயில் இருந்து வெளிவந்த எச்சில் நூல் கொண்டு, இலிங்கத்தின் திருமுடி மேல் சிலந்தி கூடு கட்டியது குற்றந்தானே?

(7) இலிங்கத் திருமுடியில் இருந்த நின்மாலியத்தை, செருப்பணிந்த தாள் தூக்கித் தள்ளியதும், வாய் நீரை அபிஷேகித்ததும், எச்சில்படுத்தி இறைச்சியைக் கண்ணப்ப நாயனார் படைத்ததும் கடுமையான குற்றம்.

(8) தலையிறை ஆலயத்தில் விளக்கெரிக்க முயன்ற கணம் புல்ல நாயனார் செய்த காரியம், எவ்வளவு தவறானது?

(9) பரமனைப் பரவைபால் தூதனுப்பிய ஆளுடை நம்பிகள் செய்தி அக்கிரமம் ஆனது.

(10) சிவ பூசைக்குத் தடை செய்தன என்று, தந்தை கால்களை வெட்டிய சண்டிகேசர் மாபெரும் குற்றவாளி யாகிறார்.

உலகம் குறைகளை இங்ஙனம் உரைக்கும் ஆயினும், மனத்திற்கண் மாசிலராய், அருள் வழியாலும், அன்பு நெறியாலும் செய்த செயல் நுட்பங்கள் இவை என்று, உம் திருவுளம் உணர்ந்துளது. அந்த அந்த நிலைக்கு ஏற்ப, பரம திருவருளை அவர்கட்குப் பாலித்தது.

“நற்றமிழ் வல்ல ஞான சம்பந்தன்,
நாவினுக் கரையன், நாளைப்போ வானும்,
கற்ற சூதன், நல் சாக்கியன், சிலந்தி.
கண்ணப் பன், கணம் புல்லன்என் நிவர்கள்,
குற்றம் செய்யினும் குணமெனக் கருதும்
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழல் அடைந்தேன்
பொற்றி ரள்மணிக் கமலங்கள் மலரும்
பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூ றுளானே!”

என்று, ஆளுடைய நம்பிகளே இது குறித்து அறிவித்துளர்.

“இற்றென்ற இற்றென்னா எத்தனையோ பேர்கள்”

என்றது,

“தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்று)
ஒக்க உன்னலர்”

என்ற கம்பர் கருத்தொடு ஒத்திடத் தகுவது. (386)

தனிப்பெருங் தருணைத் தன்மை

-பற்றுலகில்

387. அன்புடைய தாயர்களோர் ஆயிரம்பேர் ஆனாலும்
அன்புடையாய் நின்னைப்போல் ஆவாரோ?

(ப-ரை.) பற்று உலகில்-இருவகைப் பற்று நிறைந்த உலகத்தில்; அன்பு உடைய தாயர்கள் ஓர் ஆயிரம்பேர் ஆனாலும்-அன்புமனமுள தாய்மார்கள் ஒரு ஆயிரம்பேர் உளர் ஆயினும்; அன்புடையாய் நின்னைப்போல் ஆவாரோ-அன்பு மயமான அமலா! உம் போல் ஒருவர் உளரேயோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) நான் என்பது அகப்பற்று; எனது என்று உரிமை கொண்டாட உள்ள அனைத்தும் புறப்பற்று. பெற்ற நாள் முதல் பாசம்; மரணம் உற்றபின் அப்பற்று மறைந்து விடும். “எனக்குத் தாயாகியாள் என்னை யீங்கிட்டுத், தனக்குத் தாய் நாடியே சென்றாள்” என்பது நாலடியார். அத்தா! அடியேன் கருவில் இருந்த போதும், உடனிருந்து காத்தீர்! பிறந்து வாழ்ந்து இருந்த காலமெலாம், உடனாகி இருந்தீர்; இறந்த பின்னும், என்னை விட்டுப் பிரிந்திலீர்; ‘அன்புடையாய்! நின்னைப்போல்’ ஆவார் இல்லையே. (387)

-இன்பமுடன்

**388. ஈண்டவரும் தந்தையர்கள் எண்ணிலரே ஆயினுமென்
ஆண்டவனே நின்னைப்போல் ஆவாரோ?**

(ப-ரை.) இன்பமுடன் ஈண்ட வரும் தந்தையர்கள் எண்ணிலரே ஆயினும்-பிரியத்தொடு அணுக்கமாகித் தொடரும் தந்தையர் அளவிறந்தவர்கள் உளர் ஆனாலும்; என் ஆண்டவனே-அடியேனை ஆட்கொண்ட ஐயா!; நின்னைப்போல் ஆவாரோ-(அவர்கள் எவரும்) நினக்கு இணை ஆவார்களோ, (எ-று.)

(வி-ரை.) ஈண்ட-நெருக்கமாக. “அன்னை எத்தனை எத்தனை அன்னையோ? அப்பன் எத்தனை எத்தனை அப்பனோ? இன்னம் எத்தனை எத்தனை சன்மமோ? என்னும் திருவெண்காடர் வாக்கு, இங்கு எண்ணத் தகும். தநயன் கற்பதைத் தந்தை விரும்புவர்; எல்லையிட்ட கல்வி அது. “கல்வியெலாம் கற்பித்தாய்-நின்பால் நேயம் காண வைத்தாய்-இவ்வுலகம் கானல் என்றே ஒல்லும் வகை அறிவித்தாய்-உள்ளே நின்று, என் உடையானே! நின் அருளும் உதவுகின்றாய்! பிறர்பால் சென்று இரவா வண்ணம் ஏற்றம் அளித்தாய் என்னே என்னே” என வரும் திருவருட்பா, இங்கு எண்ணற்கு உரியது. (388)

-பூண்தகைகொள்

**389. ஏனுடைய நின்னையன்றி எந்தை பிரானேஉன்
ஆணைஎனக் குற்றதுணை யாருமில்லை**

(ப-ரை.) பூண் தகை கொள்-தகுதியுடைய அணி கலன்களைத் தரித்த; ஏன் உடைய நின்னை அன்றி-பெருமை யுடை உம்மை அல்லாமல்; எந்தைபிரானே-எம் தந்தையாகி (என்றும்) பிரியாத எம்மானே; உன் ஆணை-உம்மேல் ஆணை(யிட்டுச் சொல்கிறேன்;) எனக்கு உற்ற துணையாரும் இல்லை-என்னைக் காக்கப் பொருந்திய துணைவர் எவருமே இல்லை, (எ-று.)

(வி-ரை.) பூண்ப் படுவது பூண் எனப் பெறும்; பூண்-அணிகலன். தகை-தகுதி யுடைமை. ஏண்-பெருமிதம்; காப்பாற்றுவதுமாம். எந்தை-எம் தந்தை என்பதன் மருஉ. பிரியாதவன் என்பது, பிரான் என மருவியது. ஆணை-சத்தியம். கண்முன் தோன்று துணையாம் எனத், தம்மைக் காட்டி மறைபவர் பலருளர். தோன்றாத் துணைவர் நீர் என்றபடி. “உன்னை ஒழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்” எனும் திருமுருகாற்றுப் படையும் இங்கு எண்ணற்கு உரியது. “ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர பல் கணத்தார்’ எனும் திருமயிலைத் தேவாரத்தில், ஒட்டு-ஆணை எனும் பொருளில் வருவதை இங்கு அறிவது நலம்.

-நாணமுளன்

**390. ஆனேன் பிழைகள் அனைத்தினையும் ஐயாநீ
தானே பொறுக்கத் தகும்கண்டாய்!**

(ப-ரை.) நாணம் உள்ள ஆனேன்-நாணத்தை இயல்பாக உடைய அடியேன் (செய்தி); பிழைகள் அனைத்தினையும்-செய்த குற்றங்கள் யாவற்றையும்; ஐய-ஐயனே! நீதானே பொறுக்கத் தகும் கண்டாய்-நீரே மன்னிக்கத் தகும், (எ-று.)

(வி-ரை.) நாணத்திற்குப் பகுதி நாண். இழிவான செயல்கள் எதுவும் நெருங்காதபடி, உள்ளம் கூசி ஒதுங்கும் தன்மை நாண் என்னும் பெயர்பெறும். அகவுடைமை யாகிய நாணினை ஆளும் நலத்தை, வள்ளுவர் 102-ஆம் அதிகாரமாக வைத்துள்ளார்.

நாண் இருவகை; ஒன்று பிறப்புரிமை; மற்றொன்று சிறப்பு நிலை. பெண்கட்கு இயற்கை, பெருகிய நாணம். உள்ளங் கூசல், ஒதுங்கி நடத்தல், மெள்ளப் பேசல், மென் முகம் கவிழ்தல் ஆதிய பெண்மையின் நாண். சொல்லியது மாறல், எள்ளுறச் சேறல் முதலிய இழிவினை அஞ்சி ஒடுங்கல், நல்லாடவர்க்கு உரிய நாண்.

**“நான் நகு பகைஞர் எல்லாம் நகுவர் என்று அதற்கு நாணான்,
சானகி நகுவன் என்றே நாணத்தால் சாம்பு கின்றான்”**

இராவணன். இது இழிந்தோர் நாணும் நடை.

இழிசெயல் செய்து பின் இரங்கி நாணுவர் சிலர்; தூய்து அல்லாததை அறியாது மிதித்தவர், தெரிந்தபின் கழுவித் தூய்மையர் ஆவர். அங்ஙனம் தவறியதற்கு இரங்கி நாணி நிற்பாரை.

**“நாணம் உற்றோன் அவினயம் நாடின்,
இறைஞ்சிய தலையும், மறைந்த செய்கையும்,
வாடிய முகமும், கோடிய உடம்பும்,
கெட்ட ஒளியும், கீழ்க்கண் ணோக்கமும்
ஒட்டின ரென்ப உணர்ந்திசி னோரே”**

என்னும் அவிநயம் இங்கெண்ணத் தகும். (390)

-மேல்நோற்ற

**391. மாற்றனக்கும் எட்டா மலர்க்கழலோய் நீயென்னைக்
கூற்றனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்கற்க!**

(ப-ரை.) மேல் நோற்ற மால்தனக்கும் எட்டா மலர்க்கழலோய்-முன்னொரு காலத்தில் நோன்பு நோற்ற திருமாலிற்கும் கிட்டாத மலரடிகளை யுடையவனே; நீ

என்னை கூற்றனுக்கு காட்டிக் கொடுக்கற்க-நீ அடியேனை இயமனுக்குக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டா, (எ-று.)

(வி-ரை.) மேல் என்பது இறந்த காலத்தை. நோற்றல் என்பதற்கு நோல்-பகுதி. மால்-மாயையில் வல்ல நாரணர்; இது, அகடித கடனா சாமர்த்தியம் என்பது வழக்காறு. கூற்றன் (உயிர் ஒரு கூறு, உடல் ஒரு கூறு ஆகப் பிரிக்கும்) இயமனுக்குள் பல பெயர்களுள் ஒன்று. காட்டிக் கொடுக்க வேண்டா; கழலடியில் கூட்டிக் கொள் என்பது குறிப்பு. கொடுக்கற்க என்பது முதலிய பின்வரும் விண்ணப்பங்கள் யாவும், வியங்கோள் விசுதி பெற்றன. (391)

-பாற்றவள

**392. தந்தக் கடல்புவியில் நானின்னும் வன்பிறவிப்
பந்தக் கடலமுந்தப் பண்ணற்க!**

(ப-ரை.) பால் தவள நந்து அக் கடல் புவியில்-பால் போலும் வெண்ணிறமுள சங்குகளையுடைய கடல் சூழ் உலகில்; நான் இன்னும் வன் பிறவி பந்தக் கடல் அமுந்தப் பண்ணற்க-அடியேன் மேலும் கொடிய பிறவியாகிய பாசக் கடலில் அமுந்துமாறு செய வேண்டா, (எ-று.)

(வி-ரை.) தவளம்-வெண்மை. நந்து -சங்கு. அ-பண்டறி சுட்டு. வெண் சங்குகள் கடலில் விளையாடும்; அடியேன் இன்னும் பந்தக் கடலில் அமுந்திச், சுதந்திரம் இன்றி அவதிப் படுமாறு செயவேண்டா என்று விண்ணப்பித்தபடி. (392)

-முந்தைநெறி

**393. நின்றேயுன் பொற்றாள் நிணயாதார் பாழ்மனையில்
சென்றே உடலோம்பச் செய்யற்க!**

(ப-ரை.) முந்தை நெறி நின்றே உன் பொன்தாள் நிணயாதார்-தொன்று தொட்ட வழியில்(உறுதியுடன்) இருந்து, உனது பொன்னான திருவடிகளைத் தியானிக்காதவர்களுடைய; பாழ் மனையில் சென்றே-சீர்கெட்ட வீடுகளில் சென்று; உடல் ஓம்ப செய்யற்க-(வயிற்றை நிரப்பி) உடலை வளர்க்குமாறு செய்ய வேண்டா, (எ-று.)

(வி-ரை.) முந்தை நெறி-பண்டையோர் கண்ட பயனான வழி. நின்றல்-உரம் பெற உறவு பூணல். சிவனடியைச் சிந்திக்காதவர் இல்லம், 'பாழ்மனை' என்பது, பயங்கரமான பண்புள் அறிவிப்பு.

அழியும் உடலை, பாழ் மனையில் சோறாட்டி வளர்க்க வேண்டா என்றபடி. ஓம்புதல்-காத்து வளர்த்தல். (393)

-நன்றேநின்

**394. றோங்கு நெறியோர் உளத்தமர்ந்தோய் என்றன்னைத்
தீங்கு நெறியில் செலுத்தற்க**

(ப-ரை.) நன்றே நின்று ஓங்கு நெறியோர் உளத்து அமர்ந்தோய்-நலமே நிலைபெற்று உயரும் உத்தம வழிகளை யுடையவர்களின் திருவுளத்தில் அமர்ந்தவனே; என்தன்னை தீங்கு நெறியில் செலுத்தற்க-அடியேனைத் தீய வழியில் செலுத்த வேண்டா, (எ-று.)

(வி-ரை.) கன்மம் ஐடம்; அவை தாமே தொழிற்படா; தொடர்பு படுத்துபவர் நீர்; இதுவரை அடியேன் பட்டது போதும்; இனியும் தீய வழிகளில் அடியேன் சேராதுபடி தடுத்தருள் என்று விண்ணப்பித்தபடி. (394)

-ஈங்கடங்கி

395. வாழி யெனத்தான் வழத்தினுமென் சொற்கடங்கா ஏழை மனத்தால் இளைக்கின்றேன்!

(ப-ரை.) ஈங்கு அடங்கி-அடியேன் இவ்வலகில் அடங்கி; வாழி என தான் வழத்தினும்-வாழி என்று (வாயார) வாழ்த்தினாலும்; என் சொற்கு அடங்கா-என் சொல்லிற்குக் கட்டுப் படாத; ஏழை மனத்தால் இளைக்கின்றேன் - அறிவிலாத மனத்தால் அயர்கின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அறிவை அமைதிப் படுத்தி வாழ்த்திய போதிலும், அறிவிலா மனம் எங்கெங்கேயோ சஞ்சரித்து இளைப்படையச் செய்கிறதே என்று ஏங்கியபடி.(395)

-வாழமரக்

396. கோடேறும் பொல்லாக் குரங்கெனவே பொய்யுலகக் காடேறும் நெஞ்சால் கலங்குகின்றேன்!

(ப-ரை.) வாழும் மரக்கோடு ஏறும் பொல்லாக் குரங்கு எனவே-(தான்) வாழ்கின்ற மரக்கிளையில் (தாவி) ஏறுகின்ற பொல்லாத குரங்கைப் போல்; பொய் உலகக் காடு ஏறும் நெஞ்சால் கலங்குகின்றேன் - தோன்றி மறையும் உலகம் ஆகிய காட்டில் உறவாடும் மனத்தால் துயருறுகின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) கோடு-கிளை. “வனக்குரங்கு வியப்ப என்றன் மனக் குரங்கு குதித்த துடிப்பு அடக்கி” ஆண்டருள் என்பது விண்ணப்பக் குறிப்பு. (396)

-பாடேறும்

397. உள்ளறியா மாயையெனும் உள்பகையார் காமமெனும் கள்ளறியா துண்டு கலங்குகின்றேன்!

(ப-ரை.) பாடு ஏறும் உள் அறியா மாயை எனும் உள்பகை ஆர் காமம் எனும்-ஆக்கம் மிக்க உள்ளத்தால் அறிய இயலாத மாயை எனப்பெறும் அகப் பகையாகப் பொருந்திய காமம் என்கின்ற; கள் அறியாது உண்டு கலங்குகின்றேன் -(பாழும் மதுவை அறியாமல் பருகி, (அறிவு மயங்கி) அவதிப்படுகின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) பாடு-பெருமிதம். ஏறுதல்-வளர்தல். காமம் எனும் கள்-உருவகம்; இரண்டினும் உள்ள மயக்கம் வேறுபாடு இலாதது. “வேரிகை செய்தால் அன்ன மிகுமயக்கு ஒழிவதன்றே” என்பது விநாயக புராணம், (வேரி-கள்.) (397)

-தெள்ளுறுமென்

**398. கண்ணனையாய் நின்தாள் கமலங் களைவமுத்தா
மண்ணனையார் பால்போய் மயங்குகின்றேன்**

(ப-ரை.) தென் உறும் என் கண் அனையாய்-தெளிவாக அமைந்த என் கண்போலும் அருமையனே; நின் தாள் கமலங்களை வமுத்தா-நின் திருவடிக் கமலங்களைத் துதிக்காத; மண் அனையார் பால் போய் மயங்குகின்றேன் - மண்ணாங் கட்டி போன்ற மட்டிகளிடத்தில் சென்று மனம் மயங்கி நிற்கின்றேனே, (இது என்னே பாவம்), (எ-று.) (398)

-திண்ணமிலாக்

**399. காதரவாம் துன்பக் கவலைக் கடல்வீழ்ந்தே
ஆதரவொன் றின்றி அலைகின்றேன்!**

(ப-ரை.) திண்ணம் இலா-திடம் இல்லாத; காதரவு ஆம்-அச்சத்தையே(பெரிதும்) அளிப்பதான; துன்பக் கவலைக் கடல் வீழ்ந்தே-துன்பமாகிய கவலைக் கடலில் விழுந்து; ஆதரவு ஒன்று இன்றி அலைகின்றேன் - அணைப்பு ஒரு சிறிதும் இல்லாமல் அலைமோதித் தவிக்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) காதரம்-அச்சம். துன்பம் என்பதில், துன் - தைத்தல், பம்-குடித்தல். கிணற்று நீரை வெளிப்படுத்தும் கவலைபோல், உடம்பின் சத்துவம் அனைத்தையும் விநாடியில் வெளிப்படுத்தும் வேதனைக்குக் கவலை என்று பெயர். எனவே துன்பம் ஒரு நிலை, கவலை ஒருநிலை எனும் வேறுபாடு இங்குக் கருதப்பெறும். (399)

-ஓதுமறை

**400. ஆத்தர் எனுமுன் அடியார் தமைக்கண்டு
நாத்திகஞ்சொல் வார்க்கு நடுங்குகின்றேன்**

(ப-ரை.) ஓதும் மறை ஆத்தர் எனும் உன் அடியார் தமை கண்டு-வேதம் ஓதும் உயர்ந்த வேதியர் எனப்பெறும் உன் பக்தர்களைத் தரிசித்து; நாத்திகம் சொல்வார்க்கு நடுங்குகின்றேன் - நாஸ்திகவாதம் செய்வாரைக் கண்டு(உள்ளம்) நடுங்குகின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) ஆத்தர்-ஆப்தர்; வித்தக உலகரால் வேண்டப் பெறுபவர்; ஆஸ்திகர் எனப் பொருள் கொள்ளலுமாம் ந+ஆஸ்திகர்-நாஸ்திகர். அஸ்தி-உள்ளது; அதுமொழி முதல் நீண்டு ஆஸ்தி என்று ஆகும்; ஆஸ்தி-உள்ள பொருள்; அது கம் எனும் பிரத்யயம் பெற்று, ஆஸ்திகம் என்று ஆயது; அப்போது அது, என்றும் தலைமையாக உள்ள பொருள் எனும் பொருளில் நிற்கிறது; தலைமையாயுள்ளது மெய்ப்பொருள்; எனவே மெய்ப்பொருளை என்றும் உணர்வில் எண்ணச் செய்வது

ஆஸ்திகம்; அதை நீக்கி, நாசகரமான இருளை அறிவில் நிறுத்திக் கொள்வது நாஸ்திகம் எனப்பெறும். ந-இன்மைப் பொருட்டு. (400)

-பாத்துண்டே

**401. உய்வ தறியா உளத்தினேன் உய்யும்வகை
செய்வ தறியேன் திகைக்கின்றேன்**

(ப-ரை.) பாத்து உண்டு உய்வது அறியா உளத்தினேன் - (ஒருமித்துப்) பகிர்ந்து உண்டு உய்ய வழி உணராத உள்ளம் உள்ள அடியேன்; உய்யும் வகை செய்வது அறியேன் திகைக்கின்றேன் - பிழைக்கும் வகைமுறை நேர அறியாமல் திகைப்பூண்டு மிதித்தவன் போல் தெளிவிழந்து மயங்குகின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) 'பாத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பி' என்பது திருக்குறள். (401)

-சைவநெறி

**402. உண்ணிரம்பு நின்கருணை உண்டோ இலையோஎன்
றெண்ணியெண்ணி உள்ளம் இளைக்கின்றேன்!**

(ப-ரை.) சைவ நெறியுள் நிரம்பும் நின்கருணை உண்டோ இலையோ என்று-சைவ சமயத்துள் நிறைந்து சிறந்த நின்னருள் (என்பால்) உளதோ இலதோ என்று; எண்ணி எண்ணி உள்ளம் இளைக்கின்றேன் - இடையறாது நினைந்து தடுமாறி மனம் தளர்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) சைவம் என்னும் சொல்லிற்கு, ஜீவ காருண்யமான உணவுகொள் சமயம் எனப் புனித உலகம் அறியும் பொருள் உளது. சைவம்-சிவ சம்பந்தம்; சிவம் என்பது-ஒளி, அருள், அமைதி எனும் மூன்றும் கொண்ட அற்புதத்தது; "காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர்! அகண்டாகாரசிவ, போகமெனும் பேரின்ப வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய், ஏக உருவாய்க் கிடக்கு தய்யோ; இன் புற்றிட நாம் இனியெடுத்த, தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே" என்பர் தாயுமானார். இதன் வழி பெருகும் பேரருள் எனக்குச் சித்திக்குமோ என்னோ என்று ஏங்குதே நெஞ்சம் என அலமந்து தொழுது அமுதபடி. ()

-மண்ணினிடைக்

**403. கொன்செய்கை கொண்டகொடும் கூற்றன் குறுகிலதற்
கென்செய்வோம் என்றெண்ணி எய்க்கின்றேன்!**

(ப-ரை.) மண்ணின் இடை-நிலவுலகில்; கொன் செய்கை கொண்ட-அச்சம் விளைவிக்கும் செயலை மேற்கொண்ட; கொடும் கூற்றன் குறுகில்-கொடிய இயமன் (என்னைப் பற்ற) எய்துவனேல்; அதற்கு என் செய்வோம் என்று எண்ணி எய்க்கின்றேன் - அதற்கு என்ன செய்வது என்று (சதா) எண்ணிச் சோர்கின்றேன் ஆயினனே, (எ-று.)

-முன்செய்வினை**404. ஆமறையா நோயால் அகமெலிவுற் றையோநான்
தாமரையின் நீர்போல் தயங்குகின்றேன்!**

(ப-ரை.) முன் செய் வினையாம் அறையா நோயால் அகம் மெலிவுற்று-முற் பிறப்பில் விளைவித்துக் கொண்டதான (வாயால்) சொல்ல வழியிலாத (பலவகைப்) பிணிகளால் மனம் மெலிந்து; ஐயோ நான் - ஐயோ அடியேன்; தாமரையின் நீர்போல் தயங்குகின்றேன் - தாமரையிலை நீர்போல் தத்தளிக்கின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) அறையா நோய்-சொல்லக் கூசும் நோய் எனினுமாம். நோய்க்குப் பகுதி நோ; இது துன்ப மயம் எனும் பொருட்டு. (404)

-தாமமுடி**405. வள்ளல் அருள்கொடுக்க வந்திலனே இன்னுமென
உள்ளமது நீராய் உருகுகின்றேன்!**

(ப-ரை.) தாமமுடி வள்ளல் இன்னும் அருள் கொடுக்க வந்திலனே என- (கொன்றை) மாலை சூடிய திருமுடியுடைய வள்ளலான சிவபிரான், (பரம) திருவருள் கொடை பாலிக்க இன்னும் எழுந்தருள வில்லையே என்று; உள்ளமது நீராய் உருகுகின்றேன் - உள்ளம் நீராளமாகி உருகுகின்றேன், ()

(வி-ரை.) தாமம்-மாலை வரையறை யில்லாது வழங்குபவன் வள்ளல் எனப் பெறுவன். மனம் கனிந்து, தைல தாரையாகி, உருகி உருக்குலையும் செய்தி, இரண்டாம் வரியில் இயம்பப் பெற்றது. (405)

-எள்ளலுறு**406. மாலைபாய்ந் தின்னுமென்ன வந்திடுமோ என்றுநெஞ்சம்
ஆலைபாய்ந் துள்ளம் அழிகின்றேன்**

(ப-ரை.) எள்ளல் உறு மாலை பாய்ந்து-(கண்டார்) இகழும் அளவு செயலாகி, மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் வழிந்து; இன்னும் என்ன வந்திடுமோ என்று-இன்னும் யாது விளையுமோ என்று; நெஞ்சம் ஆலை பாய்ந்து உள்ளம் அழிகின்றேன் - மனம் அலைபாய்ந்து (அம்) மனம் இல்லையே எனுமளவு அயர்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) எள்ளல்-இகழ்தல். மாலை-வரையறையில்லாக் கண்ணீர் பெருக்கு. அலை என்பது முதல் நீண்டு, ஆலை என்று ஆயது. ஆரம்பம், கண்ணீர் பெருகுதல்; இடையில், மனம் அலைபாய்தல்; இறுதியில் அம்மனம் இல்லையே ஆதல். இன்று எனது நிலை இது என்று ஏங்கியபடி.

-ஞாலமிசைக்

**407. கோட்பார வாழ்க்கைக் கொடுஞ்சிறையில் நின்றென்னை
மீட்பார் இலாது விழிக்கின்றேன்!**

(ப-ரை.) ஞால மிசை கோள் பார வாழ்க்கை கொடும் சிறையில் நின்று-
நிலவுலகில் வரையறை இல்லாச் சமைதாங்கியான வாழ்க்கையெனும் கொடிய
சிறைக் கோட்டத்தில் இருந்து; என்னை மீட்பார் இல்லாது விழிக்கின்றேன் -
எளியேனை விடுவிப்பார் இல்லாமல் விழிக்கின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பாரம் கோள் வாழ்க்கை என்பது, முன் பின்னாக மாறி நின்றது;
கொள் என்பது முதல் நீண்டு கோள் என்றாயது. வாழ்க்கைக் கொடுஞ் சிறை
குறித்து, திருவெண்காடர், காயச் சிறைக்கலம் எனும் பகுதியில் விரிவாக எடுத்து
விளக்கியுளர்; அதை எண்ணும் போதே இதயம் பெரிதும் அதிர்கிறதே! விடுதலை
இல்லையா! இறைவவோ! எளியேற்கு விடுதலையே இல்லையோ என்று நொந்த
மனம் கொண்டு நுவன்றபடி. (407)

-மீட்பாகும்

**408. ஆற்றில் ஒருகாலும் அடங்காச் சமுசாரச்
சேற்றிலொரு காலும் வைத்துத் தேய்கின்றேன்**

(ப-ரை.) மீட்பு ஆகும் ஆற்றில் ஒரு காலும்-விடுதலை எனப் பெறும் ஆற்றில்
ஒரு காலும்; அடங்கா சமுசார சேற்றில் ஒரு காலும் வைத்து தேய்கின்றேன் -
(சால்பிற்குக்) கட்டுப்படாத சமுசாரம் என்னும் சேற்றில் ஒரு காலும் வைத்து
(தெளிவு குழம்பி) மெலிகின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மீட்பு-மீட்சி; மீள் பகுதி. சம்சாரம்-துக்கசாரம்; “தாலி கட்டையிலே
தொடுத்து நடுக் கட்டையிலே வைக்குமட்டும் கவலை தானே” என்பர் ஆன்றோர்.
(408)

-தோற்றமயல்

**409. பாகமுறு வாழ்க்கையெனும் பாலைவனத் துன்னருள்நீர்த்
தாகமது கொண்டே தவிக்கின்றேன்**

(ப-ரை.) மயல் தோற்றும் பாகம் உறு வாழ்க்கை எனும்-(கலக்கும்) மையலே
காணப் பெறுகின்ற பகுதிகளான (பாழும்) வாழ்க்கை எனும் பாலை வனத்தில்; உன்
அருள் நீர் தாகமது கொண்டே தவிக்கின்றேன் - உனது அருளாகிய தண்ணீர்த்
தாகம் கொண்டு தவிக்கின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) பாலைவனம்-நீரும் நிழலும் அற்ற பொட்டல் காடு. (409)

மோகமதில்

**410. போய்ப்படுமோர் பஞ்சப் பொறிகளால் வெம்பாம்பின்
வாய்ப்படுமோர் தேரையைப்போல் வாடுகின்றேன்**

(ப-ரை.) மோகமதில் போய்ப்படும்-(அநியாய) மோகத்தில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும்; ஓர் பஞ்சப் பொறிகளால்-ஓர்தலுக்கு உரிய அறிகருவிகளான (மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியேனும்) ஐந்து பொறிகளின் தொல்லைகளால்; வெம் பாம்பின் வாய்ப்படும் ஓர் தேரையைப் போல் வாடுகின்றேன் கொடிய பாம்பின் வாய்ப்பட்ட ஒரு தேரையைப்போல் வாட்டம் அடைகின்றேனே, (எ-று.)

(வி-ரை.) மோகமதில் என்பதில், அது பகுதிப் பொருள் விசுதி. “பாம்பின் வாய்த் தேரை போலப் பலபல நினைக்கின்றேனை, ஓம்பிநீ உய்யக் கொள்ளாய் ஒற்றியூர் உடைய கோவே!” என்னும் ஆளுடைய நம்பிகள் தேவாரம், இங்கு அறியத் தகும். (410)

-மாய்ப்பவரு

**411. மீன்போலும் மாதர் விழியால் வலைப்பட்ட
மான்போலும் சோர்ந்து மடங்குகின்றேன்**

(ப-ரை.) மாய்ப்ப வரும் மீன் போலும் மாதர் விழியால்-மரணம் விளைவிக்க வருகின்ற மீனைப் போன்ற மாதர்களது கண்கள் விளைவிக்கும் காமத்தால்; வலைப்பட்ட மான்போலும் சோர்ந்து மடங்குகின்றேன் - வலையில் சிக்கிய மாணைப் போலவும் தொய்ந்து துவள்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) மடங்குதல்-விடுதலைக்கு வழியின்றி அங்கேயே தளர்ந்து தவித்தல். (411)

-கான்போல

**412. வீற்றும் உலக விகாரப் பிரளயத்தில்
தோற்றும் சுழியுள் சுழல்கின்றேன்**

(ப-ரை.) கான்போல-(பொல்லாத) காடு போல; வீற்றும் உலக விகாரப் பிரளயத்தில் தோற்றும்-வேறு வேறு உருவாகும் உலகமாகிய பிரளய வெள்ளத்தில் விளைகின்ற; சுழியுள் சுழல்கின்றேன் - சுழியுள் அகப்பட்டுச் சுழல்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) காண் - காடு. வீற்று-(தந்தை தாய் தமர் தாரம் மக்கள் செல்வம் என) வெவ்வேறு பகுதி. “எம்மாடும் சும்மாடாம்; ஏவர் நல்லார்?” என்பதுபோல், எச்சார்பும் உலகில் சுழிக்க வைக்கும் சூழ்நிலைதான் ஆதலின், ‘சுழியுள் சுழல்கின்றேன்’ என்றார். (412)

-ஆற்றவுநான்

**413. இப்பாரில் உன்மேலன் பில்லெனினும் அன்பென
ஓப்பாரி யேனும் உடையேன்காண்**

(ப-ரை.) ஆற்றவும் இப்பாரில் நான் உன் மேல் அன்பு இல் எனினும்-பெரிதும் இவ்வுலகத்தில் அடியேன் உன்மேல் அன்பு இல்லை யெனினும்; அன்பன்

என ஒப்பாரியேனும் உடையேன் காண் - அன்பன் என்று ஒப்பாரியாயினும்
உடையவனாக இருக்கின்றேன், (எ-று.)

(வி-ரை.) பார்-பருமை யுடையது; அல்லது பார்க்கப் பெறுவது பார். ஆற்ற-
பெரிதும். ஒப்பாரி-ஒப்புக்கு அழகை. (413)

-தப்பாய்ந்த

414. மட்டுவிடேன் உன்தாள் மறக்கினும்வெண் ணீற்றுநெறி விட்டுவிடேன் என்றனைக்கை விட்டுவிடேல்

(ப-ரை.) தப்பு ஆய்ந்த மட்டு விடேன் (என்) தவறுகளை ஆராய்ந்த அளவு,
(உன்னை) விடமாட்டேன்; உன் தாள் மறக்கினும்-உன் மலரடியை (ஊழ்
வினையால்) மறந்தாலும், வெண் நீற்று நெறி விட்டு விடேன் - திருவெண்ணீறு
தரிக்கும் செயலை விட்டுவிட மாட்டேன்; எந்தனை கைவிட்டு விடேல் -
எளியானைக் கைநழுவ விட்டுவிடாதே, ()

(வி-ரை.) என் தவறுகளை, நானே தெரிந்து கொண்டேன்; உன்னை
யடைந்தால் அன்றி, உய்ய வழி இல்லை என்று உணர்ந்து கொண்டேன்; மறக்க
மாட்டேன்; அப்படி மறந்தாலும், நீறணியும் சன்மார்க்க நெறியை விடவே
மாட்டேன், “கை விட்டால் நாயேனைக் காப்பார் ஒருவர் இல்லை” என்று
கதறியபடி. (414)

-துட்டனென

415. மாலும் திரைமுகனும் வானவரும் வந்துதடுத் தாலும் சிறியேனைத் தள்ளிவிடேல்

(ப-ரை.) மாலும் திரைமுகனும் வானவரும் - திருமாலும் நான்முகனும்
தேவர்களும்; துட்டன் என வந்து தடுத்தாலும்-செறுக்கன் (இவனைச் சேர்க்க
வேண்டா) என்று இடைவந்து (உம்மைத்) தடுத்தாலும்; சிறியேனைத் தள்ளிவிடேல்-
(பரிபாகத்தில்) இளம் பருவமான என்னை ஒதுக்கிவிடவேண்டா, (எ-று.)

(வி-ரை.) “அவநாள் கழிக்க அறிவான்; நின் அடிபேணி நிற்க அறியான்;
தவநாடும் அன்பரொடு சேரவந்து தணிகாசலத்தை அடையான்.” செறுக்கனான
இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டா என்று எவர் வந்து தடுத்தாலும், கைவிட
வேண்டா, துரையே! என்னை கைநழுவ விடவேண்டா என்று கலங்கிக் கதறியபடி.
(415)

-சாலுலக

416. வாதனைகொண் டோனென்று மற்றெவரா னாலும்வந்து போதனைசெய் தாலுமெனைப் போக்கிவிடேல்!

(ப-ரை.) சால் உலக வாதனை கொண்டோன் என்று-நிறைந்த உலக
வாசனையில் அமுந்தியவன் என்று; மற்று எவர் ஆனாலும் வந்து போதனை

செய்தாலும்-பிற எவராயினும் வந்து (தவறாகப்) போதித்தாலும்; எனை போக்கி விடேல்-எளிய என்னை (நின் திருமுன்பி லிருந்து) நீக்கிவிட வேண்டா, (எ-று.)

(வி-ரை.) கன்ம வாசனை, தாய்க் கருவாசனை, கால வாசனை எனும் மூன்றன் மயமானது உலகம். மோசமான இவ்வாசனையுள் மூழ்கியவன் என்று எவர் வந்து கூறினாலும், அருளாகரா! என்னைக் கை விடாதே ஐயா என்று அழுதபடி. (416)

-நீதயவு

417. சூழ்ந்திடுக என்னையுநின் தொண்டருடன் சேர்த்தருள்க வாழ்ந்திடுக நின்தாள் மலர்

(ப-ரை.) நீ தயவு சூழ்ந்திடுக-நீ தயையுடன் அடியேனது நாற்புறமும் சூழ்ந்து அருள்க; நின் தொண்டருடன் என்னையும் சேர்த்து அருள்க-நின் அடியாருடன் எளியேனையும் (ஒருவனாக) இணைத்து அருள்க; வாழ்ந்திடுக நின் தாள் மலர்-உனது திருவடித் தாமரைகள் (என்றும்) வாழ்ந்து இருந்தருள்க, (எ-று.)

(வி-ரை.) திருவருட்கு நடுவில் இருந்தால் உய்தி; அடியர்க்கு நடு இருந்தால் ஆநந்தப் பேறு; ஆதலின், அப்பேறுகளை அடியேற்ற அளித்தருள்; சிறக்க இங்ஙனம் வாழ்வருளும் உனது திருவடிகள், என்றும் வாழ்வதாக என்று வழத்தியபடி. (417)

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான்; மனம்நின்பால்
தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாம் தொழவேண்டி
சூழ்ந்த மதுகரம் முரலும் தாரோயை, நாயடியேன்
பாழ்த்த பிறப்பு அறுத்திடுவான், யானுமுன்னைப் பரவுவனே”

எனும் திருவாசகம் இங்கு எண்ணத் தகும்.

திருவருள் துணையால்,

விண்ணப்பக் கலிவெண்பா உரை

நிறைவு பெறுகிறது.

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் திருவடிகட்கே அடைக்கலம்!

ஓம்.
